

DEDICATIE

Primiti această carte,

„CU CAPUL ÎN NORI”,

ca pe un dar de la Dumnezeu, în memoria bunilor
mei părinti, pentru pomenirea lor.

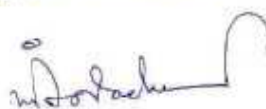
Dedic această carte:

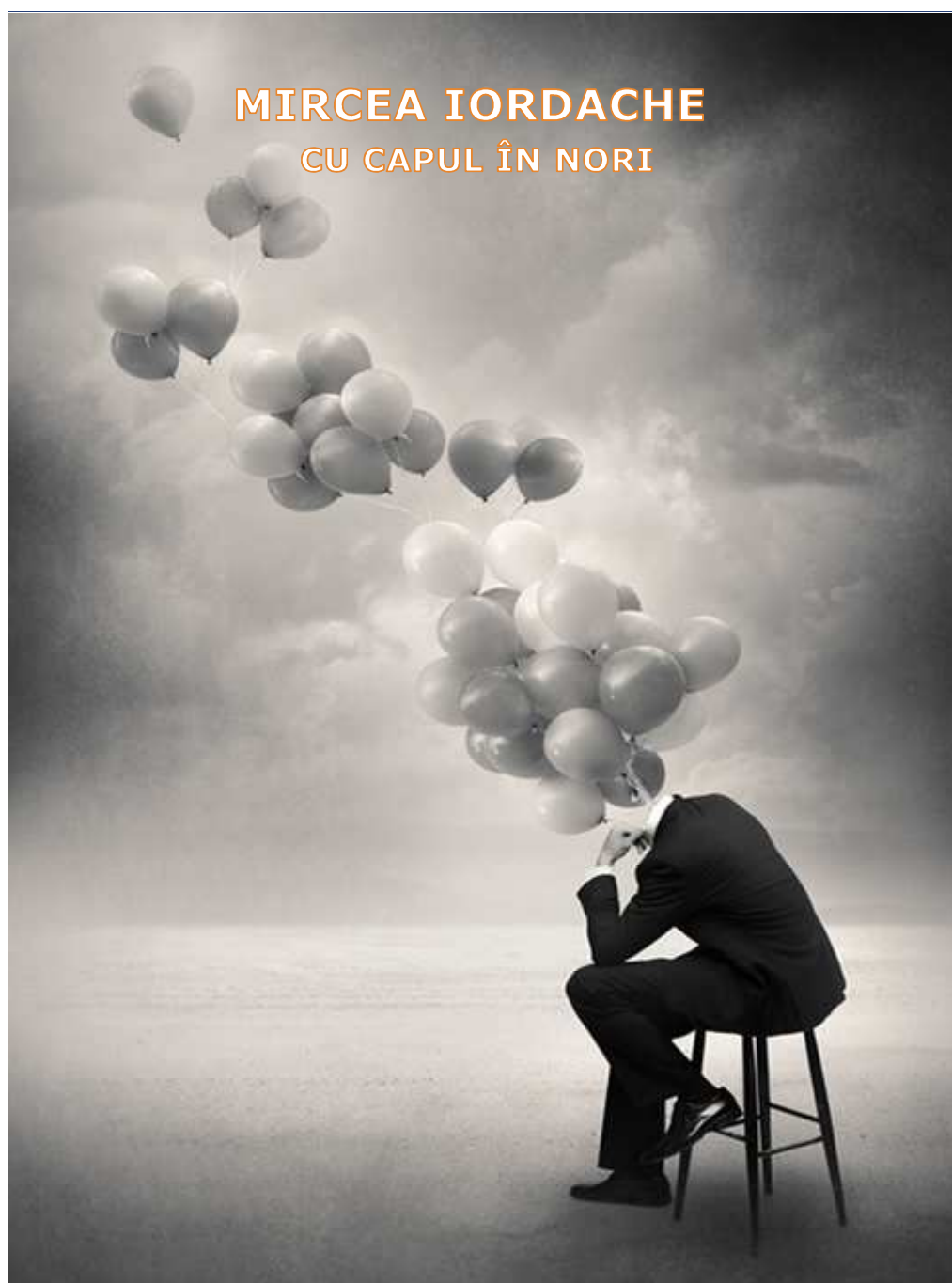
- * Satului meu, Dâmbroca;
- * Părintelui Protopop Constantin Alecse si familiei
Preacucerniciei Sale;
- * Familiei mele(sotiei, Rodica; copiilor Dan și Andu;
nepotilor : Sabin, Toma si Luca);
- * Fratelui meu, Nicusor Iordache si familiei lui;
- * Sorei mele, Ioana Nica si familiei ei;
- * Nepotului Alexandru Iordache și familiei lui;
- * Vărului, Enache Dedu și familiei lui;
- * Tuturor rudelor, cunostintelor si prietenilor.

Tuturor cititorilor le recomand această carte, cu
rol de comunicare ca de la suflet la suflet.

Dedicată d-lui/d-nei.....

Mircea Iordache

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
IORDACHE, MIRCEA

Cu capul în nori / Mircea Iordache. - Suceava :
Mușatinii, 2015

ISBN 978-606-656-081-8

821.135.1-1

Cuvânt înainte

Dintru început trebuie spus că titlul volumului surprinde, dacă te gândești că autorul este septuagenar, echilibrat și măsurat în totul. Să fie vorba oare de o provocare cu iz de marketing, ne-am întrebat? Cheia explicației însă, ne-a oferit-o chiar autorul ... sunt baloanele de idei ce-i zboară din cap. Nu-i rău deloc ...! Să prindem deci din trăirile sale!

Volumul este proba vocației unui om meșteșugit, care îmbină cu lejeritate cuvinte, expresii, imagini. În *Cuvântul* său, autorul ne mărturisește că este vorba despre experiența sa pe care o împărtășește cu generozitate semenilor. Deci cine caută, va găsi ...!

Vorbim de prolificitatea unui autor. Domnul Mircea Iordache este semnatarul mai multor volume de poezii. Manifestă o sensibilitate deosebită pentru versurile religioase, concretizându-le în volum. Este coautorul excelentei monografii a localității natale (Mircea Iordache, Constantin Alecse, *Dâmbroca – Curcubeu peste timp. Repere monografice*, Editura Accent Print, Suceava, 2013). A parcurs o carieră profesională admirabilă.

Ca linii de forță autorul ne destăinuie paleta variată a abordărilor sale care va pendula de la Oda neamului său, îndemnul la dragostea de glie, familie, copilărie până la reflecțiile grave și satiră.

Autorul plasează la începutul volumului o parte din frământările sale mai vechi privind capitolul „Propuneri de imn”, dând curs vibrației personale la ideea de patrie. Uneori îmbinările „mărețe”, ce par a prinde ușor din zgura „epocii apuse” se amestecă cu satira la ceea ce e prezent și negativ (*Ridică-te române*).

Autorul și-a împărțit volumul în secțiuni (*Pro pace, Pro eco, Proteste, Dedicatii, Omagii* etc.). Pagina fiecărei poezii este foarte frumos decorată prin imagini, conferind un aspect plăcut lucrării. Versurile curg ușor, cu zburdălnicie copilărească!

În stilul autorului se remarcă uneori alăturarea unor cuvinte apreciate în mod clasic a fi „poetice” de neologismele pragmatismului contemporan. În scrierea versurilor apar câteodată unele formulări tipic livrești desprinse parcă dintr-un referat: „Cu roadele ei și cu semnificația acestui amurg” (*Amurg*); „La noi nu s-a petrecut nicio revoluție” (*Lovitura de teatru*). Alteori „narațiunea” poetului pare a fi mai degrabă o simplă versificație (*Lozinci de ieri și de azi*).

Sunt și versuri scrise în altă etapă a vieții, dar ... și a țării (1980, 1982, 1985 ...) pe alocuri ușor contaminate de „tarele epocii”. Unele reușesc o creionare caustică, devenind un veritabil pamflet al zilei de atunci (în special, *Carambol*, 1982, dar și *Posaca ceață*, 1988). Revolta autorului nu are echivoc (*Curcubeu sperjur*, 1986). Se poate vorbi chiar despre scrierea unei cronici a timpului trăit (*Accident nuclear*, 1986). Autorului nu-i sunt scăpate elucubrațiile unor „maeștri” ai zilelor de astăzi (*Demagogie*). În altele sunt evidente unele nuanțe/ritmuri autobiografice (*Polei – poleială*).

Avântul abordării e extrem de variat, uneori plonjând în lumea fantastică a pădurii, proprie unui univers mirific (*Nunta căprioarei*), ori în registrul tabloului copilăresc (*Capra cu patru picioare*). Alte versuri sunt pur și simplu ... frumoase și adânci („De-ași putea aș transforma/ Culorile în oameni/ Și aș picta cu ele:/ Bunătate, Fericire, Iubire/ Creație, Tandrețe/ Toate atributele binelui [...] Aș lăsa așa cum sunt/ Zămislirile de geniu:/ Copilul, Mama, Mirele/ Mireasa, Bunicii ...” - *De -aș putea*). Alteori autorul plăsmuiește imagini extrem de plastice: „Se trage de-o sfoară pe-o coală/ Și lumea sforăie în sală” (*Ședință*).

Un scurt periplu prin secțiunile cărții ilustrează dezinvoltura tematicii abordate. Secțiunea *Proteste* dă curs indignării autorului față de ceea ce e grosolan și nedrept, strigând apăsător pe iz de vers popular, doină, baladă, fabulă, „plugușor”. Urmează *Dedicații[le]* poetului Adrian Păunescu, nepotului Sabin, ori altor icoane dragi sufletului său, *Omagii[le]* „în versuri” foștilor profesori, ori lui Eminescu când statuia de la Cernăuți i-a fost profanată, *Osanale[le]* studenției, Iașului, femeii, Vrancei, *Urături*, Mamei, primăverii și mărtișorului, plugușorul în varii ipostaze (Anului 2015, dâmbrocenilor, pensionarilor ce „Ați parcurs epoca tristă de factură ceaușistă”) etc. *Pamflete[le]* îl desconspiră pe autor ca fiind un

anticomunist „introvertit”, dar convins, chemând: „Dacă viața îți e dragă,/ Comunismul îl strivește”, revoltat de „metamorfoza” caracterială: „Ai fost căpitanul –Escu, securist torționar,/ În epoca Ceaușescu, azi ești uns, chiar, general”, cu descrierea sub nuanțe caustice a evenimentelor din Decembrie 1989. În versurile sale, îi vom regăsi și pe politicienii de azi, ridiculizați fără menajamente, indiferent de culoarea vremelnic îmbrăcată.

După ce ne conduce în *Abstract*, Mircea Iordache ne poartă printr-o foarte reușită secțiune de *Iluzii* extrem de coerentă, cu format unitar al cărui subiect îl constituie iubirea și gingășia perioadei tinereții lui („Aș vrea să fie iar atunci/ Cu mintea mea de-acum/ Să-ți adresez cuvinte dulci” - *Aș vrea*), sau poate sunt amintiri de când „Soarele, cu umbra-i verde/ Se prefăce că ne pierde” (*Pe alei*). Volumul conține în partea finală câteva secțiuni dedicate universului sacru al copilăriei autorului: *Poeziile satului* („Tu, îmi ești mamă, tată, frați, bunii, străbunii mei uitați!” - *Odă satului meu*), *Cântece dâmbrocene*, *De familie* pentru a se încheia cu un titlu extrem de inspirat, *Odă totului meu* cu valoare oarecum testamentară. Mai întâi autorul se definește autoevaluându-se („N-am să mă plâng vreodată cine am fost/ N-am să mă plâng nici cine sunt acum/ N-am cui mă plâng și n-are rost” - *Odă totului meu*), și dacă „Mai ieri eram tânăr frumos/ Iar, acum, asfințitul îmi vine? (*Nu am știut de al vieții apus*), el este în mod indubitabil cel ce poate fi definit Câștigătorul, pentru că: „N-am griji pentru vreme și lume/ Mai bine să râd de tot ce-i urât, ...” (*Cu capul în nori*).

Grosso modo, volumul domnului Mircea Iordache ne apare ca o lucrare cu nuanțe autobiografice, ca o ilustrare a personalității sale cu tot ce a gândit, cu tot ce a crezut, cu evaluările și poziționările sale. El își povestește viața și trăirile în versuri. Volumul conține ode, amintiri, colinde, pamflete, cu popasuri în farmecul copilăriei, frumusețea naturii, măreția vieții, sentimentul iubirii și alte multe petale smulse universului existențial. Unele din versurile sale sunt reluări, altele adaptări ori reveniri asupra unor creații mai vechi. Stilul curge ușor, neînhibat, precum inocența copilului, cu simplitatea de vers a baladei ori cu adresabilitatea directă al urăturilor, cristalizându-se în varii ipostaze. Sinceritatea și puritatea reies pretutindeni din versul scris.

Mircea Iordache devine un excelent model ce umple frumos etapa unei vârste pe care prea mulți o irosesc steril. Cunoscându-i preocupările, fiind descendenții aceleiași zone natale, ne bucurăm de realizările Domniei Sale, îl felicităm, urându-i sănătate, spor și de e posibil ... noi concretizări!

Volumul *Cu capul în nori* ne apare ca fiind o invitație de a-l cunoaște pe Mircea Iordache! Să o onorăm, deci!

Prof. univ. dr.
Gh. Calcan

CUVÂNTUL AUTORULUI

Chiar dacă vorbim de cuvinte „meșteșugit” așezate, din „constelația” laică, se cuvine ca în „antecamera” lor, să mulțumim Providenței, pentru puterea ce ne-o pune în minte și-n brațe, pentru puterea de a crea ceva, din experiența de viață căpătată și a o transmite urmașilor.

Nu știu dacă a fost o joacă de-a cuvintele, de-a gândurile, de-a versurile, știu doar că am pus, în aceste eseuri poetice, sufletul meu, uneori mai cald, alteori mai rece și având conștiința curată că am dorit să fac semenilor un „petec de cer” al credinței în bine.

Am dat sfaturi de bine, pentru neamul meu, prin imnurile și odele inserate în carte, am militat pentru pace, pentru natură, am elogiat sau omagiat acolo unde am considerat de cuviință, am slăvit sfânta familie, am urat de bine prin colinde, am prezentat graiul satului meu, am folosit pamfletul pentru ridiculizarea anumitor „personulități” sau a unor fenomene sociale, mi-am adus autocritici prin capitolul „Odă totului meu”.

Ca o autoapreciere a interesului, față de acest sistem al meu de comunicare, am luat un titlu simbolic, mai mult din considerentul de a vă incita să vedeți cum îmi stă cu capul în nori, ce fluturi îmi zboară din țeastă, deci titlul este „Cu capul în nori”, pentru care i-am prins pe copertă un om din al cărui cap sunt înălțate baloane, care, în cazul meu se vor baloane cu idei poetice, care se înalță dincolo de „nori” și nu baloane de săpun care se sparg la prima adiere de vânt, dar chiar și baloanele de spumă au clipa lor de trăire în eternitatea vremurilor, mai ales atunci când reprezintă semințe ale viitorului. Cum bine spus-a Eminescu în „Scrisoarea I”: „Punctu-acela de mișcare, mult mai slab ca boaba spumii, E stăpânul fără margini peste marginile lumii...”, orice infinit mic, nu înseamnă că-i nimic, ci poate fi un germen de viață, de trăire, de viitor, totul este să știm dacă se transformă în bine sau în rău, spre a-l dirija pe calea cea bună, așa cum rezultă și din cele câteva versuri, dintr-un eseu, pe care le prezint mai jos:

*Viitorul lumii-i dependent de un sâmbure de spumă
Care a-ncolțit și-și întinde ganglionii în aer,
Și-nfige adânc rădăcinile în viața mumă,
Iar baloanele spumei se ridică până la cer!*

*Vedem cum cresc baloane, cu frumusețea unor curcubeie,
Ne place să vedem cum cresc minunile și se-nmulțesc!
Suntem copii cu mâna-ntinsă spre cerul plin de căi lactee,
Ce trist că nu distingem baloanele ce ne-amăgesc!*

*Sunt sigur că vei realiza cititorule, că e mai greu a scrie
versuri adevărate, decât să ai bunăvoința a le citi și a le înțelege.*

*Efortul meu îl roagă pe efortul tău să funcționeze, iar eu,
numai pentru bunăvoința de a te „apleca” asupra versurilor
mele îți mulțumesc, cam la nivel de „sărut mâna, conașule!”*

Cu mult respect.....Mircea Iordache

PROPUNERI DE IMNURI

10 lucruri de știut despre...Imnul Național al României

Încă din momentul apariției, „Deșteaptă-te, române” a fost un cântec menit să le fie alături românilor în cele mai grele momente ale istoriei lor. Versurile combatante ale cântecului i-au chemat pe români la luptă, la (re)deșteptare. Iată zece lucruri de știut despre Imnul Național al României.

1. Imnul actual al României este compus în contextul Revoluției de la 1848. Poetul Andrei Mureșanu (1816-1863) se afla pe atunci la Brașov în calitate de profesor la Colegiul Latino-German din localitate și redactor la suplimentul literar „Foaie pentru minte, inimă și literatură” al periodicului românesc „Gazeta Transilvaniei”. Lui îi va reveni misiunea compunerii unui cântec de luptă care să mobilizeze masele, alături de proclamațiile și declarațiile din presă din acele momente.
2. Poezia a fost publicată în numărul 25 din 21 iunie 1948 al „Foi pentru minte, inimă și literatură” sub titlul „Răsunet”.
3. După ce versurile au fost puse pe hârtie s-a ridicat problema identificării unui cântec adecvat acestora, menit să pună și mai bine stihurile în valoare și să le facă mai ușor de reținut. Este o întreagă controversă cu privire la autorul de drept al melodiei. Sunt cunoscute trei ipoteze. Unele mărturii vorbesc de Andrei Mureșanu, părintele versurilor, ca fiind și autorul melodiei. George Ucenescu, compozitor ucenic al lui Pann, susținea că el a fost cel care i-ar fi intonat-o, printre altele, la cererea poetului, care căuta o melodie potrivită pentru versurile sale, și deci el ar fi „autorul moral” al melodiei. Cântecul religios „Din sânul maicii mele” se pare că ar sta la originea melodiei actualului Imn de stat al României. O teorie des uzitată și încetățenită în rândul opiniei publice românești îl desemnează pe Anton Pann, celebrul culegător și profesor de muzică veche, ca fiind autorul melodiei.

4. Venirea comuniștilor la putere în România aduce acest simbol vechi al libertății românilor în postura ingrată de cântec interzis, deoarece, în condițiile eliberării aduse de armatele sovietice, deșteptarea clamată de Mureșanu devenea impropie, aducând mai degrabă aminte de libertatea pierdută, decât de cea câștigată. O dată cu abdicarea forțată a Regelui Mihai I, la 30 decembrie 1947, și alte marșuri și cântece patriotice au fost interzise.

5. O dată cu Revoluția anticomunistă din decembrie 1989, cântecul „Deșteaptă-te, române!”, practic instantaneu și generalizat, a fost cântat ca un adevărat imn național, înlocuind imnul comunist „Trei culori”. Astfel, instituirea sa ca imn național a venit de la sine, impunându-se majoritar, fără șovăială, sub formidabila presiune a manifestanților. Imnul este consacrat prin Constituția din 1991.

6. Simbolistica lui națională și rolul jucat în momentele cheie ale istoriei românești - Războiul de Independență, Primul și al Doilea Război Mondial, Revoluția din decembrie 1989 - au făcut ca opțiunea noului regim democratic de la București să se îndrepte după 1989 către creația lui Andrei Mureșanu.

7. Din 1998, la inițiativa Senatului României, ziua de 29 iulie a devenit Ziua Imnului Național.

8. Imnul de stat al României este alcătuit din unsprezece strofe, primele trei și ultima dintre ele fiind cântate la ocazii festive.

9. Timp de câțiva ani „Deșteaptă-te, române!” a fost și imnul național al Republicii Moldova, fiind înlocuit în 1994 cu „Limba noastră”.

10. De-a lungul vremii, România a avut ca imnuri naționale și următoarele cântece: „Trăiască Regele” de Vasile Alecsandri, cântat între anii 1866-1948; „Zdrobite cătușe”, în perioada 1948-1953, pe versuri de Aurel Baranga și muzica de Matei Socor; „Te slăvim Românie” ce caracteriza prietenia dintre Uniunea Sovietică și statul român, fiind imn național între anii 1953-1977; „Trei culori”, în perioada 1977-1989, pe muzică de Ciprian Porumbescu. (Sursa)

TREI CULORI
(Propunere de variantă nouă)

*Trei culori avem pe lume
Și un falnic tricolor,
[Sunt culori de-'nalt renume
Pentru țară și popor.]bis*

*Roșu-i sângele din lupte,
Ce-au vărsat mii de eroi
[Pentru hotarele sfinte,
Este flacăra din noi.]bis*

*Galben e aurul țării
De pe glee, din mine-adânci,
[Din luminile gândirii
Și din aure de prunci.]bis*

*Albastru-i cerul senin
Plin de soare, aer sfânt,
[Luminându-ne din plin
Cu un veșnic legământ.]bis*

*Stema țării are scut,
Are vultur, bour, leu,
[Iar crucea e semnul sfânt
De credință-n Dumnezeu!]bis*

*De la daci avem puterea,
Lumina de la romani,
[Românească ne e vatra,
Românească inima.]bis*

*Pentru glie se luptară:
Ștefan, Mircea și Mihai,
[S-avem pace, s-avem țară,
Să întregească-al nostru plai.]bis.*

*Astăzi țara e a noastră,
Dar dușmani-o vor bucăți,
[Hai să o păstrăm întreagă
Pentru copii și nepoți!]bis*

*Multe pravile-s în lume
Și etnii fără hotar,
[Hai să facem legi comune
Pentru statul unitar!]bis*

*Trei culori, trei principate
Unite-n același steag
[Și-o stemă cu nestemate
Ne dau crezul sfânt și drag.]bis*

*Să jurăm credință 'naltă
Pentru țară și popor
[Și să fim uniți în luptă
Sub al nostru tricolor!]bis*

*Români de peste hotare,
Țara mamă, oameni buni,
[Este România Mare,
Nu uitați să fiți români!]bis*

*Trei culori avem pe lume,
Stema și religia,
[Ce ne dau un bun renume
Și ne sunt efigia.]bis*

*Roșu, galben și albastru,
Sunt pe-al nostru tricolor,
[Ne mândrim cu steagul nostru,
Înălțat pentru popor.]bis*

*Dragi români de pretutindeni,
Hai să ne unim cu toți,
[Să lăsăm o Românie
Pentru copii și nepoți!]bis*

*Să o facem cunoscută
Și să fim mândri de EA,
[România-i țara noastră,
TRĂIASCĂ ROMÂNIA!]bis*

RIDICĂ-TE ROMÂNE!

(Propunere de variantă nouă)

*Ridică-te române la lupta pentru viață
Și propășirea țării [în Europa Mare!]*bis*
Poți face România să prindă-o nouă față,
Iar numele să-ți poarte [embleme planetare!]*bis**

*Alungă ceața densă ce-ar obloni iubirea,
Alege judecata [care sfințește glia!]*bis*
Înalță tricolorul să-l vada omenirea
Și strigă cu putere: [Trăiasca România!]*bis**

*Că suveranitatea stă-n sacrificii mari,
Hai, să pornim la lupta [ieșirii din nevoi!]*bis*
Să nu ne vindem viața la ginte de barbari
Și, pentru asta, frate, [războiul e în noi!]*bis**

*De furnicarul mare, țărani și muncitori,
Ai grijă cu tărie [pentru respectul demn!]*bis*
Un trai decent și-o soartă lipsită de erori,
Nu amăgi dreptatea [cu vorbele de lemn!]*bis**

*Privește la statutul de bun funcționar
În slujba plebei prinse [în acte și dosare!]*bis*
Și, nu lăsa să crească tupeu de cămătar
Pe dreptul la o pâine [și-o muncă de onoare!]*bis**

*Îndreaptă-ți cu plecare privirea spre junime,
Pentru-a forma credința [în falnic viitor!]*bis*
Cinstire, hărnicie, voință, pasiune,
Mândria pentru țară [și sfântul tricolor!]*bis**

*Pledează-a sănătate de somă și de germen,
Respectă jurământul [semnat de Hipocrate!]*]bis*
*Adu-ți prinos de minte, respectă orice termen
Care indică omul [că e priorizat!]*]bis***

*Pe ramura interne avem slujbași de frunte
Care-și susțin menirea [de protejare-n drepturi,]*]bis*
Dar între rău și bine mai este câte-o punte
Ce dă inechității [malefice structuri!]*]bis**

*Privește oastea țării cu multă prețuire,
Ea ține rangul păcii [cu propria-i virtute,]*]bis*,
Căci lupta la hotare înseamnă dăruire
Cu eroism, în fapte [care se cer slăvite!]*]bis**

*Cultura națiunii și cultele străbune
Să fie ridicate [la rang de preasfințire,]*]bis*
Prelații și savanții să crească în renume,
Iar limba și credința, [- podoabe de iubire!]*]bis!**

*De magistrați, știi bine că au puteri perene,
Și merită cinstire [al lor statut domnesc,]*]bis*
Dar trebuie oprite tentații de extreme
Când se confundă legea [cu traiul lor regesc!]*]bis**

*Iar demnitarii țării să fie respectați
Dupa statut și lege, [cu surle și fanfare,]*]bis*
Dar să-i alungi pe-acea cu etica certați
Care confundă statul [cu proprii buzunare!]*]bis**

*Politica-i o artă, vizând pe căi normale
Speranța și progresul [trăirilor din noi,]*]bis*
Dar, vai, sunt interese meschine, personale,
Unite transpartinic [în legi penru ciocoi!]*]bis**

*Tu, vezi române dragă, alege rațiunea,
Puterea și dreptatea, [care pot da sentința,]*]bis*
De-a pune-n cârma țării cinstirea, dăruirea,
Spre a nu fi-ntinate [speranța și credința!]*]bis**

*Veghează la afaceri care au mâini murdare,
Când dai cu semnătura [deschide ochii mari,]bis
Căci venetici, coscari și agenții bancare,
Vor toată România [pe-o pungă de dolari!]bis*

*Progresul omenirii se vrea-n globalizare,
Însă ființa-ți sfântă, [de Dumnezeu creată,]bis
N-o părăsi, păstrează-o cu a ei cruce mare,
Căci fără ea ești nimeni, [o umbră și o pată!]bis*

*Se știe că în țară, etnii minoritare,
Au drepturi ca și tine, [normal, se înțelege,]bis
Dar nu lăsa extreme, cu îndrăzneală mare,
Ce vor să se așeze [mult mai presus de lege!]bis*

*Române, pretutindeni, tu nu uita de hartă,
Și nu uita că bunii [acasă ți-au rămas,]bis
Vino la sânul mumei, crează-i nouă soartă,
Că țara te asteaptă, [nu-i vorbă de pripas!]bis*

*Și nu uita străbunii căci s-au jertfit în lupte
Să lase țara-ntreagă [pentru ai lor nepoți,]bis
Din pilda lor învață să duci patria-n frunte,
Cu dușmanii te luptă [și cu vicleni despoți!]bis*

*Iar mai presus de toate pe treptele lumești
Să ții pe stema țării, [cu vultur, bour, leu,]bis
Simbolurile sfinte, pe care le cinstești,
O cruce și un scut, [credința-n Dumnezeu!]bis*

*Ridică-te române la lupta pentru viață
Si propășirea țării [în Europa Mare,]bis
Poți face România să prindă-o nouă față,
Iar numele să-ți poarte [embleme planetare!]bis*

*Alungă ceața densă ce-ar oblوني iubirea,
Alege judecata [care sfințește glia,]bis
Înalță tricolorul să-l vadă omenirea
Și, strigă cu putere: [Trăiască România!]bis*

PRO PACE

21 septembrie, Ziua Internațională a Păcii

Într-un moment în care lumea modernă este lovită de atentate, războaie hibrid, conflicte, atacuri cibernetice, apoape în toate regiunile, pacea și dreptul fiecărui

cetățean la pace, sunt mai necesare ca oricând.

În 1981, printr-o rezoluție emisă de Adunarea Generală a Națiunilor Unite s-a stabilit celebrarea Zilei Internaționale a Păcii în fiecare a treia zi de marți din luna septembrie, astfel încât aceasta să coincidă cu deschiderea sesiunilor anuale ale Adunării Generale ONU.

În 2001, printr-o nouă rezoluție adoptată de statele membre ale Adunării Generale a Națiunilor Unite a fost fixată data de 21 septembrie pentru sărbătorirea anuală a Zilei Internaționale a Păcii.

Cinci ani mai târziu, această zi a căpătat o nouă însemnătate – o zi în care încetează conflictele armate, focurile și violența timp de 24 de ore.

Pacea este misiunea supremă a Națiunilor Unite. Este baza existenței noastre. Esența identității noastre. Cauza care însuflețește tot ceea ce facem.

21 Septembrie, Ziua Internațională a Păcii, este o zi în care noi ne reafirmăm dedicarea față de această căutare. Este destinată să fie o zi de încetare a focului, când toate țările și oamenii opresc ostilitățile pentru întreaga zi.

Și este o zi în care oamenii din jurul lumii acordă un minut de tăcere la prânz, la ora 12, ora locală. Douăzeci și patru de ore nu sunt un timp lung.

Dar este...îndeajuns de lung spre a privi dincolo de baricade sau prin sârma ghimpată, spre a vedea dacă există altă cale.

Câte se pot întâmpla în 24 de ore:

- victimele și refugiații din zonele de conflict pot primi alimente și medicamente;
- milioane de copii din zonele de conflict pot fi vaccinați;

- victimele și refugiații pot fi mutați în afara zonelor de conflict;
- un moment de liniște este un timp în care cei care luptă s-ar putea gândi la acțiunile lor și la victimele pe care le lasă în urmă;

- milioane de oameni militează pentru același lucru;

Pentru a inaugura această zi, Clopotul Păcii este tras la Sediul Națiunilor Unite, clopot care este turnat din monede donate de copiii de pe toate continentele, mai puțin Africa, ca „un mement al costului uman în război”. Pe inscripția de pe o parte se poate citi, „Trăiască pacea absolută în lume”.

În 2014, ceremoniile se desfășoară sub sloganul „Dreptul oamenilor la pace”, la 30 de ani de la adoptarea Declarației Drepturilor Omului la Pace, în 1984.

Porumbei, cocori, steaguri și pipe, simboluri ale păcii

Porumbelul alb cu ramura de măslin

Indiferent de țară, timp, bariere culturale sau lingvistice, porumbelul a fost și rămâne un simbol al păcii. Încă de acum mii de ani, porumbelul a adus ramura de măslin și a vestit sfârșitul potopului și revenirea la normalitate. Peste secole el a fost folosit ca simbol al păcii sufletești sau sociale, în traducerile biblice și mai târziu pe sigilii, bancnote și monezi.

În anul 1944, când Picasso s-a înscris în Partidul Comunist, a avut de executat câteva lucrări cu tema păcii și a libertății. Cunoscut pasionat de porumbei, i-a folosit în lucrările sale pe care le-a expus și la Congresul Mondial de Pace de la Paris (1949), care a avut drept emblemă tot un porumbel al lui Picasso.

În timp ce, în Persia și Egipt, porumbeii erau crescuți în temple și la curțile faraonilor ca simboluri ale păcii și virtuților zeilor, grecii antici și arabii îi considerau mesageri ai iubirii și norocului.

Steagul alb

Simbol al capitulării pașnice și armistițiului.

Folosit pentru prima dată în China, în timpul dinastiei Han, a fost preluat de romani, care îl înlocuiau uneori cu ramura de măslin.

Pipa păcii

Fumată la încheierea unui conflict, în America de Nord, inițial era folosită în cadrul unor ceremonii spirituale, pentru a trimite rugăciunile spre cer cu ajutorul fumului.

O mie de cocori

Și cei 1000 de cocori veniți din antichitatea japoneză au devenit un simbol al păcii, după ce micuța Sadako Sasaki, diagnosticată cu leucemie, în urma atacului cu bomba atomică de la Hiroșima, a murit înainte să poată realiza cei 1.000 de cocori care să-i îndeplinească ultima dorință.

După moartea ei, în Parcul Păcii de la Hiroșima a fost inaugurat un monument care o reprezintă pe micuța Sadako tinând un cocor de aur. Acesta a devenit un simbol internațional al păcii ca urmare a legăturii cu povestea acesteia și semnificațiile ei.

O altă zi dedicată păcii este marcată la 1 ianuarie – Ziua Mondială a Păcii -instituită de Papa Paul al VI-lea, care a dorit ca aceasta să se celebreze în fiecare an, în prima zi a anului calendaristic. Ziua mondială a păcii a fost proclamată de Vatican la 8 decembrie 1967.(Sursa)

SĂ FIE LUMINĂ!

1980

*Normal ar fi ca-n toate,
Câte sunt acum pe glob,
Pentru a nu intra în întuneric,
Să se facă lumină.*

*Moral ar fi ca toate,
Bombe, rachete, sateliți,
Să fuzioneze-n energie
Dătătoare de lumină.*

*Firesc, extrem de firesc,
Ar fi să vedem acum,
Până nu e prea târziu
Pentru lumină.*

*Desigur că pace râvnim,
Cât de necesar e aerul.
Pentru-a avea impulsul viu,
Să fie lumină!*

*Să se facă lumină,
Dătătoare de lumină!
Pentru lumină,
Să fie lumină!*

DESTINUL

*Un om, odată, se plimba
Pe o câmpie mare,
Nu-l deranja că-n urma sa
Venea alt om călare.*

*Calul sălta cu coama-n vânt,
Rumegându-și zăbala,
Iar călărețu-și făcea vânt
Vrând să scurteze zarea.*

*Un bondar mare ce zbura
Cu zumzet de benzină,
Timpul și el și-l măsură
Spre zarea anonimă.*

*Puteau ajunge-n timpi diverși
La locul cu pricina,
Cu-a lor plăcere de vers și,
În pace-ntotdeauna,*

*Dar a venit mare taifun,
Ceva ca-n Hiroșima,
I-a adunat făcându-i scrum,
Lăsându-le doar umbra.*

*Toți ne grăbim, pe-acest tărâm,
Cu forța sau cu gura,
În ritmul ce ni-l hotărâm
Cu trupul sau cu mintea.*

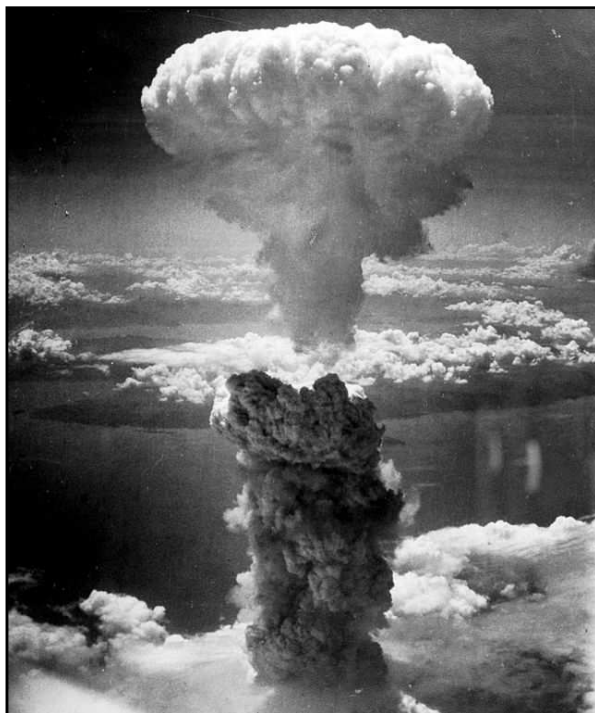
*Ne-am ridicat la un nivel
De speriem roboții,
Putem atinge orice țel
Dacă suntem cu toții*

*Și, soarele mai strălucește
În mii de ani – lumină,
Pământul îl mai încălzește
Cu raza lui divină.*

*Luna, inertă și bătrână,
E tot regina nopții,
Păstrează dragostea străbună
Și inspiră poeții.*

*Ne mai rămâne să luptăm
Cu inerția morții,
Ca-n pace să ne educăm
Copiii și nepoții!*

S.O.S. PENTRU VIAȚĂ

*Se caută moluște
Prin galaxia mută,
Cu sos de microunde,
Scăpat prin presetupă,*

*Dar colb peste colb
Frământă ursita
Și, rob lângă rob
Mai dau recuzita.*

*Se-afumă Altarul
Cerescului teatru,
Se rupe cleștarul
Atomului sacru,*

*Se umple paharul
Cu molimi moderne
Și, crește amarul
Muririi eterne!*

*Răsună o bombă
Ce-adoarme o lume*

*Și, prin catacombă,
Pătrunde-n genune!*

*Vă cer pământeni,
Pe-a lutului față,
Lansați către soare
S.O.S. pentru viață!*

*Nu mulgeți pământul
De tot privilegiul,
Nu-i rupeți veșmântul,
Restrângeți cortegiul,*

*Opriți fumegândul
Furnal de dezastru,
Calmați-vă gândul
De-adânc în cadastru!*

*Vă cer pământeni
Să știți că știința
Se cere în pace
Să-ntreme credința!*

DEZAMORSAȚI BALOANELE DE SPUMĂ

1980

*Viitorul lumii-i dependent
De un sâmbure de spumă,
Care a-ncolțit
Și-și întinde ganglionii în aer,
Și-nfige adânc rădăcinile
În viața mumă,
Iar baloanele spumei
Se ridică până la cer.*

*Vedem cum cresc baloanele,
Cu frumusețea unor curcubeie.
Ne place să vedem
Cum cresc minunile și se-nmulțesc.
Suntem copii cu mâna-ntinsă
Spre cerul plin de căi lactee,
Ce trist că nu distingem
Baloanele ce ne-amăgesc!*

*Ce trist că nu știm
Să dirijăm fiziunea de glume,
Să poată râde și urmașii
Urmașilor noștri,
Să dezumflăm baloanele
La timp, cerut de pace și de pâine,
Să n-așteptăm potopul
Cu flăcări și cu monștri.*

*Vedem cu toții o cometă
Care-și lasă coada-n trecut.
Aleșii noștri ochi, sub pleoape,
În adâncul minții voastre,
De ce nu vreți să observați
Acest groaznic tumult?
De ce nu meditați, destul,
La glasul zărilor albastre?*

*A mai rămas, în spațiul rece,
Muzeul nostru planetar,
Din multe specii au rămas
Ici – colo câte-un exemplar.
Încercați să salvați,
Încă pot fi salvate,
Extazul, dăruirea
Pentru curate baloane colorate!*

ZVASTICĂ

1980

*Sub zâmbetul selenei,
Pe-un petec de glob,
S-a fost născut o pată
Pe-al conștiinței bob.
În veacul două zeci,
Cam pe la jumătate,
Elicea morții roade
Din umanitate.*

*Și crește pata neagră
De nori, cu grindini rod,
Punând în paranteze
Întreaga libertate,
Elicea morții bate,
Pământu-i tot un glod,
De foc și uragane
Oceanele-s brăzdate.*

*O goană de lăcuste,
Infestate cu foame,
Ocupă orizonturi
Și orizonturi cată,
Coroziune amplă,
Cu ramă de icoane,
Consumă-n crematorii
Lumina-n temnițată.*

*În lăcomia-i crasă,
Meduza fabuloasă
S-a otrăvit pe rugul
De sine pregătit
Și-a tresărit la viață,
În pace călduroasă,
Întreaga rațiune,
Cu aerul călit.*

*Soldați ai libertății,
Opriți pântecul cui
Vrea să mai zămislească
Vreun „Arturo Ui”!*

EPOLEȚI

1980

*Epoleți de șoimi înaripați de vise,
Pe umeri ocrotiți sub falnic tricolor,
Purtați pe voi galoane, superbe, de narcise,
Vizând speranța țării în mare viitor!*

*Epoleți mici, cu glas de pionieri,
Zglobii și plini de farmec, dăruire,
Voi, flori de mai, coroane de viitori străjeri,
Ce patriei îi faceți întâia juruire!*

*Epoleți tineri, pe umeri de recruți,
V-adapă-n conștiință suveranitatea,
Mâncați în pace pâinea de militari, născuți,
Oricând să țină-n mână, la hotar, libertatea!*

*Epoleți mari de comandanți de oști
Îngalonați cu ramura dreptății,
Să nu lăsați în urmă urmări de simpli „foști”,
Dăruiți-vă țara, cu voi, eternității!*

*Epoleți de șoimi înaripați de vise,
Epoleți mici cu glas de pionieri,
Purtați pe voi galoane, superbe, de narcise,
Din flori de mai, coroane de viitori străjeri!*

*Epoleți tineri pe umeri de recruți,
Epoleți mari de comandanți de oști,
Mâncați în pace pâinea de militari, născuți,
Să nu lăsați în urmă urmări de simpli „foști”!*

*Epoleți mari de eroi îngropați sub glie,
De epoleți dușmani pătați de sânge,
Urcați în noi orgoliul pentru ce va să fie,
Ne-ați dăruit o țară și dreptul a vă plânge!*

*Epoleți mari de zori ai țării mele,
Eroi medaliați cu stimă și respect,
Ei nu râvnesc în sânge puterea să și-o spele,
O ordine mai bună și pace ei doresc.*

METAMORFOZE

1982

*Se schimbă schimbarea – schimbării la față
Și, jocul se joacă de-a joaca cu-o ață,
Se scot din orbite molari sănătoși,
Vopsită-i grădina cu zimbri-arătoși.*

*În aer, în „TOTUL”, miroase la fel,
Pereți-s vopsiți doar cu zâmbetul gri,
La hore, la baluri, același „cri, cri”,
Se cântă pe-o coardă de fals și rimel.*

*Și placa-i stricată, uzată de mult
Și, dansu-i dictat cu aceleași lozinci,
Papirus, călcat de giganți bidivii,
Uzatele palme mai flutură vânt.*

*Fiori de plăcere pe tâmpilele seci,
Fiori de durere pe tâmpile cărunți,
E plină grădina de tâmpile zevzeci
Și Domnul e aprig cu banii mărunți.*

*La zid, puși copacii în stil magistral,
Subsolul e muls într-un ritm infernal,
Mai plânge o mamă cu pruncul la sân,
Ucis de-un dezastru absurd și hapsân.*

*Aș vrea să aud cine crede-n ceva,
Precum Iancu, Bălcescu sau Alt – Cineva?
Oare fost-au viteji peste vremi, înapoi?
Oare Pacea stă-n vorbe, dureri și nevoi*

DE-AȘ PUTEA

*De-aș putea aș transforma culorile în oameni
Și aș picta cu ele: Bunătate, Fericire, Iubire,
Creație, Tandrețe. Toate atributele binelui
Le-aș preface în curcubeu,
Pod de salvare peste
Ploile acide ale timpului.*

*Aș lăsa așa cum sunt zămislirile de geniu:
Copilul, Mama, Mirele, Mireasa, Bunicii,
Lumina din ochii sugarului,
Mângâierea duioasă a mamei,
Fericirea din privirile mirilor,
Basmele fantastice ale bunicilor.*

*Deasupra tuturor aș arbora, pentru eternitate:
Cerul, Soarele, Porumbelul, Ramul, Steagul,
Seninul cerului albastru,
Pacea și respectul fără hotare,
Verdele și rodirea naturii,
Păstrarea tradițiilor naționale.*

*Tuturor le-aș acorda, cu un nai fermecat,
Susurul, Foșnetul, Clinchetul, Zumzetul, Trilul,...*

.....

PRO ECO

Ecologia (din cuvintele grecești: ecos - casă și logos - știință, adică „știința studierii habitatului”) este o știință biologică de sinteză ce studiază interacțiunea dintre organisme, plante și mediul în care ele trăiesc (abiotici și biotici).

Pentru aceasta **ecologia** analizează îndeaproape structura, funcția și productivitatea sistemelor biologice supraindividuale (**populații**, **biocenoze**) și a sistemelor mixte (**ecosisteme**). Cu timpul, în a doua jumătate a sec. XX prin conștientizarea importanța condițiilor de mediu, semnificația termenului ecologie s-a lărgit peste sensul restrâns din domeniul biologiei, devenind și un sinonim pentru ideea de protecție a mediului înconjurător. Totodată, se leagă strâns de ecologie domeniul promovării unei economii ecologizate, unde principiile ecologice devin și principii fundamentale în dezvoltare.

Ecologia este în mare parte o știință descriptivă și experimentală.

În ecologie se folosesc multe metode împrumutate din alte discipline:

metode **matematice** pentru a modela evoluția populațiilor,
metode **fiziologice** pentru a înțelege viața organismelor,
metode **geologice** pentru a descrie proprietățile solului, etc.

Istoria

Primul savant care a reliefat principiul interacțiunii în lumea vie a fost **Charles Darwin**. Darwin a observat că diferitele specii se influențează reciproc prin activitățile lor și că de aceste interacțiuni reciproce depinde succesul unei specii în lupta pentru existență, adică numărul său de supraviețuitori, de urmași. Ideile lui Darwin au fost dezvoltate de zoologul **Ernst Haeckel** care a fost primul care a formulat termenul de ecologie

În anul 1866. Ecologia după Ernst Heinrich Haeckel (1866): „Studiul interacțiunilor dintre organismele vii și ambient și organismele vii între ele în condiții naturale” (de la cuvântul elin οἶκος = casă, cămin)

Principalele ramuri

Autecologia: ecologia speciilor individuale, răspunsul acestora la stimuli, adaptarea.

Sinecologia: ecologia ansamblului speciilor;

Ecofiziologie: disciplină care studiază fiziologia diferitelor grupe de organisme în corelație cu mediul natural.

După biomul studiat

Ecologie polară;

Ecologia deșertului;

Ecologie tropicală;

Ecologie bentică;

Ecologia pădurilor.

După specia studiată

Ecologia animalelor;

Ecologia plantelor.

Alte ramuri

Biogeochimie;

Macroecologie;

Microecologie;

Ecotoxicologie;

Paleoecologie;

Ecologie socială;

Eco-artă;

Antropologie ecologică;

Agroecologie;

Ecologia solului;

Ecoevoluție;

Ecologie industrială;

Chimie ecologică.

(Sursa)

AMURG

*Privind în toamnă, într-un amurg
Cu nouri aburind de culori stranii,
Cum nave plutitoare, sau ca privirea mamei
La plecarea tatei în război,*

*Sau, poate, porți de fier de forme ciudate,
În fața cărora soarele roșește de răutatea lumii
Și, se ascunde la umbra orizontului,
Lăsându-i pe oameni să mai moară un pic,*

*Iar pe poeți să trăiască secunde veșnice,
Pe alte genii să zămislească câte o invenție,
Care să încălzească mai plăcut ziua următoare,
Cu o lupă de dezarmare și o pilulă anti-rac.*

*Dar tot așa de virotic lucrează antimateria:
Cucuvelele, liliecii, alți paznici de noapte,
Sunt înmuiate aripi în păcatul curgerii...
Clepsidrei timpului, spre bezna eternă.*

*Își fac armonioase evantaie, coperișuri imense,
Nemălăsând să curgă ploaia de stele.
O vibrație de aramă plutește asupra satului
Și, cuvintele mele care cer divinitatea clipelor*

*Și, care, întind mâini nevăzute,
Una spre soare apune, alta spre lună răsare.
Aș vrea să trag de imense fermoare,
Să deschid cortina pentru toată planeta,*

*Să se vadă peste tot aceeași toamnă,
Cu roadele ei și cu semnificația acestui amurg,
Cu speranța unor dimineți mai strălucitoare,
Înmiresmate de reînvierea naturii de primăvară,*

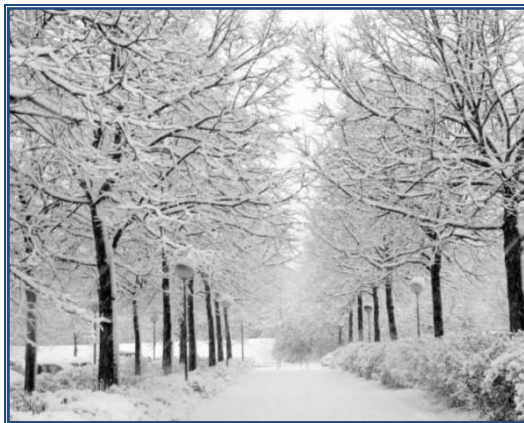
*Sau cu splendida vară care scaldă
În soare mările verzi și albastre,
Ba chiar și iarna cu gingașul joc al fulgilor de nea.
Voi, ochii mei, inima mea se vrea clorofilă,*

*Imens arc de triumf, curcubeu,
Care să deschidă, pe linii paralele,
Pacea și fericirea omenirii!
În clipa asta de amurg, săgețile, țipetele,*

*Sunt paralele vederii mele
De a nu accepta pământul
Agățat de coada unei comete,
Care să ne arunce haotic în univers*

*Și,... atunci,orice sămânță
Ar putea deveni a n o r g a n i c ă !*

CĂDERE DIN ALB

*S-a dus și toamna roditoare,
Peste ținut se-așterne
O mantie de nea curată,
Cu zile hipoterme.*

*Iarna, stârnind curenții toți,
Își plimbă voalul alb cu ea,
Aleile pădurii, toate,
Sunt arcuri de triumf din nea.*

*Veniți la Dragomirna-n zori,
Spre iazul nevăzut, de vreți,
Cu-o sanie cu clopoței
Și cu porumb pentru mistreți!*

*Atunci, simți-veți ca o boare,
Ochi curioși, întrebători,
De porci mistreți și căprioare.
Veți reveni de-atâtea ori!*

*E loc anume pentru praznic,
Mistreții iuți se reped, toți,
Când pădurarul le aruncă
Porumbul mult râvnit de colți,*

*Iar, la o mică depărtare,
Așteaptă rândul să îi vină
Un cârd de cerbi și căprioare,
Sfios, ca lacrima Divină!*

*Dar, vai, alături, parapetul
La pândă stă cu țel suspect,
Cu „pleznitura” lui – de pușcă,
Pentru trofeul de „respect”!?*

*Câte trofeie smuls-au oare
Atâția parapeți ce-ascund
O pușcă cu lunetă mare
Pentru spectacolul absurd?!*

*Și-atunci pădurea îți devine
Un ochi rănit de căprioară,
Sau glaucomul ce compune
Sfârșit de veac din sare-amară.*

*Mai rece iarna îți devine,
Mai greu te-apasă anii grei,
Un vâl de ceață se așterne
Pe sania cu clopoței.*

*Cum Labiș, moartea căprioarei,
Deplânse, dar, de foame prins,
A plâns și a mâncat și ... iarăși
A plâns și a mâncat învins,*

*Învins se simte orișicine
De arcul foamei, încordat,
Lansând săgeata purtătoare
A morții sfântului vânat,*

*Dar când la masa cea de taină
Stă sufletul pădurii, tot,
De plumb devine-a iernii haină,
Cu parapetul ei netot!*

*Priviți-o, căderea-i cădere din alb
Pe-ntreg sarcofagul de negru,
Plecă adevărul în marșul lui calp
Lăsând dezacordul integru!*

CANCER

*Umblă o enigmă crudă,
Când omu-i mai fericit,
O nimicnicească undă
Îi aduce un sfârșit.*

*A trecut lumea de multe,
Câte molimi n-au durat,
Pentru ce îndură-atâtea,
Tot mereu s-a întrebat.*

*Corpul lumii e cuprins de cancer,
E plăpând și, nu știe să scape.
Drogat, viitorul va fi efemer,
Lumii de durere îi vine să crape!*

*De ce lăsăm, în neștiință,
Să crească racul în plămadă,
Sau, din știință – neființă,
Acceptăm coasa să ne radă?*

*Dacă de bube dulci sau „acre”
Copilul nostru țipă-n fașă,
Cine-așteptând poate să spere
Și să accepte moartea, nașă?*

*Dacă soția ta se strânge,
Cârcel, în durere de groază,*

*Inima-n piept nu ți se frânge?
Deșertul tău mai are oază?*

*Și când măicuța ta acuză
Primejdia apropiată,
Nu pot să cred că te amuză
Deces de mamă sau de tată,*

*Căci rădăcina vieții tale
Smulsă va fi și vei cădea,
Sub biciul beznei ceți letale
Vor defila pe fruntea ta.*

*Sunt multe bombe pe planetă,
Iradiind cancer în lume!
O, Zei, n-aveți voi o rețetă
De pace și înțelepciune!?*

*Dar dacă zeii n-au putere
Să prelungească infinitul,
Noi, cât o să purtăm tăcere,
Morții să-i creștem apetitul?*

*Dacă un zmeu cu placă-n gură,
Cu cerebelul sclerozat,
Are un gest fără măsură
Și ne dă morții surogat?*

*Noi stăm cu brațele în sus,
Scuzându-ne că ne-am născut,
Sau, retopind orice obuz,
Îi dăm pământului un scut!?*

*Să oprim vânătoria de vieți!
Să oprim poluarea morală!
Să-i oprim drogații „deștepți”
Că ne aruncă în oala cu smoală!*

LACRIMA PLANETEI

*E frig afară, mamă,
Dar crezi că-n mine-i altfel?
Rana – inimi-mi – ramă
Mi-ngheață osemintele rastel.*

*În zadar, prin coșul minții,
Fumuri albe-mi Țes un pled de vise,
Furtuna gazelor sarine
Mi-ngheață ploaia, plăpândă, de narcise.*

*Scara lui Minus Infinit
Dusă-i de raci cu tălpi de sete și foame,
Trișat și extirpat de mit,
Mi-ngheață în orbite libide canioane.*

*În zadar îmi tot scutur țărbâna
Și, mă feresc de lujeri – ministere,
Tu, mama mea, blagoslovește-mi mâna,
Învie-mi tu credința-n petarde de mistere,*

*Să pot preface-n rouă un sâmbure fecund,
Cât mai găsesc în golu-mi un bob de bele – arte
Și, te mai rog măicuță, cu suflul suspinând,
Hrănește-mi siguranța că-s cald, bogat, rotund!*

*Să nu lăsăm a curge noi lacrimi de planetă
Prelinse-n neființă pe-un jgheab colos de haos,
Căci se usucă ochiul oceanului ceresc
Spre iminent dezastru și infinit repaos!*

POSACA CEAȚĂ

1988

*Posaca ceață acoperă mereu alte cupole,
Ascunde ceru-n mîzga grea, fatală.
Mătreața unor minți cuplează banderole
Stăpâne peste obidiți în criză generală.*

*Bat clopotele morții, bat clopote-n rafale,
Născuți, copiii mor de stres asteniați,
Groparii joacă rumba în ritmuri de cazmale,
Ne mor eroii muncii, neputincioși, blazați!*

*Că ne-am născut cu rostul de frică să murim,
Flagelul morții noastre mai este o eroare!?
În ceața minții noastre ce pace mai dorim
Drogați cu poluante și bancuri nucleare!?*

*Că ne-am născut în stare aprinsă de război
Și am legat victorii, de-un răsărit, cu lanțuri,
Păstrăm tăcerea oarbă a gropii cu noroi,
Orgolii mai avem, doar, de citit anunțuri.*

*Când orice centimetru de scoarță e pătruns
De izotopii foamei, de criză și măcel,
De ce nu scoatem răul, și-n piatră – seacă, ascuns
Și pe fereastra lumii să ne scăpăm de el!?*

VIS DE ABIS

*Iubito, mi-ești atât de dragă,
Cât te iubesc, tu n-ai să știi
Cum mă îmbăt de-a ta făptură
În visuri și în poezii!*

*Poteca mă tot duce-n codru,
Printre penumbre de stejari,
Din diamantele solare,
Îmi fac iluzii că apari!*

*Vântul, ștregar, adie-n frunze
O simfonie de minuni,
Prin pleoapele-mi întredeschise
Mi-apari o orgă de lumini!*

*Sunt amețit de rezonanță,
Plutește-n suflet Aer Sfânt,
Se-aude susur de izvoară
Și, codrul, tot, este un cânt!*

*Stejarii falnici se înalță,
Zei verzi cu pletele în cer,
Spre Soare, care îi dezmiardă
Cu-a lui căldură de mister!*

*Prin iarbă gâzele-s grăbite
Spre echilibrul permanent,
Se înmulțesc că morți subite
Le-așteaptă-n fiecă moment.*

*Iar frunzele, miraculoase,
Foşnesc încet şi cadenţat!
Sunt paşi sfioşi de căprioară,
Sau pasul tău catifelat!?*

*Cu capul pe genunchi, se pare,
De-o apăsare-aşa frumoasă,
Deodată simt o răsuflare
De botişor ce mă miroasă!*

*În nemişcata aşteptare,
Să nu stric clipa fericită,
Am aţipit şi-ai apărut, tu,
Ca mireasa mea, iubită!*

*Dar, vai, ce-i tunetul acesta,
E un cutremur, un dezastru!?
Tresar din somn, cutremurat
De-un tunet negru şi albastru!*

*Pădurea, parcă, stă să piară,
Iar Soarele pe Cer se stinge,
În iarbă-i moartă căprioara
Şi-un câine negru linge sânge!*

*O umbră mare-i vânătorul,
Braconier cu ochi de piatră,
E fericit cu-a lui ispravă
Şi, câinele-i, gudurând, latră.*

*Cu iarba fiarelor în mână
Şi-o mână-ntinsă către Zei,
Implor Puterea Cea Divină,
Spre a preface monstru-n stei.*

*O, Doamne, desfă legea junglei
Care condamnă ochii mei
Să vadă moartea căprioarei,
Cât şi pe asasinii săi!*

VIS DE TOAMNĂ

*Inimioarele copacilor,
De-un roșietic – pal,
Cad una după alta,
Mai multe dintr-odată,
Cad toamna, toată!*

*Îmi las inima ecou
Și, cu fiecare anotimp,
Chiar, cu fiecare zâmbet
Al tău, iubito,
Îmi crește o nouă inimă,
Ca o nouă lumină!*

*Și te iubesc mai mult,
Cum frunzele iubesc
Seva copacului,
Cum iarba iubește verticala
Și, pietrele, incredibil,
Iubesc și ele ceva
Spre exemplu susurul,*

*Iar eu îmi caut cusurul
Și mă întreb:
De ce marea să nu fie,
Veșnic, mare?
Soarele, veșnic, soare?*

*De ce tu nu ești o sferă,
Iar eu un poliedru,
Planete misterioase care
Să se atragă fără poli?!*

*Și, respirația noastră, comună,
De la Soare la Lună,
Fără meridiane,
Să aducă ploaia
Curată, de aer,
Și inimioarele copacilor,
Să renască, a respira
În miliarde de primăveri?!*

NUNTA CĂPRIOAREI

1989

*Aici, la noi la Dragomirna,
Adânc în pădurea deasă,
Pregătită-i nuntă mare,
Căprioara e mireasă.*

*Mirele, un cerb ales,
Puternic și înțelept,
Are, drept apreciere,
Steaua de șerif pe piept.*

*Șapte zile-a boncănit
Pentru-a lui mireasă
Și-a găsit-o, însfârșit,
Pe cea mai frumoasă.*

*E un zor – nevoie mare,
Animație cu spor,
Vietățile pădurii,
Toate-acordă ajutor:*

*Ursul piatră a cărat
Și va pune temelie,
Cum făcu și altă dat',
Pentru casa ce-o să fie;*

*În vâlcea lupul și vulpea
Și alte viețuitoare
Cosesc fânul pentru nuntă
Apoi îl prăjesc la soare;*

*Cintezoiul, pitulicea,
Mierla și privighetoarea
Și-acordează toate trilul
Să încânte sărbătoarea;*

*Păunu-și face din coadă
Evantai multicolor,
Întorcând capul să vadă
Cum va intra în decor;*

*Un cocoș, mândru, de munte,
Crestat și cam pintenog,
Cu „cucurigu” în „minte”,
Vrea să intre în prolog;*

*Pe izvorul care duce
Prin tufișuri susur dulce,
Iepurilă-și vede fața,
Sorbind „bună dimineața”;*

*Cucul cântă ghidușel
Și se-ascunde după-o creangă,
Vrând să spună că și el
Va veni ca să petreacă;*

*O girafă australă
Și-a trimis capu `nainte,
Iară peste el coroană,
Măslin – fără de cuvinte;*

*Cu un zâmbet ștregăresc
Și mormăind de plăcere,
Cu Mișka tovrășesc
Toți urșii cu dor de miere;*

*O văcuță indiancă
Are între coarne-o stea,
Venind cu dorința sacră
La nuntă și ea să stea;*

*Iar ciuperca chinezească,
Răsărind lâng-un copac,
La nuntă ar vrea să crească
Peste desişul opac;*

*Căţeluşul englezesc,
Gentleman din cale-afară,
Are-n coada-un suvenir
Dintr-o piaţă comunală.*

*Va da și el un spectacol,
Ca pădurea să îl vadă,
Cu joben de protocol,
Lătrând, cu covrigu-n coadă;*

*Dar și struțul african
Într-un twist o tot ține,
Căutându-și sub turban
Gândul pentru care vine;*

*Șarpele cu clopoței
Aduce din Missisipi
Câțiva dolari mărunței
Să aibă ce investi;*

*Dromaderul egiptean,
Cu turban și ochelari,
Cată pace cu-un occean
Între ruble și dolari.*

*Va negocia la nuntă
Cu un elefant galant,
Cinstind un ceai de cucută
După-un plan arab savant.*

*Și câte alte surate
Au venit să țină trena,
Cu reflexe măsurate,
Simpatii a-și repera!*

*Nunta-ncepe 'n veselie,
Codrul sună de plăcere
Cu ecou de ciocârlie
Și cu dulceață de miere.*

*Gătit în blănuri de oaie
Vine-un leu cu mit de Zeu
Ca pe mire să-l jupoaie,
Capul să-i ia de trofeu.*

*A convins animălimea
Că-i tocmit de Dumnezeu,
Să ia ofrandă „ca lumea”:
Coarne, blănuri, căzi de seu.*

*Codrul plânge cu mari frunze,
Vântul suflă a durere,
Corbi – mari umbre, negre pânze,
Clonțul foamei stârvuri cere!*

POLEI – POLEIALĂ

*Cât eram de fragil la vârsta copilăriei
Și, nu m-a spart nici aburul unui fior
Printre copitele căzute în grajduri,*

*Nu m-a smuls din trupul meu mic
Nici ghearele vulturilor metalici,
Purtătoare de moarte, ale războiului,*

*Nici arșița fenică a plăgii foametei,
Nici chiar pumnalul aruncat de-o întâmplare
A militarizării copilăriei mele.*

*Iar acum? Acum am o robustețe stupidă,
Care stă să plesnească de sănătatea vârstei.
Care?! Care se ceartă cu scurgerea timpului.*

*Polei, poleială, mastică banală,
Pentru dreptul de a strânge mâna unui viitor.
Pentru ce? Tot acolo-i!*

*Și-atunci, mai bine caut să mă sparg
Și să mă adun în cuvinte alambicate.
Oare voi putea amâna eternitatea uitării?*

*Lasă-mi Doamne măcar o emblemă,
Nu pentru că sunt eu, așa cum sunt,
Ci pentru că vreau să nu uite oamenii*

*Că înaintea lor au mai existat oameni
Îngrijorați, nu de pălitura sortii lor,
Cât de judecata vălului absurd,*

*Care mușcă ilicit, grotesc și vorace
Din dreptul la esența viitorului!*

CAPRA CU PATRU PICIOARE

*Nu cunoașteți cu toți, oare,
Capra cu patru picioare?
Stă anexă pe la stână,
Dă doar lapte, nu dă lână.*

*Nu știu cum, pe cât se pare,
Capra cu patru picioare
Nu se-atinge de mâncare,
De-i spui „capră” oarecare,*

*Dar de-i spui „măi căprioară”,
Altceva macini la moară:
Tresare cu barba-n vânt,
Behăind un vesel cânt!*

*Dă din coarne către soare,
Capra cu patru picioare!*

ECOLOGIE

*Gluma este demodată,
Interesul nu mai poartă,
Cum se-ntâmpla altă dată,
Fesul, din poartă în poartă.*

*Interesul purtat astăzi
Îl vrem plin de conștiință,
Să umple timpul din zi
Și încrederea-n credință.*

*De nu-i bine dirijat,
Interesul nu-i destinul,
Cum, când fugi după doi iepuri
N-ai să prinzi niciunul.*

*Interes cu colți și gheare
Smulge conduita bună,
Atmosfera de teroare
Spală o mână c-o mână.*

*Decât să dăm cursul „glumei”,
Mai bine-ar fi să gândim,
Interesul prim în lume -
Poluarea. S-o oprim!*

REPROȘUL OII

*Îmi luați lapte și lână,
N-am liber pe an o lună,
Mereu veniți pe la stână
Cu gând rău și voie bună.*

*Eu vă cânt doina mioarei
Și vă ling în podul palmei.
Ce i-ați dat voi surioarei,
Vers ca-n „Moartea căprioarei”?*

*V-atingeți de-a noastră oaste
Și, ziceți că suntem proaste.
Pentru noi închinați „toaste”,
Făcând pastramă din coaste!*

*Așa scris a fost să fie,
Dar faceți economie,
Măcar la carnea de oaie,
Nu mai faceți în seu baie!*

*Ciobănașe de ce fluieri,
Zilele ni le tot numeri,
Pentru două – trei veri,
Pân’ moartea ne-o nimeri?*

*Fă mai bine să ne aperi,
Ia bâta, din ea să scaperi,
De dușmani să ne acoperi,
Să ne putem oieri!*

ACCIDENT NUCLEAR

1986

*Nu știu, nu știu, nu știu
A verbui mânia prea stârnită,
De-acest flagel numit prioritate,
Pe calea vieții devenită strâmtă.*

*O primăvară se dorea frumoasă,
Un zâmbet de copil în colț de gură,
Sau o mireasă – împlinită floare,
Jurând credință, dragoste, căldură.*

*Ce-nseamnă usturimea de la ochi
Și arșița din orice-ncheietură?
Cine-a stârnit urgia nucleară,
Reprofilând speranța-n amplă ură?*

*O moarte, tu, absorbi de toate,
De-a valma mergi cu coasa-ți „rece”,
De ce nu-ți cauți prada în cea parte,
Pe la bătrânii care vor să plece?*

*Doar știi că am trăit mult prea puțin,
Să definesc întregul meu destin!
Cine ți-a dat, prin raze nemiloase,
Răceala ce mi-ai strecurat în oase?*

*În tâmplă am un glonț de Cernobîl,
Care-mi preface sângele în mîl!*

PROTESTE

Este normal să protestăm?

Există păreri și atitudini diferite legate de această manifestare democratică.

Ce este de fapt un protest?

O nemulțumire față de un anumit aspect. Să stea și să rabde așa sau să reacționeze cumva? Eu zic că ar trebui să reacționeze! Aici părerile se împart legat de CUM să

reacționezi.

Și avem mai multe variante:

1. Semnat petiții, trimis scrisori deschise, solicitări oficiale către diferite instituții etc. Eficiență? Spre zero.
2. Susținerea unor idei în mediul online. Eficiență redusă.
3. Strângerea de semnături pentru demararea unui referendum local sau național pentru o anumită problemă – acest lucru ar putea să meargă, dar este complicat de realizat și se va buși de multe probleme: te costă timp și bani să reușești să strângi așa multe semnături; riști ca teancurile de semnături să nu-ți fie luate în considerare de către cei care sunt obligați conform legii să organizeze referendum (ce poți să le faci?); riști ca întrebarea de la referendum să fie „măsluită” de organizatori și astfel să fie deturnată toată inițiativa; riști ca referendumul să nu fie validat din cauza neprezentării la urne; riști ca rezultatul referendumului să nu fie clar (jumate au votata DA, jumate NU); riști ca rezultatul referendumului să fie interpretat cu rea credință de către cei care trebuie să îl pună în aplicare (parlament, guvern, adm locală); riști ca rezultatul referendumului validat să nu fie pus în aplicare ci pur și simplu ignorat.
4. VOTUL – ales din 4 în 4 ani. Alte măști aceleași fețe.
5. Acționatul în instanță – mulți au avântul stupid „dă-i în judecată!” sau...„îi dau în judecată!”, despre situații în care Statul, prin instituțiile sale publice căpușate de oameni corupți și de rea credință, își nedreptățește proprii cetățeni.

6. Crearea unui partid sau a unei formațiuni oneste ca alternativă – este un lucru foarte bun care poate fi făcut împotriva relelor clasei politice actuale, însă pare un lucru greu de realizat.

7. „Alegeri anuale pân’ la rezolvare!” – iarăși, o soluție foarte interesantă, care dacă ar fi pusă în practică ar putea să rezolve multe probleme. Din păcate și această posibilă „soluție” are un mare impediment: necesită modificarea Constituției. Iar modificarea constituției cine o organizează, administrează, gestionează?

8. Scrierea de cărți(poezie, proză). Ne înecăm în suc propriu!? Sau... cine știe, poate că mobilizează ieșirea în stradă.

9. Să stau ca o mămăligă apatică în derivă – asta este, din păcate, soluția pe care o adoptă cei mai mulți români în prezent.

10. Protestul de stradă – aceasta este, după părerea mea, cea mai eficientă metodă prin care relele celor care conduc pot fi taxate iar nedreptățile îndreptate rapid.

De ce nu ies românii în stradă?

1. Proasta educație,

2. Egoismul și prostul obicei,

4. Lipsa de speranță,

5. Comoditatea,

6. Convingeri contrare,

8. Teama,

9. Necesitatea îndeplinirii altor treburi,

10. Lipsa de alternativă,

11. Sănătate,

12. Altă abordare,

13. Desconsiderarea protestatarilor și a protestului în sine.

BUNĂ ZIUA TUTUROR! 2015

*Bună ziua tuturor! Pardon de expresie!
Gaura din tricolor capătă extensie.
Vai de mine, vai de noi, popor de nefericiți
Țara-i dusă în nevoi, de aleși neisprăviți!*

*Clicile de retardați ne-au furat destinele,
Și-n zodia de perdanți ne-au sigilat zilele!
Ni se dă în ochi cu praf, Vișinescu-i arestat,
Cică să ne lase paf, cu politica de stat!*

*Au făcut mare scofală, un proces întârziat,
Un moșneag dă socoteală, de torționar spurcat.
Însă, voi, toți „dregătorii”, sunteți și mai vinovați,
Ați furat averea țării! Ce pedeapsă meritați?*

*Oare veți păcăli soarta, oare voi nu veți plăti?
Va veni odată data, când, și voi veți pătimi!
De morți, din optzecișinouă și cei ai mineriadei,
Ce vă pasă astăzi vouă, de mult ați uitat de ei!*

*Așezați în parlamente și guverne de samsari,
Prin vânzări și falimente, v-ați făcut miliardari.
V-am votat la cârma țării să ne fiți ochi și urechi,
Sub „steagul” privatizării, industria-i la fier vechi.*

*În anul optzecișinouă n-aveam datorii externe,
Astăzi „mulțămită” vouă, avem daune extreme.
Ați sfidat demografia! Tinerii, cu țeluri mari,
Au părăsit România, umiliți și ...căpșunari!*

*Unde-i al țării tezaur și-a Gojdu-lui moștenire?
Ați cedat dușmanilor și poansonul BNR.
Pavilionul Românesc, tot voi l-ați dezintegrat
Și „steagul” marinăresc – flota, ați desființat!*

*Unde e fondul de pensii, aflat în optzecișinouă,
„Solidaritatea” unde-i, le-ați dat o adresă nouă?
PCR-ul, UTC-ul, Sindicatul Comunist,
V-au gratulat cu cadoul - patrimoniul ceaușist!*

*Oricare avere-n spate, are o fără-de-lege,
Dedicații, legi spurcate, vi le dați! Se înțelege,
V-ați dat averi colosale, pe baloane de săpun,
De țară vă doare-n coate și de poporul român!*

*A voastră complicitate a „uscat” aurul verde
Fiecare nestemată vândută-i „de nu se vede”
Prin legi, ați înstrăinat și pământul de sub noi
De-o să devenim alt stat, cu străinii lui ciocoi.*

*Unde e petrolul nostru, pe câtă șpagă l-ați dat?
Unde-i interesul vostru, cu al nostru conjugat?
Ați vândut pământul țării cu subsolul lui bogat,
Cu-ale voastre mânării, aurul l-ați exilat!*

*Vai de ea, agricultura, irigații nu mai are,
De secetă-i arde gura, se usucă și dispare!
Din educație, cultură și tot patrimoniul lor
Ați creat, fără măsură, act retrocedărilor.*

*Ați distrus și CFR-ul, Loteria-i pe furate,
Poșta și-a pierdut reperul, cu acte înstrăinate,
Unde-i România Film, cu imobilele toate,
Banii europeni îi știm, că au fonduri deturnate!*

*Chiar și medicina moare, să se vindece nu poate,
De ea pe voi nu vă doare, mergeți în străinătate.
În sistemul sanitar, v-ați reformat ițele,
Nu vedeți, măcar sumar, cum cresc cimitirele?*

*Ne puneți până la moarte, taxele pe sănătate,
Dar de ele n-avem parte, spitalele nu-s dotate.
Voi, la Paris, la Viena și mai nou la Istambul
Mergeți a vă vindeca, că aveți CV-u fudul.*

*Academiei Române, i-ați luat dreptul a spune
Că se va pierde ca mâine, urmele limbii române.
Să vorbiți pe românește, vă e greu, vă e rușine,
Ați stâlcit-o străinește, și rânjiți în limbi străine.*

*Actul de justiție e stopat în parlament,
Fără erudiție, cu umor impertinent,
V-ați creat imunitatea potentatului fudul,
Și-ați alocat legi furate, să puteți fura destul!*

*Cu profil de birocrați, v-ați votat salarii mari,
Și pensii de potentăți! Ce aleși, ce demnitari!
DNA-ul de vă saltă și-ați ajuns pe buza gropii,
Pentru voi e doar o haltă, vă salvează interlopii.*

*Dominați de interese și de grupuri infractoare,
Numiți în funcții „expres” criterii fără valoare,
Libertini în exprimare, mutilați realitatea,
Încât viața astăzi doare și mai tare decât moartea.*

*Ați banalizat declinul - învățământu-n reformă,
A creat prostiei plinul, cu diplomele-i de formă.
Lacheilor retardați le dați funcții importante,
Iar voi, fruntași diplomați, ați plagiat doctorate!*

*Inflație devastatoare, destin de nesiguranțe,
Pericole viitoare, ne văduviți de speranțe.
Ne speriați cu „petarde”, ne abateți de la voi,
Nu vedeți că țara arde, ca de droguri și război!?*

*Poporu-i organism viu, poate fi ucis pe dată,
Nu va supraviețui, demnitatea-i amputată.
Românii se sinucid, de-atâtea lipsuri și spaime
Voi aduceți suicid, prinse-n despărțiri și drame!*

*Generațiile-n blugi ce-au suferit infernal,
Datoriilor de-atunci să le plătească-n final,
Azi mai sunt pensionari, și tare îi detestați,
C-aduc prejudicii mari, să se simtă vinovați.*

*De sfătoșii de pe sticlă, care pun țara la cale,
Cu o ipocrită meclă, avem scârbă de ne doare.
A devenit neagră oaia, și ne paște cu „amaruri”,
De închidem măgăoaia, vă regăsim în coșmaruri.*

*Vișinescu va plăti, dar, se vede-i prea târziu,
Însă voi ce veți păți, dac-aveți murdar CV-u?
Unde este România, oare ce-ați făcut cu ea?
I-ați distrus anatomia, curând vă vom judeca!*

*Am intrat în Europa, sau Europa în noi?
Asta ne-a adus sincopa, de rușine și nevoi.
Europa ne tratează ca pe-o țară de țigani,
Și, atare, ne sfidează, că nu facem patru bani.*

*Cu flacăra de mânie, țara e în disperare,
Reveniți români pe glie, din hotare în hotare,
Să facem o Românie, ca pe o sfântă cetate,
Să trăim în armonie, în cinste și demnitate!*

*Doamne dă-ne izbăvire, că de rău ne-am săturat,
Că tot votăm în neștire și mâncăm ce am votat!
Să ne deșteptăm odată, așa ne îndeamnă imnul
Să distrugem orice pată, care murdărește omul.*

*Doamne, câte-am adunat și câte ar fi de spus,
Suntem popor blestemat, mai trimite-l pe Iisus,
Să ne readucă glia, cu sufletul ei străbun,
Să mântuie România și poporul ei român!*

CARAMBOL

1982

*Mi se-amestecă în tâmplă
Întâmplări nesăbuite,
Suferințe și plăceri,
Cu urmări nebănuite.*

*Am verdicte austere,
Ascunse-n potcapul minții,
Să elimin metastaza,
Poluarea ginții.*

*În noi se speră să creștem
Țării viitorul,
Poporul trăiește-n noi,
Noi suntem poporul,*

*Atunci cum să frământăm,
Sub călcâi, credința,
Conștiința nu ne dă,
Singură, sentința!?*

*Se-apucă lege de lege
Să-i abroge stilul,
Imaginea e aceeași,
Același profilul.*

*Se-aduc laude supreme
Unui as de pică,
Cei care-l ridică-n slăvi,
În slăvi se ridică.*

*Apare-o pătură nouă,
Mândră și fudulă,
Intră la Academie
Și faimosul Bulă!*

*Ajungem la un nivel,
Dar nivelul crește,
Crește dorul pentru carne
Și coada la pește.*

*Dacă vrei să ai mașină,
Trișează cât poți,
Pentru vilă să ai pilă
Mai mare ca toți!*

*Concediul tău de odihnă
Îl cerșești cu risc,
La modă-i bătut din palme
Și tăcut din plisc.*

*Faceți-vă măcelari,
De vreți bună stare,
Frizeri, chelneri, buteliști,
Șefi de aprozare!*

*De vedeți oameni muncind
Să știți că n-au minte,
Voi aveți prieteni, părinți,
Pile, moaște sfinte.*

*Nevoia de-un pic de zahăr
Și-n ulei se varsă,
Cozile nu au zăvor,
Totu-i pe sub masă.*

*Umbra morții se lățește,
Satan crește-n coarne,
Crește coada de la pește
Și dorul de carne.*

*Vine seara, dimineața
Ești tot obosit,
Munca cere toată viața
Unui nedormit*

*Și, de vara până iarna,
Uiți că ai trăit,
Până moartea te agață
Cu-al ei „bun venit”!*

ȘEPTEL 1989

*Stăpânul lumii noastre a adormit în jilț,
Uitând că săptămâna zidită-i din șeptel,
Lunaia-i despărțită de taurul iubit,
Iar eprubeta Terrei mai naște un vițel,*

*Că, Martinica umblă cu juguri de strigoi,
Cărând speranța vieții prin veacuri înapoi.
De când nu mai mănâncă nutreț nepoluat,
Produce-n călimară doar lapte infestat.*

*Mercuria se joacă pe-o pânză de brocart
Și, defilează-n vamă cu antieriu de vacă,
Joiana-i tot joiană, dar laptele-i de matcă,
Tranșat defavorabil, e deservit ca apă.*

*Venera se desfată, trăgând la plug în van,
Înlocuind, umilă, pe ultimul Plăvan.
Priviți cum Sâmbotina lovită e de streche,
Căzută diplomatic într-o greșală veche!*

*Numai Dumana – Doamna stă-n jilțul unui vers,
Ca promovată-n țarnă prin propriu-i interes!
Șeptel – șeptic e totul, un joc banal de cărți,
Alungă, Jipeș – Doamne, aceste negre ceți!*

DEMAGOGIE

*Mai ieri o seară „literară”,
Cu oratori frumos titrați,
Urzea la planuri pentru școală,
Pentru elevi supradotați.*

*Se trag concluzii uimitoare
Că țara-i plină de valori
Și este prima țitoare
În a inventicii comori.*

*Că poate fi supradotare
În fiecare repetent,
Iar premianții, de ce oare,
Au caracter impertinent?*

*Să-i mai lăsăm pe cei olimpici,
Ei, cum se știe-s prea dopați
Și, dacă teste le aplici,
Obții o ceată de ratați!*

*În pauza pentr-o țigară,
Pe care, încă, o detest,
Am abordat o „generală”
Cu o nuanță de protest.*

*Spuneam : „-Olimpicii au haruri,
Memorii mari și pasiune,
Că Dumnezeu le-a făcut daruri,
Iar noi le ungem cu tăciune.*

*Și că memoria e baza,
Restul e muncă, pasiune,
Creația le este raza,
Să ne mândrim ca națiune!”*

*Dar ce îmi este dat să văd:
În sus, prea sus, un nas întors
Și, mă cuprinse un prăpăd
De parc-aș fi vorbit c-un dos!*

*Ședința-ncepe iar, dezbate,
Cu întrebări și sfaturi, replici,
E ca o leapșă pe ouate,
Sau ca un box între pisici.*

*„Ia mai lăsați-mă în pace!”,
Îmi vine chiar să mă răstesc,
Ce nebunie, m-ar preface
Din cine sunt în fapt grotesc!*

*Și-atunci mă cam ascund în mine,
Vroind să par că n-am gândit.
Să se alunece pe sine,
Că eu de foame sunt Sfârșit !*

TRANZIȚIA

1982

*Mă doare azi și plâng
Că viața nu se rânduiește,
Când indolența face târg
Și, când eradicarea cârmuiește!*

*Se-ascunde-o greșală pe alta,
Măsurile-s bune de stresuri,
Se sapă-n morală cu dalta
Lozincilor bune de preșuri.*

*Voi combatanți ai muncii,
Linșată vi-i dreptatea,
De a vă crește pruncii!
Cum vreți voi libertatea!?*

*

*De două zeci de ani,
Sau poate patru zeci,
Îmi cresc amarul
Crezului regesc,*

*Monezile vorbirii pălesc
Întruna, deci,
Prin patima minciunii
Și-a eu-lui grotesc.*

*Lozinci, lozinci și palme
Și mituri de strigoi,*

*Și foametea virtuții
Scăldate în noroi.*

*A fost un vis, o farsă,
Cu sacrificii mari,
O melodie tristă,
Un cor pentru canari?*

*Promisiuni deșarte,
Cu un regim despot,
Întunecând dreptatea
Și al luminii spot!*

CURCUBEU SPERJUR

1986

*Că-i bolta lumii curcubeu sperjur
Și câmpul blestemat s-adoarmă,
Într-un ocean de lacrimi o barcă de alarmă
Încearcă să străpungă prin ceața dimprejur.*

*Prin flacăra încinsă a urii și mâniei,
Se-nalță peste blide un Neo-Prometeu,
Se uită de blesteme și chiar de Dumnezeu,
Cu fals rimel pe coarde-i „Cântarea României”!*

*Un negru demon bate întruna din aripe,
Cu-o patimă ce rumegă „dreptatea” odioasă,
Aplauzele-s crude și insistent aride
Și-s savurate-n plenuri de-o „conștiință” crasă.*

*Grăbiți, restrângeți timpul bătrâne orologii,
Săriți din aste vremuri de cumpănă și cros,
În țarnă și-n uzine de pază stau ologii,
Pe frontispiciul ciumei e atârnat Hristos!*

*Se aruncă în clopote cu coruri de copii,
Altarele au robe de preaslăvit regimuri,
Cu-n ochi la necuratul slăvesc ai țării „fii”,
Salutând pacea lumii pe la răscruci de vânturi.*

EVOLUȚIA VREMII

*E întuneric și e frig
Și, norii stau să cadă,
Săgeți de grindini își înfig
În țărâna amară.*

*În stresul durei răutăți,
Se pierde Sfânta Pace,
Lansând o umbră de tristeți
Și, facla minții zace.*

*Zevzecii, toți, își fac bârlog
La cotă de șefie
Și, de acolo dau „sobor”
Ciulini de astenie.*

*Mulți renegați de bunul simț
Au parvenit în jilțuri,
Călcând peste dureri fierbinți,
Pierduți în goale simțuri.*

*Ar fi recolte să culeagă
Doar brusturi de durere,
Mărinimoșii în gâlceavă,
Loviți de grea cădere!*

LOVITURA DE TEATRU.

1989

*La noi nu s-a petrecut nicio revoluție,
S-a auzit, doar așa...
O colindă de Moș Ajun
Și, un teatru mare cât țara,
Colinde, cât Cerul
Și Pământul, la un loc.
S-a prezentat piesa
„O, ce taină minunată!”*

*Cu domnul „I”... sus,
În rolul principal.
O, ce teatru frumos!
Sufletele noastre stăteau
Făclii de veghe
La capetele martirilor.
Și, Crăciunul acela
A devenit istorie,*

*Tocmai pentru că a coincis
Cu extragerea molarului
Cariat al neamului.
Au fost exilați în
Împărăția neființei
Cei mai neiubiți dintre pământeni.*

*Și apoi...apoi,
Nu înseamnă totdeauna „după”,*

*Ci și un fel de a ploi,
Spre a eufori milioanei de „noi”.
Ce curiozitate! O, Doamne!
S-au sculat din morți,
Nu martirii și trandafirii,
S-au trezit spectatorii,
Care contestă actorii,
Și oratorii fonfi, sâsâiți și vântoși,*

*Strâmbi, imberbi sau prea berbi.
Că-ți vine să tot întrebi:
„Oare am votat ca orbii?
Vor să ne conducă corbii?”
Părinte, te rog să faci
Și dumneata ceva bun,
Roagă-te cu de-adevărat
La Dumnezeu, cu amândoi ochii,*

*Ca simplu membru de sindicat,
Fără politică, părinte,
Că Dumnezeu e bun
Și poate ne scoate din blestem,
Să intrăm și noi în Europa,
Să nu intre Europa în noi!
Este atât de strâmt aici!
Este atât de strâmt aici!*

LOZINCI DE IERI ȘI DE AZI

1989

*Peste tot sunt lozinci
Pentru oameni săraci,
E muiat în păcat
Valsul pur din drapel
Și, drapelu-i rebel.*

*Strigă pumni-a vânat,
Și vânatu-i pătrat,
Dar lozincile-s tari,
Că fantomele-s mari
Și, săracu-i sărac.*

*Saltă Ștefan pe cal,
Cu al său buzdugan,
Mâniat pe un val,
Pe ciuntirea de neam,
Pe absurdul aval.*

*Pumnul lui e pătruns
În întregul popor
Și stă gata de-mpins
Spre un nou viitor,
Pe-o fereastră de zori.*

*Noi, călări pe cai verzi,
Ne mândrim prin străini,
Latră câini-n livezi
La chermeza de mâini,
Urlă vântul la stâni.*

*Pentru gurile mari
Sunt prea mulți bucătari,
Pentru gurile mici
Nu-i nici-unul pe-aici,
Se mănâncă lozinci.*

*Cimitirele-s mari,
Iar căminele-s reci,
Se comandă canari,
Papagali si berbeci,
Într-un veșnic ghiveci.*

ȘEDINȚĂ

*Lumină și verde și ochii,
Cu mese, pantaloni și cu rochii,
Materie, conștiință, mi-ating
Un cap de pleșuv, marketing.*

*Cercetarea, o floare neilustrată,
Pe-o stradă, atare, cam nepavată.
Răspunderi, soluții, în cadru model,
Eforturi - reduceri c-un gram de oțel.*

*Se trage de-o sfoară pe-o coală
Și, sforăie lumea din sală!*

RĂSCRUCI

*Zile de cruntă vijelie
Astupă roua de lumină,
Răscruci de drumuri, fără semne,
Orientează cibernetici bezne.*

*Mişună larve de busole,
Cu poli ascunşi în coturi de meandre,
Iar când strănută „Viscolul” prin ele,
Preschimbă poli-n strâmbे policandre!*

*Pe-aici e drumul viitor!,
Indică un acar busolicesc,
Pe-aici, pe-aici şi pe dincolo,
Îţi iei reper de colo – colo.*

*Câte busole să conducă, vor,
Păstrând cu lăcomie polul lor!
Cu mult mai multe se opun discret,
Vizând doar pacea ca un ţel concret.*

*O clipă la fântâna seacă,
O clipă stai la pomul lăudat,
Sudoarea speră un pahar cu apă
Şi-o poamă cu-al ei preţ modernizat.*

*Cenuşa ăstui veac în mistuire
Lansează o poziţie de mat,
În haosul ce pune stăpânire
Pe zidul de mileniu ... terminat!*

RUGĂCIUNE ELECTORALĂ

*Dar-ar Dumnezeu, odată,
Să văd și eu țara, toată,
Liberă și fericită
Și de dușmani părăsită!*

*Bată-i toaca de strigoi,
Prea bântuie pe la noi,
La Senat și la Guvern
Că, vizăm sapă de lemn!*

*Suntem măcinați, în rate,
De securiști și rapoarte,
De minciuni, dezinformare,
De greve pecuniare.*

*Hai, deșteaptă-te române,
Ca, în ziua care vine
Să votezi ce, cu dretate,
Oferă prosperitate!*

*Cântă Imnul, cât mai tare,
Pentru-a țării luminare!
Votează speranța ta,
Hai, să triumfe dreptatea!*

PLUGUȘOR

1985

*Ascultați copii și frați
Pe cine știți să cântați,
Pe cine aplaudați,
Pe cine știți să votați!
A-ncălecat pe-un covor
Lae Chiorul, zis cocor,
Împrejur c-un scut de rude,
Se plimbă pe orișiunde.*

*Milioanele de lei
Se jertfesc unde nu vrei!
Hai să-l dăm jos dragii mei!
Heeeeei, heeeeei!
Pornită-i de la pingele
Expoziția de rele,
O găsești peste tot locul,
Ca omu-i și dobitocul!*

*Epoca asta azi devine
O columnă de rușine,
Vedem negru, zicem alb,
Ne e frig și zicem cald,
Întunecime deplină,
Că-i epoca de lumină!
Trageți brazdă mări flăcăi,
Să se-audă-n munți și văi,*

*Să scăpăm odată mări
De-așa tragic tărăboi!
Hăăăi , hăăăi !*

S-AU RETRAS ÎNGERI-N CER

1989

*S-au retras Îngeri-n Cer,
În Parlamentul Ingeresc,
Să schimbe legile, ei cer,
Peste pământul românesc.*

*Că nu mai sunt, deloc, moderne,
Sunt strâmbe, chiar, prea multe legi,
Se profanează stări materne,
Nici frații nu-i mai înțelegeți!*

*În haosul de nedescris,
Se-agită culte ipocrite,
Iar cultul muncii e învins
De visele prea otrăvite.*

*- Dă Doamne multă-nțelepciune!,
Strigă un Înger- deputat.
Se schimbă cu repeziciune
Orice politică de „STAT”!*

*De ce pui lumea la-ncercare,
Păcatele de se-nmulțesc?
De ce nu dai la fiecare
Același suflu, sufletesc?*

*Că numai lipsurile multe,
Pentru nevoile trupești,
Dezvoltă energii oculte
Și-atâtea rele pământești!*

*În „TOTUL” se strecoară lipsa
Și diavolul își bagă coada,
Aproape e Apocalipsa,
E timpul de făcut rocada!*

*Că muritorului de rând
Nu i-a rămas decâturgia
Și, se mai roagă, doar sperând,
În ce mai crede – v e ș n i c i a .*

CE-I PACEA?

*În zi de mai când totul cânt-a dor
Și-n orice clipă-i un zâmbet de fior,
Ce-i pacea, dar, și pentru ce luptăm,
Când tot murim fără să protestăm,*

*Cu-aceleași surse de război și stres,
Pe care le combatem ca pe-un vers?
Vai, pacea e proteză solemnă de cranii!
Atomii, chiar, jilțuri de companii!*

*În numele păcii, doar munca și banii,
Ce bine promet pacifiștii 'n campanii!
Corupția-i matcă, iar hoții – magnați,
Te-ntrebi dacă țara mai are bărbați!*

*Să mori mai devreme, când viața
E dată o dată pe-ntreg univers?
Iubita mea țară îți scutură fața
De atâți demagogi, de atât „interes”!*

*O, moarte, tu, ființă nevăzută,
De ai cumva suflet și minte, cumva,
Curăță tot ce-i rău cu-o patimă acută
Și scapă din necaz, urgent, planeta mea!*

IA PRIVEȘTE!
1980

*Ia privește Maică Sfântă,
Diavolii în coruri cântă,
Dirijor, însuși Satan!*

*Pe o nu știu care stâncă,
Pe un colț de pace strâmbă
Stă un popă-n rugă sa:*

*„Contra sectelor păgâne,
Miluiește-ne Stăpâne,
Miluiește lumea mea!”*

*Cerul se crapă de ziuă,
Boabele plesnesc în piuă,
Se pregătește ceva.*

*Pregătită-i catastrofa,
Veninul se bea cu cofa,
Definită e Epoca!*

*Dinastie caraghioasă,
Cancerul care se lasă
A ciumă fără liman!*

ANA – LIZA

*Ana, Liza și-altă dragă,
Cu plăcerea lor lumească,
Au admis braga ca bragă,
Meritând să o scumpească.*

*Acte-s multe și au tact:
Educație, cultură,
Actu-i act, cum pactu-i pact,
Generând anti-structură,*

*Evoluții, revoluții
Și convenții și congrese,
Plenară de involuții,
Facturi pline de regrese,*

*Acțiuni și conținuturi
La nivelul echității,
Viitor, noi cotituri,
Un rol inventivității.*

*Congresmeni, luați aminte,
Conștiința-i o virtute,
Mult mai mult ca înainte,
Pentru glasurile mute!*

*De aveți convingeri proprii,
Garderoba-i pregătită,
Spovediți-vă chiar presei,
Să nu cădeți în ispită!*

*Fi-ți mai buni decât strigoii,
Ascundeți-vă în vise
Și lăsați în seama „ploii”
Gândurile nepermise!*

-----*****-----

*Când atâtea, atâtea căderi,
Strivesc conștiința de țară,
Poemele-s simple păreri,
Aduse de-o plagă amară!*

*Când moșii n-au loc în spitale
Și pensia doare, vai, doare,
Voi oameni, voi, mari osanale,
Mai știți să priviți către soare!?*

*Veni-vor regimuri, vor trece regimuri,
Cum viața-și urmează cărarea,
Vizăm pensionari pentru chinuri,
Dar, tuturor ne e dată urmarea!*

*Emitem adesea rețete sterile,
Scumpindu-ne chiar la tărâțe,
O mână ne strânge prin vrăji puerile
Și palmele plâng otrăvite.*

*Și TOTU-i cădere, cădere în cap
Și totul se-adună în mine,
De-atâta eroare, azi, nu mai încap
Bătrânii în ziua ce vine!*

*Iar ziua de mâine ce-aduce,
O rază-n deșertul orbit?
Cum timpul mereu ne seduce,
E moș orizontul privit!*

*De ce dacă marea-i bolnavă,
Un val din ocean n-o animă,
Iar vântul, stârnit de ispită,
Nu-i dat pe-a taifunului mână?*

*Doar drogul satanic din mine
Vă pune-adevărul în față,
Să smulgem un act din desime,
Să dăm viața, vieții, ca viață!*

*E lepra poreclă a fricii,
Poetul - porecla gândirii,
Prezentu-i o plagă a firii,
Doar Țara-i simbolul iubirii!.*

MĂGARUL

1989

*La umbra unui stejar
Rage-ntruna un măgar,
Iar, alături, tot la umbră,
O măgăriță nătângă.*

*Din copite și din bot
Indică totul în tot,
Scormonesc, proorocesc,
Pentru osul lor regesc,*

*Că, măgarul, vezi matale,
Are rangul cel mai mare
Și s-ar cere să-l numim:
Majestatea sa – Asin.*

*Scăpat de la un țăruș,
Umblă prințul Măgăruș,
Plin de patimi și nevoi,
Ca un mare măgăroi.*

*Cadru-i plin, Doamne mă iartă,
De măgari cu burta spartă,
Care cată-n comunism
Rangul lor de măgărism!*

EREZIA

- Tată, ce-i erezia?,
Mă întreabă al meu „sân”.
- E o himeră hâdă
Cu ochi de căprioară.

- O plapumă de molii
Ce oblongește-o țară?
Sau este focul sacru,
Mistuitor de fân?

- Spectacol mizantropic,
E un strigoi hapsân
Ce bântuie în țarnă,
În fiecărele tacâm,

Furnalul ce topește
Credința în stăpân,
Stăpânul pe acordu-n
Ruini ce ne rămân.

- N-am înțeles răspunsul,
N-am învățat la școală.
- Te rog de încetează,
Repet o plictiseală!

Privește la profilul
De timbru și ziar,

*La o lozincă mare,
La un tablou bizar!*

*Nu vezi aureola
Ce urcă pe araci,
Purtată-n mâini chircite,
Ca boala unui vraci?*

*Obiala e murdară
Pe-acest picior de plai,
Lozinca ei de pace,
În Iad, cântă a Rai!*

*- Dacă Iadul e extazul,
Pricep unde stă necazul,
Erezia-i de poveste
Cu ce-a fost și ce mai este!*

DEDICAȚII

TINERE ABSOLVENT,
(pentru absolvenții de liceu)

*Că ai apărut pe lume,
Ai primit în dar un nume,
Cândva ți-a căzut un dinte,
Viața a mers înainte.*

*Azi ai terminat o școală -
Evoluție normală,
Școala vieți-i toată viața,
Pâinea muncii cere ștanța.*

*Ai să fii și tu părinte,
Viața merge înainte,
Mâine copii vei avea -
E firesc să fie-așa,*

*Pentru-a fi om între oameni
Samănă bine 'ntre samăni!*

FÂNTÂNA CU APĂ VIE

*(pentru fântâna lui Enache Alexe
din satul Dâmbroca)*

*-Fântână, tu, de la șosea,
Ce-ai adăpat atâta lume,
Spune-mi te rog povestea ta
Și, care este al tău nume?*

*- Povestea mea e transparentă
Și e clădită din lumină,
Cu o istorie curată,
Săpată-n Dâmbroca divină.*

*Povestea mea e mai adâncă,
Ca o profundă rugăciune,
Și-i neclintită, ca o stâncă,
În calea arșiței păgâne.*

*Geneza mea e dintr-un dâmb,
De rocă tare, înnobilată,
Pe care-a răsărit un nimb,
Din setea sfântă de-altădată.*

*Izvorul meu este din lacrimi,
Vărsate-n vremurile grele
Și din sudori de frânte inimi,
Cu chinuri multe și zăbrele.*

*Sunt fericită când se-apleacă
La mine câte-un trecător
Și, răcorindu-se cu apă,
Mă soarbe dulce, iubitor.*

*Numele meu e dat de-un om,
Ce m-a creat, m-a botezat,
Cu sufletu-i curat, bonom
Și cu iubire de-al său sat.*

*Sunt Puț la drum cu apă vie
Și, lumea să nu mă deoache,
Se-nchină cu evlavie
Și-mi zic Fântâna lui Enache.*

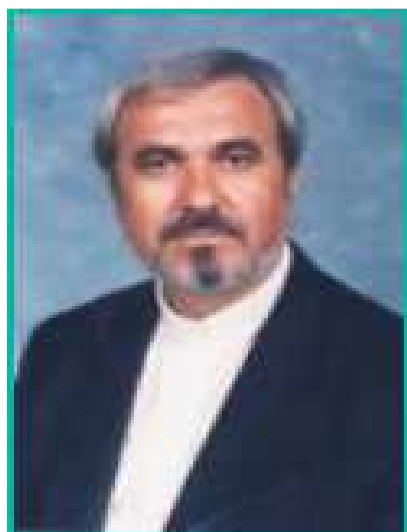
*-Te venerez fântână sfântă,
Pentru izvoru-ți nesecat
Și îmi exprim speranța multă
Să fii sfințită de-al tău sat!*

*Dar mai întâi să fii sleită,
În Troiță să te prefacă,
Părinții tăi, mereu să poată,
Mândri de Sus să te privească!*

*-Tu, omule, de treci prin sat
Și, îți e sete de dreptate,
Să bei din sufletul curat
De la Fântâna lui Enache!*

*Să-i pomenești pe acei oameni,
Fântâna lor de la șosea,
Anica și Enache, semenii,
Care-au știut ce-nseamnă setea.*

RAZA CREDINȚEI CREȘTINE
(Părintelui Protopop Constantin Alecse
la aniversarea a 64 ani de viață creștină)

*Spre satu-n care m-am născut
Mă poartă gândul și sunt mut
Și, parcă-mi vine din demult,
Tăcerea lui să o asacult.*

*Tăcerea-i sfântă, visătoare,
Vibrează-n mine-o simfonie,
Purtându-mi pe-a ei cărare
Pașii mărunți de nostalgie.*

*De-acolo îmi trag fiorul
Și-l păstrez încă fierbinte,
De-acolo îmi trag izvorul,
Din multele datini sfinte.*

*Bunicii și părinții mei
Rămas-au umbre pe pământ,
Și astăzi mai privesc la ei
Prin conștiință și cuvânt.*

*Scumpele mele amintiri
Mă cuprind din vreme-n vreme,
Amprente - sfinte iubiri,
Cu aure mari, perene!*

*Departe-n lume am plecat
Cum vrut-a „Sfânta Treime”
Dar amintirile-mi din sat,
Nu s-or șterge cu mine.*

*Acum doresc din amintiri
Să-mi fac „Catapeteasmă”
Pe-o carte plină de trăiri,
Să o sfințesc cu-aiasmă.*

*În „Altarul” cărții mele
Multe suflete curate
Vor aduce pilde-n ele,
Amintiri nenumărate.*

*Mulți martiri voi să-i așez,
Drept Sfinți la Masa Sfântă,
În carte să-i înfățișez
Pilde mari, care cuvântă.*

*Vreau ca trăirile mele,
Prin faptă și prin cuvânt,
Să păstreze prinsă-n ele
Umbra mea de pe pământ.*

*Peste tot și peste toate,
În univers și în mereu,
Umbrele din zi și noapte
Create-s de Dumnezeu.*

*Dăruiesc la toți urmașii,
Spre păstrare crezul meu,
O lacrimă cu strămoșii
Și credința-n Dumnezeu.*

*Doamne Sfinte, slavă Ție,
Cu puterea Ta, Părinte,
Fă ca-n lume să re'nvie
Credința în Cele Sfinte!*

*Umbra mea fie lumină,
Carte plină de magie,
Chiar și după ce-o să vină
Trecerea-mi în veșnicie!*

*Pelerin prin lumea mare,
Trăiesc drept misionar,
Cerând lumii ascultare,
Credință făr' de hotar.*

*Slăvită fii Maică Sfântă,
Slăvit fie Fiul Tău,
Duhul Sfânt fie poruncă,
Slăvit fie Dumnezeu!*

*Te rog Doamne mai sfințește
Satu-n care m-am născut,
Să-și creeze creștinește
Umbră sfântă pe pământ!*

*Cartea, cu sfaturi privească
Sfințiri cu umbre de bine,
Și tot omul să primească
„Raza credinței creștine.”!*

PORTRETUL UNUI MIEZ
(Poetului Roman Istrati)
1980

*Așezat, cu cromatismul ocular nedefinit,
Se conturează-un gânditor profund,
Se definește printr-un simț deosebit,
Pentru bun simț și un umor rotund.*

*Cu hotărâre și prezență-n pas,
Gura-i activă, sub streășina mustății,
Pledează-n jur tăria unui glas,
Slăvind lumina vieții și spiritul dreptății.*

*El, plin de un talent nativ și cult,
Știe ce vrea, știe ce-nseamnă țel,
Poate cuprinde priza prezentă de tumult,
Poate, la sigur, de n-a fi plin de el!*

*Ăst „EL” înmugurit în al poetului ecran
E miezul tău adânc de Dac – Roman!*

ODĂ UNUI ȘOGUN

*Ochii tăi profunzi, albaștri,
Îmi crespesc adânci enigme,
Cu mustață și cu barbă,
Salbă de măiestre știme,
Melancolice extazuri
Și vibrante pantomime.*

*Oare ce-ai gândit în versul
Unui vierme-n putrid măr,
O istorie perfectă,
Sau cumplitul adevăr?
Oare ți-e muiat condeiul
În genistica natură
Să aduci simțirii odă
Măiestroasă și matură?*

*Întind mâna către aștri,
Către cerul plin de mană
Să pictez, asemeni ție,
O mustață de aramă,
Flori și oameni, case strâmbe,
Să te prind în ramă vie!*

*Frământarea ta pătrunde
În iluzia-mi vibrândă
Și-un luceafăr se înalță
Pe credința mea crescândă*

*Că mai mâine și oriunde
Înțeles vei fi atare
Și vei fi purtat prin ceruri
Ca o stea din Carul Mare.*

*Cu modesta-mi tastatură,
Dar cu sufletul – văpaie,
Te înalț iubirii – Zeus
Și durerii – Vâlvătaie,
Te înalț – Sindrom Lumină
Peste-a-ntunecimii straie!*

*Iar în lumea ăstor secoli
Plini de „haruri”, care dor,
Mă cuprinde versu-ți dulce,
Mă transformă în fior
Și mânat de-un iz feeric,
Prin cultură te propun
Viitorului - eternic
Și trecutului – Shogun!*

A FOST CÂNDVA...!
(Pentru dâmbroceanul Enache Alexe)

Părinții: Anica și Enache Alexe

*A fost cândva la noi în sat
Un om cinstit, suflet bogat,
Ce-ntru credință-și ducea crucea,
De toate-n jur se cam crucea.
Când anticristu-și făcea loc,
Cu foamete, molimi și foc,
Omul ținea de a lui cale,
Păstrându-și crezurile sale.*

*Și a răzbit, mergând mereu
Cu fața către Dumnezeu,
Și rezistând cu demnitate
La încercări ce i-au fost date.
În sat, puțini ca el au fost
Să spună șefului de post :
„Mai bine ortul și-o colivă,
Decât să intru-n colectivă!”*

*Familia a fost să-i fie
Iubire, muncă și mândrie,
Copiilor le-a dat veșmânt
De carte și de suflu sfânt.
Il vom păstra în amintire
Cu mult respect și prețuire!
La Domnul faptele-i alese
Numite-s ENACHE ALEXE.*

HAIDEȚI, IAR, LA „BĂTĂLIE”

*Oastea noastră de vântoși,
Voi, care-ați fost virtuoși,
Azi ați devenit sfătoși,
Numai babe, numai moși!*

*Dați durerile la spate,
Și supărările toate
Faceți tot, pe cât se poate,
Să vă prezentați la oaste!*

*Astă chemare înseamnă,
Vasile Manciu vă-ndeamă,
Făcându-și singur reclamă
Să-mbrăcați a oștii haină!*

*Că ne-așteaptă dorul său,
La Slănicul de Bacău
Și cât vom lupta de greu,
Să ne fie-așa mereu!*

*Că așa ni se cuvine,
Să ne regăsim cu bine,
Cine știe ce mai vine,
Ceva ce nu ne convine!*

*Pentru-a dorului făclie,
Dragostea să reînvie
Și, doar bine să ne fie,
Haideți, iar, la „bătălie”!*

TEMPLUL MEU DE RUGĂCIUNE

Dedicație pentru Părintele Protopop Constantin Alecse

*Mereu mă voi întreba,
Cine-s eu, pe bune,
Și-mi voi răspunde așa:
„Îs viața mea, în lume!”*

*De treijdoi de ani legat,
Cu-ntreaga mea ființă,
De California, un stat,
Cu suflet și dorință.*

*California mi-e baza
De înaltă referință
Acolo mi-am găsit oaza
De lumină și credință.*

*E un stat măreț în „State”,
Mai mare ca România,
Însorită cu de toate,
Cu „căldura” și mândria.*

*Românii venitu-au
La-nceput de veac douăzeci
Și, fratern, unitu-s-au,
Ca pentru rostul de veci.*

*„Viitorul Român”, lor,
Le-a dat întrajutorare,
Drept chezaș de viitor,
Cu rost de „înaripare”.*

*O mienouă sutetrei nouă -
Vreo două cincide români
Și-au pus temelie nouă,
Pe-a credinței rugăciuni.*

*Cu Mike Șerban în frunte,
Purces-au cu-nchinăciune,
La Los Angeles să cânte,
În a lor „Sfânta Treime”.*

*Trei valuri de imigrații,
Au mărit comunitatea,
Cu de-ai româneștii nații,
Ce-și căutau libertatea,*

*Iar după optzeci și nouă,
Veni valul cel mai mare,
Ce-și croia o viață nouă,
Cu benefică schimbare.*

*Statistici și procentaje,
De vârste și de profesii,
De „etnii” religioase,
Nu țin seama de concesi,*

*Contează doar unitatea,
Comunitatea prosperă,
Construindu-și libertatea,
Fără viață austeră.*

*Doina sfântă românească,
Își arată iarăși noima,
De caritate lumească,
Prin Societatea „Doina”,*

*Mai multe societăți
Împânzeau America
Unicei fraternități,
Întru „Uniunea și Liga”.*

*Fluctuații au mai fost,
„Uniunea și Liga” stă
Al credinței avanpost,
Păstrându-și „Uniunea” castă.*

*Vrem a o elogia,
Pe Daniela Istrate,
Președintă-n California
Și peste întregul „State”.*

*Consiliul Mondial Român,
De după optzecișinouă,
Președinte Mihai Stan,
A creat o față nouă,*

*Misiunea sa e mare,
Promovând românitatea,
Cu-a culturii promovare
Și cu spiritualitatea.*

*Consiliul Româno-American,
Nicu Popa, președinte,
Are rol sublim în plan,
Nedreptatea s-o înfrunte.*

*Peste tot, românii, toți,
Au aspirații curate,
Catolici, ortodocși, baptiști,
Penticostalii din „State” .*

*Iar RAPN, convinge,
Prin Ilie Ardelean,
Profesioniști-i strânge,
Pe tărâm american.*

*Probleme, activități,
Româno-americane,
Acestei societăți
Îi sunt țeluri pro umane.*

*Cum din coaste de români,
Sunt alduiți și armânii,
Vin și ei cu cruci în mâini,
Cu datina rugăciunii.*

*Mari modele sunt în lume,
Care cinstesc România,
Cu armânescul renume,
Bun și-n Macedonia.*

*Pe pământ american,
Ne-am păstrat ortodoxia,
Precum creștinescul neam,
Mult slăvindu-L pe Messia,*

*Căci de la străbuni, românul,
Umil și cu pietate,
Păstrat-a credința-n Domnul
Și, ortodox se socoate.*

*California e vatră
De slujbă duhovnicească,
Aici mulți români adastă,
La mila dumnezeiască,*

*Dar dorul, mult, îi apasă,
Îi animă „foc și pară”
Iarba verde de acasă,
Și se roagă pentru țară.*

*Forme moderne ajută,
Să-i adune-ntru credință,
Internetul e o rută,
De punere-n cunoștință.*

*La biserică, românii,
Cred și-n relaționare,
În minunile „Uniunii”,
Și-a dorului alinare.*

*Din anul 'treizecișinouă,
Pân-la 'patruzecișisapte,
Cu credință mare plouă,
C-un „preot și jumătate”*

*Slujit-a Martin Ionescu,
cu sfânta lui rugăciune,
Mult preocupat și cu
să-nalțe „Sfânta Treime”.*

*Cât de mult s-a dăruit,
Cât de mult avea să-l coste,
Biserică ce-a construit,
Preotul Grigore Coste!*

*Din anul 'patruzecișiopt,
Până în 'cincizecișisapte,
Pusu-și-a sufletul tot,
Spetindu-se pân-la moarte.*

*Din anul cizecișisapte –
Până-n șaizecișinouă
Un protopop pus pe fapte
A creat clădire nouă*

*Centrul Parohial Român
Și alte clădiri faimoase,
Animând crezul comun,
Pentru înălțări frumoase.*

*Victor Bărbulescu, spun,
C-a avut, din Domnul Sfânt,
Suflet mare de român,
Umbră mare pe pământ.*

*Prin prestația sa 'naltă,
A dorit să-nalțe omul,
Până inima-i curată,
Și-a dat sufletul la Domnul.*

*De a ținut slujbe puține,
Pentru doi ani de slujire,
Se va vorbi doar de bine,
Onorând a sa cinstire,*

*Anchidin Ușeriu, preot,
În sașnouă - șaptezeci,
Pusu-și-a elanul tot,
Pentru sufletul de veci.*

*Veni apoi Grabowski Richard,
Lumină aducând de Sus,
Să o prefacă în stindard,
Pentru credința în Iisus.*

*Slujind cam vreo unspe ani,
A animat comunitatea
Dând sufletelor de sărmani,
Credința, cinstea, pietatea.*

*Din 'optzecișidoi, venit-am eu,
În „cartea” „Sfânta Treime”
Cu har de la Dumnezeu,
Să-i dau lumii rugăciune*

*Eram tânăr, rupt de țară,
Căci comunismul era-n vogă
Cu ateista lui „gargară”,
Căzând pe-a credinței robă.*

*Câte-am făcut și „des făcut”
Cuprins-am într-o carte,
Și Dumnezeu m-a miluit,
De multe-avut-am parte,*

*Bune și rele, tot mereu,
Slujesc și-acum cu bine,
Ca protopop, cu zelul meu,
Iubind „Sfânta Treime”.*

*Și, am avut parte din plin,
De slujbe epocale,
Vlădici mari, cu har divin,
M-au îndrumat în cale.*

*Prelați înalți, de peste tot,
Mi-au dat hrană celestă,
Și laici mulți de înalt rost,
Îi am pe-a vieții frescă.*

*Câte lucrări putui să fac,
M-o judeca doar Domnul,
Că pentru El sunt doar un dac,
Sunt doar Costică, omul.*

*Los Angeles, California,
Cuprind în rugăciune
Cinstirea, slujba, armonia,
Puse-n „Sfânta Treime”*

*Că vrei să fiu un suflu viu
Credinței pe pământ,
O știe ce am vrut să fiu,
O știe, sus, Cel Sfânt.*

*Eu am vrut, cât am putut,
Tot binele din lume,
Să las o umbră pe pământ
De crez și rugăciune.*

*Pe-acest tărâm american,
Biserica să-mi fie
Comunitatea mea de neam,
O „Mică Românie”.*

*Aici, tradiții am păstrat,
Muncă, joc, cânt și masă,
Mă simt românul respectat,
Mă simt, aici, „acasă”*

*Cât de frumoase-au fost și sunt,
La Sfinte Sărbători
Colindele, în port și-n cânt,
Le-am zis de-atâtea ori!*

*Povestea vieții mele este,
Complexă și frumoasă,
Însă adesea îmi lipsește,
„Iarba verde de-acasă”.*

*Știu, cândva va fi să mor,
Las vouă amintire,
Trăirea ce-am purtat cu dor,
Cu-a nației sfințire,*

*Patria ce mi-a dat cruce,
Că vrutu-i-am doar bine,
Apusu-mi va fi mai dulce,
Când voi pleca din lume.*

*Dar pân-atunci nu m-oi lăsa
De credința din mine
Și voi sluji cât voi putea,
Pentru „Sfânta Treime”.*

*La Domnul mă voi ruga,
Cât voi putea de bine,
Să arăt Domnului, aș vrea,
„Templul meu de rugăciune”!*

ZIUA TATĂLUI

Dedicație Părintelui Protopop Constantin Alecse

*Tăticule, de ziua ta,
Sărbătorind Ziua Tatălui,
Alături de mămica mea,
Vei fi mereu în „pașii mei”!
Sunt fericit, mi-ai fost sortit
Și definit de Dumnezeu
Să fii tăticul meu iubit,
Să fiu curat - sângele tău!*

*Ai așezat deasupra mea
Aripa-ți blândă, protectoare,
Mi-ai dat mereu iubirea ta,
Credinta ta nemuritoare.
Aș vrea să știi, nu voi uita
Cât viața îmi va sta sub soare,
Al tău sărut îl voi cânta
Cu glas de dor și sărbătoare!*

*Mereu ți-ai înfrânat durerea
Și-ai fost cinstit, curat și demn,
Familiei i-ai fost puterea
Și al credinței sfânt îndemn.
Sunt mândru-n lume pentru tine,
Mă felicit, în felul meu,
Și-așa, adeseori îmi vine,
Și-I mulțumesc lui Dumnezeu.*

*Tăticule, dac-aş putea
Te-aş proclama ca împărat,
Să-mpărăteşti menirea-n lume
De a fi tată şi bărbat!
Pe mine m-ai crescut cu dor
Şi în credinţa cea creştină,
Mi-ai dăruit şi trei surori
Şi toate-n creşterea cea bună.*

*Mergeai în treburile tale,
Mămica rămânea acasă,
Să pregătească de-ale gurii,
Să pună bunătaţi pe masă.
Eu aşteptam cu nerăbdare,
Ca pe o sfântă desfătare,
Să vii să ne-aşezăm la masă,
Eu, pe genunchiul tău, călare.*

*Nici nu vedeam pe chipul tău
Grimase de a zilei trudă,
Însă vedeam că mă priveai
Cu zâmbet şi cu vorbă bună,
Iar eu simţeam că parcă zbor,
Călare pe...genunchiul tău,
Înaripat cu drag şi dor.
Mă alintai „- băiatul meu!”*

*Pe roibul nostru năvălaş
Şi azi mă văd încălecat
Şi, ce frumos era la gârlă
Când duceam caii la scăldat,
Şi nechezau, se scuturau
Şi-mi simţeam viaţa-naripată,
Dar cel mai fericit eram
Că tu... erai cu mine, tată!*

*Şi-n sporturi mă iniţiai,
Te coborai la mintea mea,
Când prima minge mi-ai luat,
O zi întreagă ne-am jucat*

*Și, înspre seară am plecat
La o partidă de scăldat.
Așa te țin în mintea mea.
Doamne, ce viață mai era!*

*M-ai învățat cum se muncește
La câmp și în grădină,
Suflet să pun în tot ce fac,
Ce-nseamnă o fântână.
Câte găleți nu am cărat,
Grădina am udat-o,
Încât fântâna ta, tăicuță,
Pe-o carte am postat-o!*

*Pe-o carte a satului nostru
Și-o vede lumea-ntreagă
Și-un fiu al satului a vrut
Ca lumea să o știe
Și, lângă poză a compus
O odă foarte dragă,
Botezând fântâna ta:
„Fântâna cu apă vie”*

*Peste toate câte-am spus
Și cât te prețuiesc,
M-ai învățat să știu „Crezul”
Și-n credință să trăiesc.
Parcă vă văd, tu și mămica,
Cu câte-o lumânare,
Spre Casa Domnului mergând
La rugă și închinare.*

*De-aceea, azi, eu sunt ce sunt,
Văd Aura Divină,
În rugăciune pentru lume
Și-n credința creștină.
Mă rog, azi, Domnului Iisus,
La bunul Dumnezeu,
Să ocrotească sufletele:
Mămica și tăticul meu!*

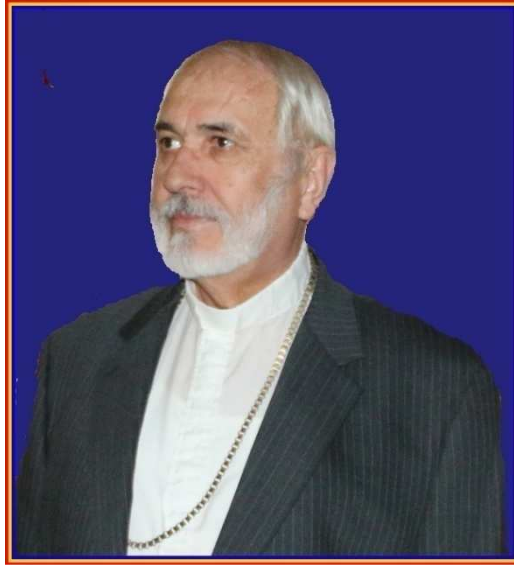
*Tăticule, nu te-aş schimba,
Cu toţi tăticii buni din lume
Şi, te păstrez ca pe un nimb,
Lumină-n suflet şi în nume.
Că m-ai crescut să îţi fiu drag,
Ţi-ai rupt, ades, de la gură
Şi m-aşteptai cu dor în prag,
Ca pe-o cerească creatură!*

*Mă bucuram şi-ţi aminteam
De străduinţa ta ardentă,
Din vremea când copil eram,
Când mă învăţai pe bicicletă.
Poate o coastă ţi-a crăpat
Şi oboseala ţi-a fost mare,
Dar nu te-ai plâns, nu m-ai certat,
Căci erai plin de împăcare.*

*Şi câte-nvăţături mi-ai dat
Şi-n jocuri te prindeai, abil,
Mă îndemnai să fiu bărbat
Şi, aveai suflet de copil.
Şi câte aş mai vrea să-ţi zic,
Să te slăvesc cu vorba mea,
Că-mi erai prieten şi tătic,
Că simt şi-acum dragostea ta.*

*Mă rog la bunul Dumnezeu,
Oriunde-ai fi, în spaţiu-timp,
Ca ocrotit să fii mereu, de tot
Ce-nseamnă demon tâmp!
Şi-n astă zi, când creştineşte,
Se venerează ziua ta,
Inima-n piept tare îmi creşte
Şi-ţi dăruiesc slăvirea mea!*

CINE E OMUL ACESTA?

*Cine e omul acesta,
Cu-a lui viață complicată,
Care-i demn a-și constata
Umbrele din a sa viață?*

*Întinări și frumuseți
Le cunoaște, le măsoară,
Că de-a lungu-ntregii vieți
Vru pacea interioară.*

*De-a avut de n-a avut,
Câte-un dram de fericire,
Cumpătul nu și-a pierdut
Și, nu și-a ieșit din fire.*

*Deși, adesea, trădat,
Simțindu-se „neica nimeni”
Orbește-n oameni a „cătat”
Și și-a alduit prietenii.*

*De-a mai greșit, de-a judecat
Cu prea mică chibzuință,
Din devieri s-a îndreptat,
Cu-a lui Dumnezeu credință.*

*Acesta este omul care
A înțeles că fericirea
Nu-i materiala cale,
Că iubirea-i nemurirea.*

*S-a complăcut în rutină,
Pierzând, adesea, „hăt, hăt!”
Dar a știut să revină,
Să o ia, iar, de la capăt.*

*A înțeles că dragostea
Nu oferă garanție,
Ci amară e adesea,
Devenind hipocondrie.*

*Distins-a binele de rău,
Raționalul de „opus”,
Promisiuni date în „hău”,
Regretând gândul nespus.*

*Acesta este omul simplu,
Cu demnitate și curaj
Ce a știut a fi exemplu,
E trăitorul pățimaș.*

*Mare iubitor de oameni,
Le respectă judecata,
Nu le judecă la semeni,
Greaua vorbă, ci doar fapta.*

*Acest om este capabil
Să râdă cu lacrimi sfinte,
Să plângă, ca un copil,
De iubirile pierdute.*

*Știe să ierte și iartă,
Nu așteaptă rugăminți,
Oferă a doua „poartă”
Spre creștine pocăinți.*

*Este conștient că are
Propriile lui păcate,
Dar cu har și dăruire,
Pentru creștinism se zbate.*

*Acesta este omul care,
De dragoste-i dependent
Cu admirație mare,
Pentru trecut, pentru prezent,*

*Creația lui Dumnezeu,
Natura, îl fascinează,
Peste tot, și-n mai „mereu”
Credința i-o luminează.*

*Se închină zi și noapte,
Pentru tot ce mișcă-n lume:
„Dă-ne Doamne sănătate,
Putere și rațiune!”*

*Suferind de suferința
Și de doliul oamenilor,
Își găsește trebuința
Să slujească tuturor.*

*Lucrează neostoit,
Îndrumând pe calea dreaptă,
Pentr-un crez neîndoit,
Cu lumina-i înțeleaptă.*

*A învățat să discute,
A învățat să asculte
Și, să înțeleagă multe,
Chiar dincolo de cuvinte.*

*Nu-i place-n singurătate,
Că-i ca lumea fără...lume,
Bucuriile-și împarte,
Cât și dragostea de bine.*

*Este-o ființă „umană”,
Are multe slăbiciuni
Da-i suflet de pus în ramă,
Prins în crez și-n rugăciuni.*

*Dezaprobat sau admirat,
Are locul lui sub soare,
Și Dumnezeu l-a dotat
Cu trăiri nemuritoare.*

*Acesta este omul care
Are un dor nemărginit
De trăirile-i natale,
De satu-n care s-a născut,*

*Chiar de trăiește ca-n puf,
O viață plină, frumoasă,
Și-amintește cu „năduf”
Iarba verde de „acasă”.*

*Acesta este omul care,
Prin preoție s-a legat,
De Domnul, cu crezu-i mare,
E „Preotul imigrant”.*

*Cu calitățile-i alese,
Își poartă crucea și în somn,
Acesta-i CONSTANTIN ALECSE,
Acesta este OMUL-OM.*

REVEDEREA STUDENȚEASCĂ

*Am mai trăit să îmi petrec
O revedere ca de basm,
Studentia, cu-al ei farmec
De tinerețe și balsam.
Festivitatea s-a deschis
În aula plină de vise,
Între pereții ce-au cuprins
Amintiri în suflet scrise.*

*Noi am ajuns în acel loc,
Printre picturi și pereți muți,
Pe unde ne-a adus noroc
Sala Pașilor Pierduți.
Era o sală cum visam,
Cu pedestalu-i de sufragii,
Când, retoric, ne-ntrebam
De ale templului magii.*

*Pereții tapetați cu sfinți,
Profesori, care radiau,
Ca mentori și ca părinți,
Ne învățau și ne iubeau.
Și astăzi mai privim la ei,
Îi admirăm și îi slăvim,*

*Îi regăsim oricând în noi,
Prin viața noastră-i răsplătim.*

*Iar ei, de sus, de unde sunt,
Sunt mândri și ne prețuiesc,
C-am respectat un legământ,
Un cadru bun ingineresc.
Și am transmis, cât am putut
Promoțiilor următoare,
Experiențe ce-am avut,
Ghidând tendința viitoare.*

*Unde sunteți mentorii mei,
În care asfințit de zare?
O, Doamne, cât mi-e dor de ei,
Nu-i semn de întrebare!
Colegii mei care-ați plecat,
În lumea ceea de apoi,
Voi, încotro v-ați îndreptat?
Curând vă vom urma și noi.*

*Banale par aceste rânduri,
Nu știu de mă veți înțelege,
Dar, de-acum cădem pe gânduri,
Moartea are a ei lege.
Deaceea, vreau să vă spun eu,
E lesne de înțeles,
Că oricât ne-ar fi de greu,
Să ne întâlnim mai des!*

*Ne-om plânge dar, vom exulta,
De bucuria revederii,
Nu știm ce ne va aștepta,
Ne vom preda încrederii,
Că suntem tineri și frumoși,
De moarte nu ne pasă,
Că împreună, inimoși,
Stăm la a vieții masă.*

PRUDENȚE

(Pentru colegii de promoție 1968 – Iași)

*Nu insistați să mănânc,
Mai ales piperat,
Că am ceva probleme
La rinichi și ficat!*

*Nu-mi dați carne de porc,
Grătar sau cuptor,
Mă tem de pancreas
Și de colesterol!*

*Nu pot mânca tort
Și dulce de vreun fel,
Am diabet și sufăr,
Cum să-mi bat joc de el!?*

*Nu-mi dați să beau,
Se urcă la cap tare,
Și unde nu e cap,
E vai de picioare!*

*Cafeaua și tutunul
Sunt rele pentru mine,
Că inima mă lasă,
Am hipertensiune!*

*Degeaba mă-ndemnați
Să zâmbesc câteodată,
Aș vrea, dar nu mă lasă
Crampele de prostată!*

*Nu mă bateți la cap,
Cu amintiri neroade,
Că alzheimer-ul meu
Tot mai mult mă roade!*

*Nu mă scoateți la dans,
Am o mică viroză,
Și mă mișc tare greu
Că am și coxartroză!*

*Voi bea numai apă,
Sau un ceai, bunăoară
Și, voi lăsa burta
S-o ia pe ghiorăială!*

*Privind în hăul vieții
Voi sta meditativ,
Să admir totu-n jur,
În chip contemplativ!*

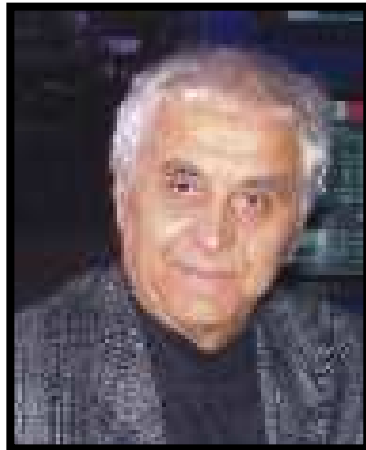
*Dar chiar de nu mănânc
Și de nu beau nimic,
Sunt fericit cu voi,
Că vă mai văd un pic!*

*Povești, în ziua asta
Durerile sunt moarte,
Așa că, dragi colegi,
Vreau să mă-mbăt din toate!*

OMAGII

O LACRIMĂ AMARĂ

*O lacrimă amară-mi curge-n gură
Pentru un prieten care nu mai este,
El pătrunsese în a mea făptură,
Iar azi primit-am cea mai neagră veste.*

*Prieten drag, de ce mă faci să sufăr,
De-abia ți-am cunoscut adâncul sfânt?
Dumitre dragă, sufletu-ți – un nufăr,
De ce-a plecat, așa, ca dus de vânt?*

*Poate ai vrut mai mult decât se poate,
De-atâta suflet mare ce-ai avut,
Nu ai crezut în lacrimi și în moarte,
Iar inima a vrut, dar n-a putut.*

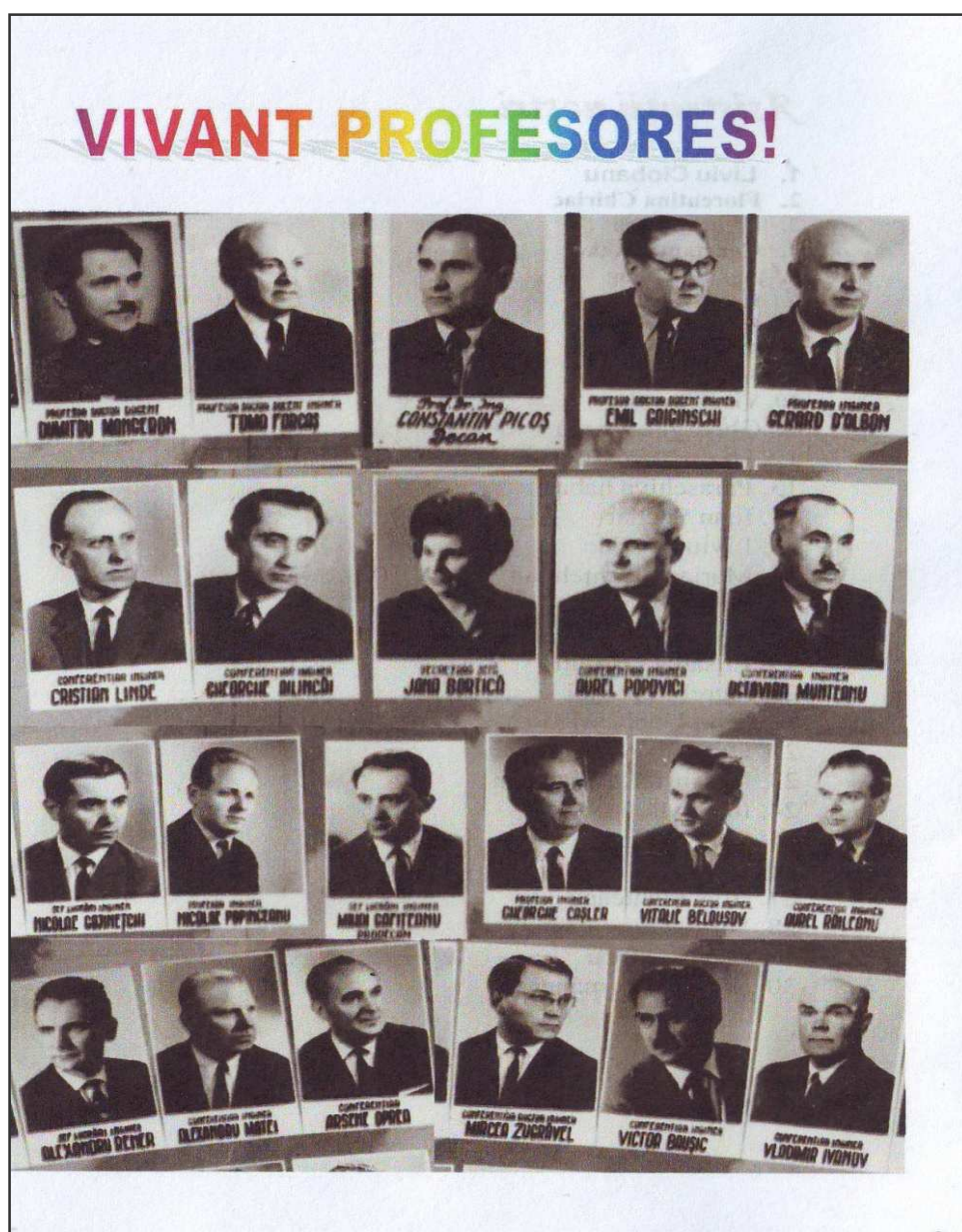
*Poate așa a fost să-ți fie partea,
Ca sufletu-ți să plece-n zbor, subit
Și dacă-așa ușoară îți fu moartea,
E că de Dumnezeu ești mult iubit!*

*Că nu mai este Dumitru Turlacu,
Durere și regrete-s pe pământ,
Biserica, prin slujbele ei, sacru
Îl pomeni-va, cu-al său nume sfânt!*

*Iar rudele, soția și copiii
Vor plânge la mormântul lui, mereu,
Și flori ei vor sădi la căpătâiu-i,
Îngenunchind în crez la Dumnezeu.*

*O, Doamne, Doamne, mă dor aste clipe,
Dar rogu-te, măcar, să-l sui la rai,
Și să îi spui: „ Rămâi aici Dumitre,
Că meriți cinstea asta să o ai!*

MEMENTO – BLITZ

*Am urcat la Alma Mater
Cu emoție sublimă,
Idealul era martor,
Speranța era divină.*

*Planul bun, de perspectivă,
Mediul universitar
L-am parcurs fără derivă
Într-un cadru demnitar.*

*Eram tineri și dorința
Ne prindea de subsuori
Și ne înălța credința,
Făr' a fi cu capu-n nori.*

*Într-o aulă celestă
Profesorii se adun
Și ca sfinții pe o frescă
Ne dau sfaturi și acum*

*Primim aură savantă,
Cu parfum de Mangeron,
Cu lumina-i relevantă
Și cu suflu de bon-ton.*

*Pe o tablă, domnul Oprea,
Cu stânga în buzunar,
Să analizăm, ar vrea,
Plus și minus – statuar.*

*Domnul Farcaș parcă spune,
Ca oțelul, să fim tari,
Țagle prelucrate bine
Pot aduce rosturi mari.*

*Doamna Bercovici arată,
În mod diferențial,
Conoide, sfere...artă
Cu-al lor scop fenomenal.*

*Și cu spatele la lume,
Moșul King, ca un mister,
E sistem de mecanisme
Însistent, bun și sever.*

*Vedem cum materialul,
După domnul Ailincăi,
Cu atomul și cristalul,
Înventează multe căi.*

*Iar moș Kaț se străduiește,
În amfiteatrul golit,
Că lumina ne-ncălzește
Sintetizată finit.*

*Și ne spune domnul Rener
Că mașinile unelte
Crează vieții reper,
Că sunt frumoase și svelte.*

*Inventator, dascăl mare
Și specialist în scule,
Domnul Belous apare
Ca profet de sfaturi bune.*

*Din dileme-n toleranțe,
Iată, domnul Mosorel
Acoperă cu speranțe
Calitatea-n chip și fel.*

*Printr-o dreaptă oarecare,
Din desen și descriptivă,
Nea Matei ascultă tare,
Cu privirea-n perspectivă.*

*Domnul Cuțu mai scanează
Un ansamblu desenat,
Parcă și acum clonează
Releveul vreunui sfat.*

*Peste Hidrotehnică curge
De la domn Ciobanu,
Delta T, ca o furnică,
Ceasul, ziua, luna, anul.*

*Ca un sens de flux magnetic
Domnul Bărbulescu cere,
Cu DE CE-ul lui profetic,
Alma Mater sa prospere.*

*Câtă slavă radiază
Neica Popinceanu Nică!
Organele le veghează
Că nicicând nu se mai strică.*

*Iar din jilțu-i, printre stele,
Radios și dezinvolt,
Pune-o grindă cu zăbrele
Domnul Baușic, ca un soft.*

*Domnul Picoș ne arată
Că nu-i fum moldovenesc,
TCM-ul este artă
Cu limbaj ingineresc.*

*Trage tare-n entalpie
Domn Bendescu, as de pică,
Caloria este vie,
Tare-n termotehnică.*

*Mașini Termice – D’Albon,
Simbioză de putere,
Cu ștacheta pe plafon
Și examene „durere”.*

*Cu combustia internă
Mai vrea domnul Zugrăvel
O zugrăveală modernă
Pentr-un motorist model.*

*La cazanele cu aburi,
Domnul Ivanov, cu rost,
Dă studenților lui sfaturi
Că fierberea are cost.*

*Domn Gaiginski are-n schemă
Teoria încercării
Pentru arderea internă
Și soarta examinării.*

*La Mașini de Ridicat
Domnul Linde era cui,
Dar ne-a fost și pod rulant
Și, slăvim onoarea lui.*

*Domnul Cașler face linii
De mașini automate
Și, indică studențimii
Multe sesiuni ratate.*

*Domnul Zetu e Abate,
Luminând totul în jur
Cu mașini automate
Și lecții fără cusur.*

*AEMU și CAMU, tare
Strălucește domnul Burgard,
Aura lui parcă are
O prezență de stindard.*

*Domnul Gafițeanu-i vector,
Propulsat an după an,
La decanat ca un rector
Și la rectorat, decan.*

*Cu chipul proeminent,
Din tractoare și din gură,
Domnul Crudu, permanent,
A făcut agricultură.*

*Prin tractoare, domnul Rohr
Îi învață pe studenți
Să fie doctori, de vor,
Tractoarele – pacienți.*

*Domnul Coman se dedică
Pradă cursului citit,
TCM-ul îl ridică
Din iluzia de mit.*

*Și pe masa unor prese,
Cu-apăsare de mulți bari,
Domul Nicolescu trece....
Un șarpe cu ochelari.*

*Frau Horbaniuc se menține
Tare într-o „deutschen Sprache”,
Ca o urare de bine,
Ca zorii de „guten Tag”e.*

*Domnul Marica mai știe
Multe sporturi elevate,
Dar fotbalu-i forță vie,
Este rege peste toate.*

*La practica de-nceput,
Cu domn Gheorghiu Bogdan,
Doar un ciocan am făcut,
Mai stângaci ca un puștan.*

*Într-o lojă demnitară
Stau măreții asistenți,
Care-n fapte își măsoară
Timpul lor proemineți.*

*Ciobanu converge bine
Cu D’Alembert și Cauchy,
Spații euclidiene
Cu Ojoi ar putea fi,*

*Acker îndreaptă un versor
Să se scarpine-n ureche,
Giurcă face un decor,
Integral, fără pereche,*

*Zamfir trece o cometă
Prin studiu metalografic,
Duca pune pe planșetă
Mecanisme-n mers dinamic,*

*Mălureanu le dă ortul
Turnărilor cu bavuri
Și Uncheșel vede totul:
Toleranțe și măsuri,*

*Biliuță stăpânește
Presiunea din conducte,
Haba face și sfințește
Între electroni o punte,*

*Miroș verifică noduri
La o grindă cu zăbrele,
Gireadă caută moduri
De-ncastrări cu sarcini grele,*

*Plăhteanu indică încă
Parametrii unui strung
Și pentru scule, Cozmâncă,
Forțele ce le constrâng.*

*Iar în băncile din față
Stau colegii noștri ageri,
Care-au format pentru viață
Serii mari de ingineri:*

*Leon cel deștept și harnic,
Crețu Spiridon – prefectul,
Cefranov, isteț și falnic,
Ștefănescu, competentul,*

*Palade cel mic, dar mare,
Cât și alți dascăli părtași,
Luminează încă tare
Generații de urmași.*

*Iară noi, animatorii,
Lucrători de glorie,
Din eșecuri și victorii
Am făcut istorie.*

*Azi cinstim: „Să ne trăiască
Nostra ACADEMIA!”,
Cu o cupă de fetească
Și cu imnul pentru EA.*

*Dar să nu uităm de-acei
Care-au plecat dintre noi,
Și să ne rugăm la Zei
Să-i aducă înapoi!*

*Azi, în gând să îi cinstim,
Plecându-ne înțelepți
Și un minut să-i slăvim
În poziție de drepți!*

BĂDIȚĂ EMINESCU ÎȚI SCRUI

*Bădiță Eminescu îți scriu,
Durerea-mi este peste poate
Și, am în inimă pustiu
Că te-au ucis și după moarte.*

*În țară ai cam fost uitat,
Căci totu-aici este-n derivă,
S-a cam uitat de ziua ta
Și-i rar serbată ca festivă.*

*Plânsu-te-ai în vers cândva
Că de la Nistru pân-la Tisa
Nu se mai poate umbla
Și, tot românul plânsu-mi-s-a.*

*Știai atunci că țara ta
Se-ntinde și prin Bucovina
Și foloseai adesea rima
S-o poți slăvi, diviniza.*

*Dar astăzi nu mai e așa,
Ca și pe Basarabia,
Rușii furat-au Bucovina
Și ruptă e de mama sa,*

*Iară românii, din ce-au fost,
Au devenit minoritari
Și sunt ținuți la negru post
De o clică de barbari.*

*Ce s-a ales de crezul tău,
De geniala ta lucrare?
Știe azi numai Dumnezeu
Cum e călcată în picioare.*

*Pe ici, pe colo, mai apare
Un dor de Basarabia,
Precum și-un domn Vieru,
Care, divinizează slova ta.*

*El se temea prin rima sa
Că te-ar fi furat păgânii
Și, doina noastră ce cânta
Ne-au cam mâncat-o câinii.*

*Că toate versurile tale
Și astăzi ne mai dor,
Vieru-n ruga sa cea mare
Te-a proclamat judecător.*

*Poate a vrut să se refere
La judecata de apoi,
Luându-i pe păgâni repere,
Dar judecații suntem noi,*

*Iar soții Teodorovici,
Ce te-au cântat până la moarte,
Lor li s-au dat dreptul la replici,
Plecări veșnice-n noapte.*

*Pe undeva, pe la Hliboca,
Un sat din Cernăuți,
Unii barbari loviți cu loca,
O ceată de bandiți,*

*Păgâni și criminali sadea,
Ți-au profanat statuia.
Oare ce-or fi avut cu ea,
Oare în gâtul lor stătea?*

*Doamne, iubitele Stăpân,
Cu paloșul de foc alungă
Păgânii cei de rit hapsân
Și-n iad fă-i să ajungă,*

*Că au ajuns să profaneze
Tot ce-i pe lume sfânt,
Fă Doamne să se destrame
Umbra lor de pe pământ!*

*Bădiță Eminescu-ți scriu,
Că sunt de ură bulversat,
C-am auzit că la Hliboca
Statuia ți-au decapitat.*

*Cum, astăzi, chiar de ziua ta,
A morții tale mai precis?
Mă copleșește durerea
Că și statuia ți-au ucis!*

*Bădiță Eminescu-ți scriu,
Durerea-mi este peste poate,
Și am în inimă pustiu
Că te-au ucis și după moarte.*

ADMIRAȚII - OSANALE

A admira pe cineva înseamnă să „furi” de la ea/el ceva care să te facă mai bun

Aș fi foarte trist să aud că există printre voi, cei care îmi faceți onoarea să mă

citiți, oameni care nu admiră pe cineva. Căci asta ar însemna că nu ați avut norocul de a întâlni semenii care să vă inspire, de la care să învățați niște lecții fundamentale. Căci, după mintea mea, **asta înseamnă să admiri pe cineva: să „furi” de la ea/el ceva care să te ajute în viață**, care să te facă să devii mai bun. Sigur, fiecare are definițiile sale proprii despre – hai să îi zicem așa, generic – acest exercițiu de admirație. Numai că, în cazul meu, admirația fără un obiectiv clar și fără beneficii este lipsită de scopul și durata întâlnirii.

Am cunoscut mulți oameni, în cei aproape 75 de ani de existență pe acest pământ, pe care i-am admirat. Pe unii îi admir în continuare. Nu pe toți. Pentru că unii fac parte din categoria celor care au însemnat enorm pentru mine în anumite momente ale vieții, și pe care, atunci, în acel context, i-am admirat. După care, timpul trecând, i-am trecut la **capitolul „respect!”**. **Un fel de arhivare a admirației**, dacă vreți.

Cei mai mulți dintre noi suntem atât de prinși în această parșivă goană după mai bine și după mai mult încât uităm să ne trăim cu adevărat viața. „Stai să termin asta, că apoi o să îmi fac timp și de mine” sună una din scuzele pe care le invocăm pentru a ne lua ca scuză lipsa de trăire adevărată. Dar timpul trece și noi tot la nivelul lui „stai să termin asta, că apoi o să îmi fac timp și de mine” suntem. Până când, brusc, ne dăm seama că **am uitat cum se face treaba asta cu trăitul vieții cu adevărat**, că nu mai avem acel sentiment normal și nici acele „organe” cu care să apreciem unul din cele mai frumoase lucruri care se află în jurul nostru: bucuria simplă.

*Viața este compusă din bucurii mici, pe care doar tu, cu sufletul tău și dacă te oprești un pic din goana nebună în care te-ai avântat, le poți transforma în bucurii mari. Căci, atunci **când uiți să apreciezi binecuvântările zilnice pe care le primești cât trăiești, uiți să trăiești cu adevărat. Și e păcat. Mare păcat...***

Și să îmi spuneți de ce îi admirați, ca să învățăm și noi din admirația voastră, dacă vreți, căci mare nevoie avem de oameni care să ne ofere motive să înțelegem că viața e mai frumoasă atunci când vedem frumosul din oameni.

FEMEIA

*Femeia este un univers de trăiri...
pe cât de fragilă, pe atât de
puternică...
greu de înțeles, dar atât de
ușor de iubit !*

*Femeia este univers,
Din întuneric dând lumină,
Cu trupu-i plin de interes,
Te prinde-n vraja ei divină!*

*Femeia este un miracol
De farmec care înfioară,
Fantastic e al său spectacol
Sub lună-n noapțile de vară!*

*În univers își află locul,
În ochi, sclipind, doi sori,
Inima aprinde focul
Veșnicei perpetuări!*

*Femeia e și mamă,
E soră, fiică, soată,
În universu-acesta
Bărbatul se răsfăț!*

MÂNDRIE

*Filosofic vorbind, ne-a creat un impuls,
La moment ne-am legat de un pântec etern
Și-am luat de la el ritmul nostru de puls,
Mâini de pleoape-am întins către mediul extern.*

*Sfântul „A” nou născut, prins de tâmple,
Ne-a trimis spre botezul cu aer
Și-au urmat după-aceea momente să umple
Cu soare, cu apă, cu fosfor, un petec de cer.*

*Avem ritm, avem frunți, avem frați,
Avem stele crescute pe munții Carpați
Și adâncuri de mine cu suflete mari
Și petarde de pace să calce-n picioare barbari,*

*Avem rouă de zori pe-ale buzelor fragi,
Avem piepturi de stânci și izvoare de maci,
La noi auru-n leagăn de holde își bucură glia,
La noi cântă vioara și, cu un nai fermecat, ciocârlia!*

SĂ NE BUCURĂM!

*Să ne bucurăm din plin
De parcă-am fi tineri,
Căci din tineri provenim
Și-am avut susțineri
Pe tărâm divin!*

*Viața noastră scurtă e,
Sfârșitu-i aproape,
Moartea vine și iute
Soarbe cu cruzime,
Nimeni n-o să scape.*

*Unde sunt cei care ieri
Străluceau în lume?
Oare, Doamne, cât ne ceri
S-ajungem la tine,
Să-i vedem mai bine?*

*Am pierdut mulți profesori,
Te rugăm îi țină,
Să îi faci nemuritori,
Să rămână tineri,
Permanente flori!*

*Trăiască al nostru stat
Și cărmuitorii,
Țării să îi țină sfat,*

*Pavăză-n cuvânt și fapt,
Binefăcătorii!*

*Să trăiască fetele
Mai ușor și mai frumos!
Trăiască nevestele
Mereu cald și radios,
Prospere căminele!*

*Dispară-ntunericul,
Dispară tristețea,
Să dispară diavolul!
Slăvim facultatea
Și fraternitatea!*

*Cine ne-aduce acum
Iară în cetate?
Voci din depărtare spun
Că vor lua parte
La acest Tedeum.*

*Să trăiască toți părtașii,
Multe-n viață spere!
Să trăiască și urmașii,
Înfrățiți în vrere,
Țara să prospere!*

*Să prospere Alma Mater,
Cu profesori minunați!
Stimați colegi să ne dregem,
După-atâția ani uitați,
La chef adunați!*

AMINTIRILE MĂ COPLEȘESC

*Amintirile mă copleșesc,
Mai ales vremea studenției,
Când începusem să iubesc....
Meleagurile poeziei.*

*Era așa... ca un complex
De conștiință și virtute
Și-adesea rămâneam perplex
De gânduri vrute și nevrute.*

*De doruri, aspirații mari,
Și-un aer tare-aveam în piept,
Iar brațele îmi erau tari
Și-n devenire înțelept.*

*Colegii îi vedeam prin ceață,
Doar pe ici colo câte-o snoavă
Se răsucea în mintea-mi creață
Și, o priveam ca pe-o ispravă.*

*Erau frumoși și iubăreți,
Căci erau tineri, cu temei,
De-a discuta despre femei,
Iar fetele despre băieți.*

*Trecut-au anii, buni sau răi,
Din când în când ne-am regăsit,*

*Tot mai ieșiți din năbădăi,
Cu chipul mai îmbătrânit.*

*Dar când ne adunam, subit,
Ne apucam de nebunii:
Bâza și fotbalul, nu mint,
Ne transformau iar în copii.*

*Și-atunci mă-ntreb : De ce-aș lipsi
La, poate, ultima-ntâlnire?
Cred că prea rău m-aș pedepsi
Și-aș suferi la nemurire!*

*Chiar dacă nu mai facem bani
Și adunăm, ca într-o farsă,
Ai vârstei noastre cam mulți ani,
Cu tusea, junghiul și-o grimasă,*

*Se cade să privim în sus,
Cu sufletul rămânem tineri,
Și ne e dor, ades, nespus,
De toți colegii ingineri.*

*Hai să cântăm și să jucăm,
Chiar dacă timpul ni-i potrivnic,
De dor și drag să ne-mbătăm,
Ca-n ultimul moment prielnic!*

ODĂ IAȘULUI

*Iașule, izvor de astre,
Matca promoției noastre,
Te iubim, te venerăm,
Că prin tine existăm!*

*Iașule, oraș erou,
Ai în noi un sfânt ecou!
În sufletul nostru crești
Și coline și povești!*

*Iașule, meleag de dor,
Ești lumină și izvor
De substanță cerebrală
Și de rețea capilară!*

*Ai fost zori de zări abastre
Florii tinereții noastre,
Ne-ai fost rit de crez ceresc
Și leagănul părintesc!*

*Iașule, parfum de tei,
La Obeliscul cu lei,
Acolo ne-ai sedus cu
Spiritul lui Eminescu!*

*Al tău amfiteatru mare
Are-n el legende care
Se dezvoltă an de an
Cu busola lui Câmpan,*

*Girueta Mangeron
Și aburii lui D'Albon,
Cu cuiele de la Linde
Și restanțele pendinte*

*Și, câte alte veșminte,
De la tine ținem minte.
Iartă, facem rugămintे,
Sărăcia de cuvinte!*

*Parcă și acum ascuți
Sala pașilor pierduți,
Cum vindeau fetele mari
„Oase moi și oase tari!”*

*Seara când cădeau din cer,
Numai umbre de mister,
Prin Copou vibrau trăiri
De tănuite iubiri.*

*Din Copou la Podu Roșu
Ne-ai incântat cu frumosu',
Căci, în trupul tău lumesc
Curge fluviu studentesc.*

*Din Galata la Ciric,
Dumnezeu te-a miruit
Cu valori fără egal
Și trecut fenomenal.*

*De la Păcurari la Bucium
Ești și artă, ești și zbucium,
Ești și Creangă, ești și Cuza,
Iar Chirița-ți este muza.*

*Am primit din trupul tău
Și credința-n Dumnezeu,
Cinste pentru-a noastre vieți
Și dragostea de profeți.*

*Astăzi, după multe vremi,
Încă-n amintiri ne chemi,
Să ne spui povești de dor
Și, de ce profeții mor.*

*Îți urăm Iașule mare
Să crești în continuare,
Pe colinele-ți măiestre,
Floarea iubirilor noastre!*

*Să crești mândru și sonor
Pe al lumii monitor!
Să fii rază și fior,
Iașule, meleag de dor!*

ODĂ FEMEII

*E început de primăvară,
Natura înflorește iar,
În lume e sărbătorită
Femeia – cel mai dulce dar!*

*Plutește, în pur aer, Dona – Beladona,
Cu simțul ei măreț - firesc în bele-arte
Și, prin a ei prezență își estimează soma,
Că, sigur, viitorului îi va juca o carte!*

*Suspină Mona Lisa în pagini de muzeu,
Marchează cu un zâmbet al ei dor de etern
Și, câte Mona Lisa creat-a Dumnezeu
Și demoni ce cu gânduri călcat-au în infern!*

*Rețetă de frumos pe frescă de madonă,
Rețetă de iubire cu aerul matern,
Perpetuu viitorul îl vrei c-o stea mai bună,
Perpetuu ceri vieții noi aripi de modern.*

*Un zâmbet mereu tânăr - parfum de orhidee,
Ești mediul de trăire, ești înger și femeie!
Cu vorbe nu ajungem cinstirea s-o cuprindem,
Eternă treci prin lume sămânță de tandem!*

*Un cântec de iubire, o stea mereu fierbinte,
Ești sărbătoarea sfântă – ecou spre înainte!*

*Copilă, soră, mamă, soție și madonă,
Ești flacăra vieții măreață BELA – DONĂ!*

*Doinească-te ciobanii, slăvească-te poeții,
Înmoaie-se irozii – stârnitorii de drame,
Devină saltimbancii prooroci de bine-ai vieții,
Iar demonii dreptății – seducători de dame!*

*Și să-ți așeze pururi, în marea zi a ta,
Cea mai înaltă odă, pe fruntea-ți, ca o stea!*

DOR DE ȚARA VRANCEI

*Că Vrancea-i județ de renume-n Moldova
Prin tot ce a fost și prin tot cum există,
Pe-ntinsele plaiuri se bate iar toba,
Dorul de Ștefan și-n cutremur persistă.*

*Vrâncenii, nostalgici, aud pe Vrâncioaia
Chemându-și feciorii la lupta cea mare,
Căci lifte păgâne asmut vâlvătaia,
Pârjol aducând, defrișări și-ntinare.*

*Voievodul Mihai pe aici se abate
S-aducă solii de mai mari închegări,
Să facă o țară din trei principate,
S-alunge din glie neîmpliniri și trădări.*

*Și, Hora Unirii mai poartă pecetea
Unirii de neam și de viață prosperă,
Iar Cuza, din groapă, acuză tristețea,
Căderea de neam, oca austeră.*

*Din lutu-i străbun, Alecsandri tresare,
Prin lacul de nuferi degajă poezii
Și, Hora Unirii o vede mai mare,
Cu o Moldovă nescindată-n etnii.*

*Eminescu se întoarce, trist, pe o parte,
Văzând cum românul întruna se plânge
Și, tare ar vrea să mai scrie o carte,
Sângele vărsat să-l prefacă în sânge.*

*De la Nistru pân-la Tisa, de-am merge,
Vrăjmașii ne stau peste tot de-a călare
Și-adesea „vecinii” râvnesc să încerce
Știrbirea prezentelor noastre hotare.*

*La Focșani, Mărășești, Mărăști și Soveja
Piramide crescut-au din bravii ostași
Ce-n crâncene lupte onoratu-și-au straja
Cu sângele vărsat, pentru țară chezași.*

*Cu Ferdinand, rege și cu mari generali,
Primul război mondial pus-a pecete,
Că bravii ostași au strigat triumfali:
„-Aici suntem noi, pe aici nu se trece!”*

*E Vrancea ținut încărcat de victorii,
Cu râuri de sânge, el, fost-a udat,
Apoi s-a întors înzecit în podgorii
Și, în suflete mari astăzi s-a înălțat!*

*Andriașu veghează cu-ale lui flăcări vii,
Cascada Putnei - izvor de apă vie,
Vrancea-i străbătută de-o salvă de vii,
Eroul căzut, în vrâncean reînvie!*

*Ai Moldovei viteji să sune din cornuri,
Iubirea curată, de țară, s-adune,
Slăvind-o prin Hora Unirii și coruri,
Căci Vrancea este ținutul minime!*

*Slăvită fii Vrancea, petru tot ce-ai trăit,
Că exiști, românii îți mulțumesc,
Comoară de verde, de rost împlinit,
O perlă a țării, aur pur românesc!*

*Copii ai vremii noastre, aminte luați,
Priviți flacăra vie a idealului,
Fiți patrioți, bravi, bărbați de bărbați,
Ca „întru slava eroilor neamului”!*

*De istoria Vrancei astăzi mi-e dor,
Acolo căzut-au, chiar, și bunii mei,
De-aceea pentru ei și eroismul lor,
Îmi este dor, mi-e dor de Țara Vrancei!*

URĂTURI ȘI COLIMDE

Probabil că nimic altceva nu poate defini mai bine spiritul unui popor decât străvechile sale tradiții și obiceiuri. Călătorul vestit va fi surprins să descopere în România un loc plin de legende, mituri și tradiții păstrate de-a lungul secolelor. Aici, diferite momente ale anului, sărbătorile religioase, culesul, secerișul, sunt sărbătorite cu mare bucurie prin festivaluri și petreceri. Turistii sunt fascinați de dansurile populare românești precum "călușarii" sau "hora" - combinând mișcările elegante și versurile satirice cu ritmurile amețitoare ale dansului. Călușarii este un dans cu caracter de ritual de inițiere, în timp ce hora poate fi dansată de toți membrii comunității, mai ales duminică. Turiștii care nu sunt obișnuiți cu aceste sărbători, vor asista amuzați și speriați, curioși și rezervați, însă din momentul în care vor percepe mesajul transmis de dans și vor realiza că îi ajută de fapt la reconstruirea vremurilor străvechi, își vor aminti mereu emoția acelui moment unic. Invârtita, Hațegana, Bătuta și Banu Mărăcine sunt alte dansuri ce redau specificitatea fiecărei provincii românești prin modul unic în care combină mișcările specifice cu pașii.

De Crăciun și Revelion, copiii și tinerii merg din casă în casă cântând colinde. În unele regiuni, ei dansează purtând măști populare și strigând urături. În schimb, primesc fructe și placinte. Cele mai cunoscute colinde sunt Steaua, Plugușorul, Sorcova și Capra.

Boboteaza (6 Ianuarie) și Sântul Ioan (7 Ianuarie) marchează prima săptămână din Ianuarie. Este momentul în care românii merg la biserică pentru a lua din apa sfântă. utilizată pentru vindecare și purificare. În localitățile din lungul râurilor, tinerii se întrec pentru a aduce înapoi pe tărîm crucea aruncată de preoți în apa înghețată. Aceia care reușesc se vor

bucura de belșug. Este momentul în care apele sunt considerate sfinte și de aceea femeile nu spală în următoarele opt zile.

Mărțișorul (1 Martie) este sărbătoarea speranței, optimismului și credinței într-un viitor tot mai bun, an de an. În această perioadă, din contrastul dintre frig și razele soarelui, dintre întuneric și lumină, viața și primăvara renasc victorioase. Simbolul acestei sărbători este un șnur alb-roșu cu o amuleta (monedă sau pandativ) pe care părinții obișnuiau să îl lege la mâna copiilor și pe care baietii îl oferă fetelor în semn de noroc și sănătate. În Dobrogea, mărțișorul este purtat până la sosirea berzelor, după care este aruncat pe uși, ferestre sau pe coarnele animalelor, pentru a alunga spiritele rele și a invoca viața.

Paștele este sărbătoarea pe care românii o vor asocia mereu cu ciocnitul ouălor roșii. Legenda spune că, după ce Iisus a fost crucificat, preoții farisei au sărbătorit printr-un banchet. Unul dintre ei a spus: „Când cocoșul pe care-l mâncăm va învia din morți și ouăle fierte se vor colora în roșu, doar atunci va învia Iisus din morți.” Nici nu a terminat bine de spus acestea că ouăle s-au colorat în roșu și cocoșul a început să dea din aripi. Acum, la sărbătoarea Paștelui, ouăle roșii se ciocnesc după un ritual specific: persoana mai în vârstă ciocnește vârful oului său de vârful oului unui comesean spunând: "Hristos a înviat!", celălalt răspunzând: "Adevărat că a înviat!" În prima zi de Paște, de obicei se îmbracă haine noi, ca un semn de reînnoire a trupului și a sufletului.

Masa este un prilej de reunire a familiei și se compune, în afară de ouăle roșii, din brânză de burduf, ridichi și salată verde, friptură de miel și plăcintă cu brânză dulce(pască).

Arhitectura tradițională românească se păstrează îndeosebi în mediul rural, dar și în numeroase muzee de etnografie. Fondat în 1936, Muzeul Satului din București este unul din cele mai valoroase locuri de acest gen din lume. Muzeul etnografic al Transilvaniei, din Cluj-Napoca, Muzeul Astra din Sibiu și celebrul muzeu în aer liber de la Râmnicu Vâlcea, sunt alte locuri care au păstrat arta născută acum câteva secole, până în prezent. Arhitectura caselor, olăritul și sculptura în lemn, pictatul icoanelor pe sticlă și confecționarea măștilor folclorice, instrumentele muzicale - cimpoaie, flauturi, viori - broderiile, sunt minuni născute dintr-o mână pricepută, moștenită din generație în generație timp de secole. În multe gospodării,

hainele, covoarele și broderiile sunt încă lucrate manual. Covoarele țesute la război sunt foarte apreciate pentru calitatea, modelele și culorile lor.

Muzica a reprezentat întotdeauna unul din cele mai importante elemente ale vieții românești. Doina, cântecul epic, precum și versurile satirice improvizate pentru petreceri (horă, nuntă, botez) formează un repertoriu foarte bogat. Chiar dacă sunt de mai puține feluri, cântecele lirice, în special cele de dragoste și dor, reprezintă ceva special. Unul din lucrurile cu care românii nu vor înceta niciodată să se mândrească este cântatul la cimpoi - instrument inventat de vechii daci. Unii cântăreți folosesc de asemenea și frunze sau solzi de pește ca instrumente muzicale.

Costumele populare îmbină broderii complicate și culori vii, în modele care de obicei reprezintă flori și animale convenționale (Valahia și Oltenia) sau figuri geometrice (Transilvania). Fiecare regiune are costumele ei reprezentative. Dar peste tot, femeile poartă pe cap baticuri colorate, iar bărbații, căciuli din blană de oaie. În Maramureș, aceste căciuli sunt foarte înalte, fără bor și, decorate în diverse modele. Ele sunt numite clop-uri.

COLIND PENTRU PRIETENI

*Din an în an mi-e tot mai greu,
Știe și Moș Crăciun,
Îmbătrânesc și-mi pare rău,
Nu pot să mă opun.*

*Și toți prietenii-mi sunt moși,
Dar astăzi, de Crăciun,
Îi face mult mai inimoși
Colindul Sfânt și Bun.*

*E sărbătoare-n casa lor,
Cu fii și cu nepoți,
Tu, Doamne dă-le tot ce vor,
Întru mulți ani, de poți!*

*E sărbătoare-n viața mea
Și, anul mi-a fost bun,
Că am visat că se făcea
Prietenii să adun!*

*Trecut-au anii luminoși,
S-au prefăcut în fum,
Însă prietenii-s frumoși,
Iubiți de Moș Crăciun.*

*Că astăzi s-a născut Hristos -
Mesia – Domnul Sfânt,*

*Mă rog la Ceru-I luminos,
Prin gând și prin cuvânt,*

*Să facă pace pe pământ
Și oamenii mai buni
Și, să creeze legământ
Mai bun pentru români !*

*Să fie faptele mai fapte
Și, cu belșug în toate,
Cu fericire și dreptate,
Mulți ani cu sănătate!*

MĂICUȚĂ, DE ZIUA TA

*Măicuță, de ziua ta,
Vreau a te felicita,
Că îmi ești rază de stea,
Cea mai sfântă-n viața mea!*

*Plutind în zbor, oglidești
Rostul vremii ce-o trăiești,
Sau, alinându-te ușor,
Cu amintirea unui dor.*

*Și cât de bine poți să știi
Să ai grijă de-ai tăi pui!
Fericirea, ce ți-o faci,
E alături de cei dragi.*

*Tu ești și vei fi mereu
Creația lui Dumnezeu!
Ești natura genială,
Ești mireasma ideală!*

*Te slăvesc, cât am să pot,
Ca pe-o floare, ca pe-un șipot,
Ca pe un colaj de vis,
Petrecut în Paradis!*

*În inimă, ca-ntr-un templu,
Te păstrez să te contemplu,
Să admir cerul cu aștri,
Lacul codrilor albaștri,*

*Toate-ale naturii straie
Și a inimi-ți văpaie,
Că-mi ești sufletului baie,
În a primăverii ploaie!*

*Atâta dragoste-arată,
Natura, făptura-ți toată,
Măicuță, într-un cuvânt,
Tu-mi ești Raiul pe pământ!*

*Ești și cântec și mister,
Zbor între pământ și cer,
Ești spectacol ancestral
Cu aranjament floral,*

*Ești o seră de idei,
Intuiții cu temei!
Aș vrea să privesc mereu
Parcul sufletului tău!*

*Măicuță, de ziua ta,
Vreau a te felicita
Și să-ți dărui, cât te-admir,
Inima-mi, un trandafir!*

COLIND DE VÂRSTA A TREIA

Plugusorul publicat in Revista româno-americană CLIPA

Ahoo, ahoo,
Char dacă sunt cam bătrân,
Vreau și eu un an mai bun,
Să mă simt demn ca român,
Când legilor mă supun!
Nu mă rog pentru de toate,
Ci pentr-un dram de dreptate
Și un strop de sănătate,
Să pot merge mai departe
Cu un plug cu patru boi,
Să mai trag o brazdă mări,
Peste dealuri, peste văi,
Cum e datina la noi.
Mânați plugul mări flăcăi
Și sunați din clopoței,
Hăăăăi, hăi!

Ahoo, ahoo,
Voi, bunilor mei confrăți,
De oriunde vă aflați,
În țară vă adunați
Și cuvântu-mi ascultați:
Hai să pornim plugușorul,
Să urăm cu drag poporul,
Pe cei ce-și aduc soborul
Să cinstescă tricolorul!

*Cu plugul și cu famfara
Să arăm cu belșug țara,
Să semănăm primăvara
Tot ce va umple cămara!
Mânați plugul dragii mei
Și pocniți din bice măi,
Hăăăăi, hăi!*

*Ahooo, aho,
Să pornim pe căi de bine,
Să scăpăm ziua ce vine
De afaceri necreștine,
Care-aduc țării rușine!
Așteptăm, ca pe-o poruncă,
Noul an, pace s-aducă,
Să ne implicăm în muncă
Cu aplecare adâncă,
S-avem bune rezultate,
Folosind doar căi curate,
Să vizăm prosperitate
Și-a țării imunitate!
Mânați plugul dragii mei,
Cum e datina la noi,
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
Vrem cod de drept
Pentru cei din parlament,
Să nu-și tragă legi furate,
Cu penală nedreptate!
Amnistia, grațierea,
Dau penalilor averea,
Îndrăzneala și puterea,
Să fure cum le e vrerea!
S-avem taxă pe ciolan
Pentru toți de la divan,
Taxă pe tupeu baban
Și pe orice gogoman!
Să-i alungăm măi flăcăi
Și pocniți din bice măi,
Hăăăăi, hăi!*

Ahoo, ahoo,
Brandul de frumoasă țară
Să nu fie de ocară,
Fie suflet, foc și pară,
Pentru o lege agrară!
Bogățiile montane
Să se prefacă-n icoane,
Nu în triste canioane
Sau simple comisioane!
S-alungăm orice satană
Ce vrea Roșia Montană,
Mulsă de cereasca-i mană
Cu patimă inumană!
Pocniți din bice flăcăi
Și trageți buhaiul măi,
Hăăăăăi, hăi!

Ahoo, ahoo,
Mor păduri de brazi și fagi,
De plâng codrii noștri dragi,
Doamne pe penali să-i faci,
În zeghe să îi îmbraci!
Fel de fel de protocoale
Preiau comori colosale,
Țepele sunt nonformale
- comisioane penale!
Adu-le în loc de vin
Câte-o cupă de pelin,
Să simtă al țării chin
Și-al poporului suspin!
Pocniți din bice flăcăi
Și sunați din zurgălăi,
Hăăăăăi, hăi!

Ahoo, ahoo,
Tot mai mult vreau să insist
Pentru gazele de șist,
Plugușoru-i pesimist,
Aproape nu mai rezist,
Căci se-nalță metereze,

*Țara să o exploreze,
De fapt să o explodeze
Cu bombe și cu foreze.
Liniștea e afectată,
Apa va fi infestată,
Afacerea e privată,
Cu o lume supărată.
Dați-le bice flăcăi,
Să arăm și aste căi,
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
Vin chinezii pe la noi,
De durere mă îndoii,
Vin mulți, vin cu miliardul,
Să ne cumpere stindardul.
Fac investiții sublime
De interese meschine,
De-o să ne-nchinăm ca mâine
Steagului măreței Chine!
Guvernul și-a mai propus
Și-un protocol filorus,
Să fim un popor supus
Sub laba marelui URS.
Strigați cu ardoare măi,
Și dați cu bice în boi,
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
Voi, marilor guvernanți,
Fapte bune generați,
Nu mai lucrați disperați,
Bugetul să-l deșertați!
Nu dați, cu mare frecvență,
Ordonanțe de urgență,
Puneți taxe pe demență,
Loviți-vă-n existență!
De unde-așa aer tâmp,
De-a pune taxa pe stâlp,
De-a pune taxă pe gând
Și pe aer și pe câmp?*

*Mânați guvernul flăcăi
Să are cu plugul măi,
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
Când românii au nesomn,
Aleșii neamului dorm,
Mulți au cultura în pom,
Plagiind titlul de domn.
Și mulți își trag titluri mari
De corupți și de samsari,
Și de mizeri găinari,
Mimând a parlamentari.
Partidelor sunt loiali,
Prin „baronii” lor locali,
Un fel de corbi ideali
Și adesea, chiar, șacali.
Schimbați votul măi flăcăi
Și dați-le bice măi,
Hăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
Doamne, mai avem bonomi?
Țara-i plină de prea toni,
De analfabeți baroni,
De fanfaroni și bufoni
Care se dau mari pe sticlă,
De nu dai pe ei o sfeclă
Degerată și-o poreclă,
Cu a lor murdară meclă.
Se-nscriu în reverberații,
Să-și aburească votanții,
Cum, ca ei nu mai sunt alții!
Ăștia ne sunt deputații!
Dați-le bice flăcăi,
Să simtă jugul și ei,
Hăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
De o mulțime de ani,
Ai poporului dușmani*

*Au măreție și bani,
Devin tot mai barosani!
Iar poporul, măi nepoate,
Prin taxe nenumărate
Și prin drepturi limitate
A ajuns de nu mai poate,
De ne râd, chiar, și curcanii,
Ce ușor ni se iau banii
Pe afaceri cu șnapanii,
La alegeri, în campanii!
Alungați ciuma flăcăi
Și, pocniți din bice măi,
Hăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
Este mare tevatură
Și multă harababură
Că, și pâinea de la gură
Neisprăviții ne-o fură.
Multe zburătoare sunt,
În planaj pe-acest pământ,
Se dau ca români în vânt,
Spurcându-ne crezul sfânt.
Doamne nu mă fă nebun,
Fiindcă am ajuns să spun,
„Mă simt trist că sunt român
Și, aș vrea să mă răzbun!”
Tăiați brazdă măi flăcăi
Din durerea noastră măi,
Hăăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, ahoo,
S-a uitat și de străbuni,
Iar românii din străini
Nu mai vor a fi români,
Considerați şuți păgâni.
S-au săturat de gargară,
Nu mai vor să vină-n țară,
Pentru a fi trași pe sfoară!
Se simt mult mai bine-afară.
Sunt atâtea fapte slute,*

*Fie vrute, sau nevrute,
Că durerile-s tăcute
Și speranțele-s pierdute.....
Dați drumul la buhai, măi,
Să mugească mai dihăi,
Hăăăăăăăăi, hăi!*

IATĂ, VINE PRIMĂVARA!

*Iată, vine primăvara,
Codru-i ornat cu ghiocei,
Ei sunt fragili, se știe bine,
Dar, poartă primăvara-n ei!*

*Mărțișorul prins în piept,
Să-și împlinească menirea,
Oferindu-vă respect,
Rostul vieții, fericirea!*

*Vă fie micul mărțișor
Prilej imens de bucurie,
Căci iarna a murit ușor,
Iar primăvara reînvie!*

*Gingaș simbol cu rezonanțe,
In marea taină a iubirii,
Dă idealuri și speranțe
Pentru noianul fericirii!*

*Un ghiocel vă dăruiesc,
Să îl purtați la piept mereu,
Simbol că mult vă prețuiesc
Și, că vă port în gândul meu!*

*Vă fie sufletul o primăvară,
Cu flori și zâmbete, mereu,
Cu dragoste ca prima oară
Și,... cu credința-n Dumnezeu!*

TRECUT-AU ANII....LA MULȚI ANI!

*Trecut-au anii ca un fum din trenul vieții,
Se duc, se duc și nu se mai întorc
Și, fiecare an are-un soroc
Să lase-n urma-i cenușa tristeții.*

*Anii, grăbiți, sunt lupi ce intră-n noi
Cu multe, hrăpărețe și lacome nevoi
Și, rând pe rând ne părăsesc grăbiți
În trapul cailor nestăpâniți.*

*Vom fi copaci trecuți pe-al iernii câmp,
Vom cocheta cu morile de vânt,
Vom admira plimbările prin crâng,
Vom lăcrima, amar, din când în când.*

*Dar, asta e, ne ducem rând pe rând,
Lăsând în urmă decorul hibernal,
Cu promoroaca anilor trecuți,
Cu urma ninsă a pașilor pierduți.*

*Lăsăm, încremenit, în urma noastră,
Spectacol înghețat, natura moartă
Și, soarele, încet, va fi o lipsă,
Ca un preludiu de apocalipsă.*

*Dar poate-o strălucire apărută-n zare
Va naște umbrele orizontale,
Deci, nu vă temeți, nu va fi sfârșitul,
Un nou decor cuprinde-va pământul!*

*Și,... din neant va picura iar rouă,
Cu aurore noi, de viață nouă.
Vor fi iar piramide și semeni liniștiți,
Mulți ani, cu sănătate, frumoși și fericiți!*

PLUGUȘORUL PENSIONARILOR

*Ahoo, ahoo, stimați colegi
Și băbuțe și moșnegi,
Am venit să vă urăm,
Sufletul să vi-l arăm,
Nu cu plugul și cu sapa,
Nici cu vorbe-anapoda,
Am venit cu-o urătură
Pentru-nalta-vă statură,
Că ați dus cu bărbăție
Viață de tranziție.
Ați pus sufletul și fapta,
Fără dreptul de-a opta,
Cu cinste și cu dreptate,
Cu idealuri curate.*

*Ziceți măi cu precădere
Pentru-a lor apreciere,
Și-ncă-odată, mai cu vlagă,
S-audă o țară-ntreagă,
Să se-audă și în rai!
Hăăăăăăi, hăi!*

*Dragii noștri, țineți minte
Când, cu sufletul fierbinte*

*Și cu mintea de elev,
Îl codamnați pe Valev?
Cu naivitate pură,
Dar, justificată ură,
Răsăritu-l contestați,
Iar pe Dej îl admirați,
Dar erați manipulați
De ai statului mutanți,
Apelând la tot cinismul,
Să dezvolte comunismul!*

*Dați-i mai tare cu gura
S-audă nomenclatura,
Care-a fost și tot mai este
Ca asinul din poveste!
Incă-odată ziceți măi!
Hăăăăăăăi, hăi!*

*Ați parcurs epoca tristă
De factură ceaușistă,
Ce se pretindea deplină
Ca epocă de lumină,
La negru îi ziceați alb,
Iar la frig îi ziceați cald,
Epoca era, pe bune,
O columnă de rușine.
Erați plini de teamă-n toate
De cruda securitate!
Doar o mulțumire-aveați,
Pentru munca ce-o prestați.*

*Haideți măi dragi urători,
Ca în aste sărbători,
Să slăvim cum se cuvine
Pe foștii colegi de bine!
Să-i urați de bine măi!
Hăăăăăăăăi, hăi!*

*Cât elan, câte speranțe,
Cât de multă libertate
Credeați că v-aduce vouă*

*Sfârșitul de-optzecișinouă!
Ați greșit, v-au înșelat,
Fu lovitură de stat,
Prea bine pusă la cale
De concerne mondiale.
Ce-i care-i lingeau și-n spate
Pe foștii conducători
Au devenit peste noapte
Marii eliberatori.*

*Strigați măi, cu demnitate,
S-audă-n străinătate,
Să se vadă-n lumea mare
A noastră „eliberare”!
Ia strigați cu toții măi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*Toți din eșalonul doi,
Folosind securitatea,
Au fost cei ce-au tras în noi,
Să-și șteargă identitatea,
Să-și creeze una nouă
De mari revoluționari
Și, să ne impună nouă
Să îi facem demnitari.
Noi, naivi, ca și-altădat,
I-am crezut și i-am votat.
Apoi ce-a urmat cu țara,
Cine va mai repara?*

*Blestemat pe veci să fie
Comunismul de la noi
Și, tot românul să știe
Cum să iasă din nevoi!
Striviți anticristul măi!
Hăăăăăăăăi, hăi!*

*Așa, noii demnitari,
Astăzi sunt miliardari,
Sunt stăpâni pe cârma țării
Și se țin de șpagării.*

*Legile sunt drepturi multe,
Numai pentru ei tocmite.
Tare mult aş vrea să-i puric
Cu blestemul lui Dan Puric.
Iară voi, precum se ştie,
Aţi ajuns la pensie,
Vă e tot mai greu sub soare,
Că şi pensia vă doare.*

*Le facem şi lor urare:
Să nu aibă sărbătoare,
Să plătească pentru toate
Oalele care-au fost sparte!
Şi să tragă plugul măi!
Hăăăăăăăăi, hăi!*

*Ţara este în derivă,
Nu mai are perspectivă,
Guvernanţi, parlamentari,
Pentru un pumn de dolari,
Vând ţara, cu noi cu toţi,
Celor care-s ca ei hoţi.
Şi o să-ajungă cumva
Ca un fel de Palestină,
Iar locaţia străbună
Să fie un fel de Chină
Şi-o să ne îngroape popa
Afară din Europa.*

*Pentru ţara noastră dragă
Să ne strângem, nu-i de şagă,
Să punem umărul tare
Din hotare în hotare!
Fiţi patrioţi dragii mei!
Hăăăăăăăăi, hăi!*

*Când în Nato am intrat,
Am crezut cu-adevărat
Că ţara e apărată
Şi pacea-i asigurată.
Iar în UE de-am pătruns,*

*Venea sigur un răspuns,
Că vom face masă mare,
Pentru viața următoare.
Am greșit, ne-am umilit,
Că prețul ce l-am plătit
Și, cu ce ni se mai coace,
Mult mai mare-i decât face!*

*Măi române ești în toate
Bolnav de naivitate!
Să te vindeci îți doresc,
Să spui crezul românesc,
Să scoți țara din nevoi!
Hăăăăăăăi, hăi!*

*Dragilor colegi, colege,
Vă urez să aveți parte
De drepturi cuprinse-n lege,
De pensii până la moarte!
Dacă veți mai patina,
Mai cercând cu altceva,
Aveți grijă că drezina
Se poate avaria!
Vă urez s-aveți de toate,
Bucurii și fericire,
La mulți ani cu sănătate,
Cu noroc și cu iubire!*

*Ia mai mânați măi flăcăi,
Pentru toți colegii mei,
C-au ajuns la vârsta a treia
Parcurgând tranziția!
Preaslăviți-i măi flăcăi!
Hăăăăăăăăi, hăi!*

*De urat am isprăvit,
Sper că nu v-am plictisit,
Că v-am spus tot ce mă doare
Prin cuvinte urătoare!
Multe ar mai fi de spus,
Mă rog Domnului Iisus,*

*Cu sufletu-I sfânt și bun,
Să fie și-un pic român!
Să ne fie țara, țară,
Mai frumos decât afară,
Să muncim, s-avem de toate,
La mulți ani, cu sănătate!*

*Trageți brazdă mări flăcăi
Și sunați din clopoței,
Să se cunoască porunca
Și de cei certați cu munca,
Ori de nu, să plece mări!
Hăăăăăăăăăăăăăăăăi, hăi!*

LA ANUL ȘI LA MULȚI ANI !

MĂRȚIȘOR PENTRU PRIETENI

*E de-ajuns să auzi: „Mărțișor – primăvară”
Că ești fermecat de lumina din flori,
Ghiociei, mai ales, împresoară
Cu gânduri frumoase, iubire, flori.*

*Iubire, să-ți pui în piept mărțișor,
Trezind primăvara din tine,
Căci nu e nimic mai fermecător
Ca sfântul sărut al naturii divine!*

*Fascinant de cuprins întregul concert
De flori, ciripit, verde-crud, pas vioi
Și, cuprinsul e dat de-un cuvânt -
“Mărțișorul” - iubirii din noi.*

*Mărțișorul dezvoltă și vise-candide,
E ca o fereastră deschisă în zori,
Spre noi speranțe și trepte suinde,
Când soarele râde cu mii de culori.*

*Prietene îți trimit, de la suflet,
La suflet, acest luminos mărțișor
Și, Domnul să-ți fie alături cu tot:
La mulți ani, sănătate și spor!*

MAMA

*Păsărelele din rai
Îi ciripesc frumuseții
O iubire evantai,
Proslăvind esența vieții.*

*Câtă dragoste erumpe
Și culori dumnezeiești!
Ce natură se compune,
Cu trăirile-i lumești!*

*Euforică plăcere,
Plaiuri pure de senin,
Ochiul prinde, în tăcere,
Tot spectacolul divin*

*Și miresmele etere,
Chiar și gândul de gândac,
Caută, în turba – vreme,
Sensul bun al vreunui veac!*

*Prea frumoasa bioteră,
Cu mândrie-și poartă trena,
Iubitoare și prosperă,
Prin culorile din ea.*

*Ca o marcă a statuii,
Înflorind roz – violet,
Mama își hrănește puii,
Cu sufletul ei cochet.*

*Mama este mereu trează,
Harnică precum albina,
Ochiul ei mereu veghează,
Puii a-și înaripa.*

*Chiar și florile tăcute,
Buburuzele galante,
Fluturii cu-aripi cernite,
Pot fi mame elevate.*

*Fructul verdelui din lume,
De-i alastru, verde, roz,
Vine din polenul galben
Și respiră radios.*

*Când natura înflorește,
Pacea îi este corola,
Roua pură o iubește
Și îi cântă Oriola.*

*De atâta frumusețe,
Din eter ca și din ceață,
Berzele aduc semețe,
În cioc, viață după viață.*

*Chiar și cucul singuratic,
Ocupat de-al său destin,
Caută un cuib prielnic
Pentru puiu-i beduin.*

*Precum pasărea Flamingo,
Cactușii sunt plini de har,
Strâng polen și strâng culoare,
Să-i ofere mamei dar.*

*Mamă, suflet heruvim,
Ziua ta ne dă fiori
Și ca semn că te iubim,
Îți dăruim mii de flori!*

PLUGUȘORUL - 2015.

*Ahoo, ahoo, români confrăți,
Cei în granițe aflați,
Și cei prin lume plecați,
De oriunde, v-adunați,
Puneți plug țara s-o are
De buruieni ordinare,
Ce-nfig ghearele-n ogoare
Cu mârșava lor „favoare”!
Brazd-adâncă peste văi,
Salvați pădurile mări!
Trageți plugul măi flăcăi
Și sunați din acioi,
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*Hai să tragem permanent
Brazdă pe la parlament,
Să dăm jos din firmament
„For corupt - impertinent”!
Face legi strâmbe „de jure”,
Căutând ce să mai fure,
N-are cin' să „murmure”,
N-are cine să-l înjure.
Porniți facebook-ul măi,
Că-si bat joc prea mult de noi,
Faceți legi pentru ciocoi*

*Să se mănânce-ntre ei!
Hăăăăăăăăăăi, hăi!*

*Ni-i scârbă să-i înjurăm,
Cât o să-i mai îndurăm,
Contra noastră să-i votăm,
Fără să îi numărăm!?
Am ajuns la scârba lumii,
Parcă am fi solii ciumii,
Plecăm de la sânul mumii,
Căutându-ne stăpânii.
De hulim țiganii măi,
Vai de mine, vai de noi,
Pentru lume suntem ei,
De-njugat la plug, flăcăi!
Hăăăăăăăăăăi, hăi!*

*La guvern, omniprezent
Este orice repetent,
Doar în acte „competent”,
Cu copy-paste clar „docent”.
Miniștri sunt plini de toate
Cu mâinile pân-la coate,
Și muncesc cam peste poate...
La DNA în rapoarte.
Sunt „ucigă-i toaca” măi,
Sunt jigodii, sunt ciocoi,
Și-i ducem în spate noi.
Hai s-ăi biciuim flăcăi!
Hăăăăăăăăăăi, hăi!*

*Credem că binele stării
Stă-n președintele țării,
Sub aura înșelării
Ne dăm votul disperării,
Dar președintele-i mic,
E stăpânul pe nimic.
Legile cu al lor tipic
Impun doar jocul politic,
Pliscul mic căci „bravi” călăi
Îl demit prin varii căi,*

*Și dau țara înapoi.
Dați cu votu-n ei flăcăi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*Să mergem la sănătate
Că-i mai scumpă decât toate,
Geaba-i gratuită-n acte,
Că stă-n șpăgi nenumărate,
Dai un ban, dar știi că face,
Nici nu știi ce ți se coace,
De la asta ți se trage
O moarte la patru ace.
Am vrea și aleșii, măi,
Să se trateze ca noi,
Nu-n străinătate, hăi,
Cu operații de soi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*Văleleu, învățământul
Și-a pierdut de mult avântul,
Și-a pierdut de mult cuvântul,
Cinstea și discernământul,
Școala nu mai face față,
Elevii se fac că-nvață,
Vai de-a dascălilor viață,
Se mai vede ca prin ceață!
Școlile sunt fabrici noi
Pentru diplome de boi,
Hai să arăm școala măi
Doar cu diplome de soi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*De urat am ura tare
Și pe la alte sectoare
Ale vieții sociale,
Că toate-s deficitare,
La care nu merge treaba,
Poate n-om ura degeaba,
Că le este lungă vorba,
Poate-n bine s-or schimba.
Trageți brazdă dragii mei*

*Și sunați din clopoței
Să se-audă-n munți și văi
Pentru toți românii răi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*Facebook-ul cere tare:
Puneți țara pe picioare!”
Hai să facem horă mare
Din hotare în hotare,
Să ne rupem de trecut,
Să ne punem pe-ntrecut,
Viața e de petrecut
Cu lucrul bine făcut!
Hai să urăm mări flăcăi
Celor ce gândesc ca noi,
La urechi cu clopoței,
Pocniți din bice flăcăi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!*

*Noi vă urăm sănătate
Pe la toți și pe la toate,
Punând fapte lângă fapte
Să salvăm țara din moarte,
Ca la anul care vine
Să o ducem mult mai bine,
Să ne știe orișicine
Și să ne mândrim în lume!
Sus drapelul dragii mei
Și pocniți din bice mări,
Că pe cer sunt porumbei
Pentru pace, pentru noi!
Hăăăăăăăăăi, hăi!
LA ANUL ȘI LA MULȚI ANI!*

PAMFLETE

PAMFLET. Termenul provine din fr. *pamphlet*, engl. *pamphlet*. Cuvânt format în Anglia prin alterarea numelui propriu din titlul unei comedii latine din veacul XII: *Pamphilus seu de Amore* (*Pamphilus* sau *despre Amor*). Din „*Pamphilet*” a ieșit *pamflet*. Este o specie literară satirică, plină de violență, având un interes

ocazional – acesta din urmă perimat, de obicei, prin trecerea timpului. În aria de cultură italiană, spaniolă și franceză, *pamfletul* s-a numit la început *libel* (de la cuvântul latin *libellus*, „cartică”). Cu secole în urmă, a fost întrebuințat ca principal instrument de protest: politic, social ori religios. Filipicele lui Demostene sunt, în fond, *pamflete*. Același lucru se poate afirma și despre multe din scrierile lui Lucian din Samosata. Niciodată *pamfletul* n-a putut contribui în sens decisiv la o discuție polemică de idei sau literară. În ultima sută de ani, sfera *pamfletului* s-a redus mult, limitându-se de cele mai multe ori la domeniul politic. Dintre scriitorii *pamfletari* amintim pe Aretino, Milton, Swift, Paul-Louis Courier (cu *Pamfletul pamfletelor*, din 1824), Zola, Gorki, Barrès, Léon Daudet, Ion Heliade Radulescu, Al. Macedonski, T. Arghezi, N.D. Cocea, Ion Vinea, Zaharia Stancu, Geo Bogza etc. (*Dictionar de termeni literari*, Editura Academiei R.S.R., București, 1976, p. 314)

UMBLĂ VORBA

*Umbă vorba printre noi
C-am fuma țigări din foi,
Ne-nșelăm și nu vedem,
Ne paște sapă de lemn!*

*Dar eu zic ce zic când tac,
Ceasul bate doar: tac, tac,
Luna-i prinsă numa-n ceață,
Ața-i tare ca o viață.*

*Rostu-i rost cum postu-i post,
Mare-i omul semi-fost,
Între viermi nu-i nici-un prost,
La comandă totu-i cost!*

*Cântă cucul sus în nuc,
Cântă și puiul de cuc,
Iară soața cucului
Dă cântare nukului!*

*Cântă cucul în stejar,
Puiul crede că e star,
Soața cucului e doar
Ca o mierlă fără har!*

INSPECTOR

*A fost să mi se-ntâmpie mie,
Ceva, cumva, neprevăzut,
Un pas în prag de nebunie,
Care mă rupse de trecut.*

*Timid, cu capul ros de ani,
Pășind pe treptele speranței,
Cum glumele de patru bani
Se pierd în templul rezonanței.*

*În citadela de credințe,
Totul pornește cu un rit
În sala mare de ședințe,
Unde instrucția e mit.*

*Și cum pădurea este verde
În peisajul ei de vis,
Pe ici pe colo se mai vede
Ce nu se vrea cu dinadins.*

*Spectacolul nu e chiar pur,
Ci ca un voal de conștiință
Într-un décor semiobscur
Pe un tablou pentru știință.*

*Precum cafeaua este tare
Dacă-i lipsită de năut,*

*Instrucția e-nfloritoare
Dacă-i plivită de trecut.*

*O glumă-n gând atunci îmi vine,
Însă, tăcut e tăcutu'
Și-n gura mare nu pot spune
Că e cam năuc Tăutu.*

*Rămân cu semne de-ntrebare
Disfuncțiile ce rămân,
Cu neajunsuri între bare-
Modul, elevului român.*

*Dar ce se vede-n depărtare?
Ce e acela, nor de fum?
E visul cu programul Phare
Și, ca de Valdorf, un parfum!*

*Moralul însă-i după gratii,
Căci hoții sunt privatizați,
Piața e plină de relații,
Noi, bugetari sintetizați.*

*Ne bucurăm de-o deplasare,
Vai, ce rușine pe destin,
Armata noastră de picioare
Să caute un ban festin!*

*Totuși, furați de pasiune,
Formăm o oaste de mistrali,
Condusă, pare-se, chiar bine,
De către doi domni generali.*

*Dorim să zugrăvim mai bine
Tablou cu fapte ce rămân,
Ca viitorul să se-ncline
În fața neamului român!*

COMUNISMUL - 322

*Comunismul, roșu – verde,
E cu dinții pe putere
Și c-un ochi către apus,
Cu irisul filorus.*

*Măi române te trezește,
Cum și imnul te adapă,
Nu sta în coadă de pește
Și de comunism te scapă!*

*Comuniștii au slogan:
„Fost-am noi, astăzi, tot noi!”
Știu ce-nseamnă banul – ban
Și, în intrigi sunt eroi.*

*Comunismul avea țel?!
Se vota „toți pentru CEL!”
Astăzi votul e model,
Fiecare pentru el..*

*Se reped mulți, ca șacalii,
În politica de stat,
Toți corupții, toți șpăgarii
Își caută loc pe ștat.*

*La putere au ajuns,
Mulgând ce-au avut de muls,*

*Iar omul de rând, supus,
Stă cu speranța pe plâns!*

*Se păstrează și-n prezent
Conștiința de ...ratat,
Poporul e repetent
Și mănâncă ce-a votat.*

*Imnul țării cam stresează,
Invitând către trezire,
Tranziția se păstează
Cuprinsă de nemurire.*

*De comunism ne sedăm,
Nu vrem s-alungăm sincopa,
În loc să ne vindecăm
Am infectat Europa.*

*Hai române te trezește
Dacă viața îți e dragă,
Comunismul îl strivește
Să te-admire lumea-ntreagă!*

*Măi române te trezește,
Cum și imnul te adapă,
Nu sta în coadă de pește
Ci, de comunism te scapă!*

GENERALE SECURIST,

*Ai fost căpitanul – Escu,
Securist, tortionar,
In epoca Ceaușescu,
Azi ești uns, chiar, general.
Ai față de anticrist
Și-n scenarii ești artist,
Generale securist
Vedea-te-aș bătrân și trist!*

*În anul optzecișinouă
Împușcai oameni pe stradă,
Iar acum te faci că plouă.
Ce erou și ce bravadă!
Să te ascunzi, ai învins,
La SRI în dosare,
De crimele ce-ai comis,
Ștergând urmele murdare.*

*Ai strâns probe mari și tari
Și-i șantajezi cu putere
Pe toți foștii demnitari,
Folosindu-i ca avere.
Generale securist,
În structura nouă-n stat,
Ai devenit altruist,
Dar faci tot ce-ai învățat.*

*Te infiltrezi peste tot,
Uneltind jocul murdar,
De țară te doare-n cot,
Tu să fii miliardar.
După câte ai comis,
Crezându-le de scofală,
Astăzi statul ți-a prescris
O pensie specială.*

*In torturi ai fost titrat,
Provocând multă durere,
Azi ești bine infiltrat
Și faci jocuri de putere.
Ai murdărit „magistral”
Cu prea murdarul tău „EU”
Stelele de general
Și credința-n Dumnezeu.*

*În oglindă când te vezi,
Să fii bătut de nesomn,
Să vezi numai stele verzi
Și chipul tău de neom!
Ai față de anticrist
Și-n scenarii ești artist,
Generale securist,
Vedea-te-aș bătrân și trist!*

REVOLUȚIA 1989

*Sfârșit de '89,
Mare tevatură, mare,
Figuranți de viață nouă
Trag la oala cu sarmale.*

*Nu mai e loc de răbdări,
Un popă s-a revoltat,
Timișoara e în flăcări,
Se clatină-ntregul stat.*

*Se iau atitudini grele,
Dictatoru-i ca un leu,
Zilele sunt tot mai rele,
Lumea speră-n Dumnezeu.*

*Au murit tineri și prunci,
Armata a tras în ei,
Securiști – au mers pe brânci
Să-i adune pe cei „răi”,*

*I-au ascuns pe după gratii
Pentru îndrăzneța „gafă”
Și le-au prescris operații,
Câte un cartuș în ceafă.*

*Spitalele au fost pline
De bolnavi și de răniți
Și au fost triați „prea bine”
Și-n crematorii vârâți.*

*Dictatorul ține „slujbă”,
Consiliu Executiv
Și i se promite drujbă,
Susținută ... relativ.*

*Se iau măsuri extremiste,
Stare de necesitate,
Bucureștiul se trezește
La drepturi și libertate.*

*Ministerul apărării,
Speriat, cade la „pat”
Și în culmea disperării
Este „sinucis” în cap.*

*În naivitatea-i crasă,
Dictatorul a cerut
O condamnare în masă.
Ce-a dorit a și avut,*

*Un miting de condamnare
Și de solidaritate,
S-a strigat în gura mare:
„Vrem lumină și dreptate!”*

*„Jos regimul, comunismul,
Moarte dictatorilor!”
Flutură tot pesimismul
Și-o gaură-n tricolor.*

*În balcon, nedumerire,
Pentru așa chestie,
Se promite o mărire
Cusută la pensie.*

*Dictatoarea-i deranjată
Și țipă cu rugăminți,
Sperând că e respectată:
„Tovarăși, stați liniștiți!”*

*Bulevardele sunt pline
De tancuri și de răniți,
Baricade și suspine,
De copii și de părinți.*

*Se-aud țipete în piață
Și se-aud împușcături,
Tineri sunt scurtați de viață,
Lunetiști-s sus pe blocuri.*

*Dictatori-s trași de mâini
Și dispar cu-nfrigurare,
Pe CC se văd lumini
Și e zgomot de motoare.*

*În timp ce se-ndepărtează
Turbionul nălucit,
Tot mai tare se scandează
Că tiranii au fugit.*

*Țara-ntreagă e uimită
De așa deznodământ,
Știrea-i iute răspândită,
Ura duce spre mormânt.*

*Pe la televiziune
E adunătură mare,
Adunătură de nume,
De-alde care, mai de care.*

*Se dă Stark pe post de as,
Un actor pe metereze,
Altul spune, cu mult „haz”,
Că s-ar cere să lucreze.*

*Și apoi, cu mare fală
Se anunță: „Dictatorii
Sunt în vechea capitală
Și-i preiau judecătorii!”.*

*Într-o pripă ne-nțeleasă,
Judecata se tocmește,
Moartea e la ea acasă,
Însă nu prea creștinește.*

*A fost doar o ficțiune!
Ce proces se poate crede
Când s-au făcut de „minune”
La tot omul care vede?*

*Ce-i care-i lingeau și-n spate
Pe foștii conducători,
Au devenit peste noapte
Marii eliberatori*

*Și, cu judecată strâmbă,
Cu procesiuni subțiri,
I-au executat în trombă,
Prefăcându-i în martiri.*

*Poate-așa dorea poporul,
Sau poate s-a înșelat,
Se știe, televizorul,
Ce mult a manipulat!*

*Te întreb: Cum poți române
Să te-nscrii la așa treabă,
Să îți faci o rugăciune,
Omorând un moș și-o babă!?*

*Trebile se petrecură
Chiar în noaptea de Crăciun,
Ca un fel de urătură
Cu cartușe...bum, bum, bum.*

*Hotărâtă făcătură,
S-au astupat niște guri,
Care-ar fi putut să spună
Despre multe făcături.*

*De ce, Doamne, sunt românii
Mai prieteni cu infractorii,
Mai păgâni decât păgânii,
De-și ucid conducătorii?*

*După-așa succes urât să te-aștepți
La mult mai bine?
Nu ne-a ferit Domnul Sfânt,
Căci așa ni se cuvine.*

REVOLUȚIA LA ȘCOALĂ

*Amurg de `89,
Tot cu laude supreme,
Elevii se fac că plouă,
Părinții se tem de vreme,*

*Iar partidu-ntinde coarda
Cu noul plan cincinal,
Școala se poate farda
Cu raportul anual.*

*Și, cum nu era de-ajuns
Doar raportul cel fatid,
S-au gândit mai marii țării
La alegeri de partid.*

*Lecția era-nvățată –
Cine merită „cinstit”,
Iadeș - Ibiș se răsfăță
Cu-al lui tată securist.*

*Din pereți țâșnesc sloganuri,
Amfiteatrul e tixit,
Iar perdelele lăsate
Parcă-s zoi de sictis-plitis.*

*În această ambianță
S-a rescris spre seară carta,
Ca o umbră de faianță,
Cu nuanțe de Ro – Marta.*

*Măi, să vezi ce tevatură,
Ne-am jucat de-a baba – oarba!
Și se prinse pe măsură:
„Poate baba, poate baba!”*

*Ce-a urmat, „pușchia pe limbă!”
Un proverb spune așa:
„Lupul blana și-o mai schimbă,
Dar năravul ba”*

*Prima grilă se aplică
Într-un birou pe măsură,
Îmbrăcat în roșu, cică
E treabă de anvergură.*

*Trebuie încuietori,
Steaguri și-un tablou drapat,
Covor roșu și „comori”
Cu politica de stat.*

*Iar pe hol, lângă birou,
Trebuie oglindă mare,
Să se vadă ceva nou,
Să se vadă o schimbare.*

*Pentru-așa realizare,
O femeie de servici
E atenționată tare:
- Nu știi cine-i șef aici?*

*Du-te, adu o oglindă
De la cancelarie,
Vorba să nu ți se-ntindă,
Sau te doare-o carie?*

*- Tovarășa, știu prea bine
Și vă dau și ascultare,
Însă tare se opune
Tovarășa directoare.*

*- Ce spui dumneata acolo?
Ia auzi ce poate zice!
Nu știi că de-acum încolo
Aici partidul conduce?*

*Și femeia s-a supus,
A adus oglinda-n hol
Și nimic nu a mai spus
Unui așa mare „rol”.*

*- Tu oglindă, oglinjoară,
Sunt frumoasă și de treabă?
Iar oglinda se-nfioară:
-Dă-te la o parte, babă!*

*Nu pricepu secretara,
N-avea minte să priceapă,
A crezut că e gargara
Făcută cu suc de ceapă.*

*Și să vezi ce tevatură,
Ce de ifose, strănuturi,
Uneltiri și multă gură,
Că îți vine să te scuturi!*

*Cu perucile-i diurne
Și alte metamorfoze,
A crezut că-a sale urme
Au mirosuri de mimoze.*

*Plictisit, de-atâta scârbă,
Directorul a grăit:
- Mergi tovarășa la treabă,
Nu mai sta pe cicălit!*

*Știu, orele dumitale
Cam de mult nu se mai țin,
Din politică, se pare,
Ne creezi un mare chin.*

*Și o ură neînfrânată
S-a născut la secretara,
Și și-a spus atunci în barbă
Să pună la cale țara,*

*Că directorul e șui,
Dă politica la spate
Și-i dușmanul țării lui,
Fiindcă ei nu-i dă dreptate.*

*La-ncheiere de trimestru,
Cu o tentă mai precocă,
Hotărâ tov-ul „menestru”
În vacanță să ne bage.*

*S-a ținut, iar, o ședință,
Raportul trimestrial,
Ca un fel de dependență,
Comunismului loial.*

*Și puțin durat-a totul,
Totul fu precipitat,
Se simțea în aer ortul
Ca pentru partidul - stat.*

*Profesorii merg acasă
Să se bucure de timp,
Secretara nu se lasă,
Insistând cu aer tâmp.*

*În birou-i „permanent”,
Invitata – activistă
E rugată insistent,
Secretara tot insistă:*

*- Tovarășa activistă,
Eu vă rog să-l dăm afară
Și să-l ștergem de pe listă,
Face țara de ocară!*

*Așa spuse mititica,
Pieptănându-și iar peruca:
- Directoru-i un nimica,
Nu ne mai putem juca!*

*Activista și ea mică
Și cam presimțind sfârșitul,
S-a retras, parcă, cu frică,
Fără-a-și mai rosti cuvântul.*

*Nu am stat acasă bine,
Cât să mă alin cu somnul,
Vreme de vreo trei zile,
Iaca, sună telefonul!*

*Și insistă directoarea
Cu toată vibrația
Și a susținut chemarea,
Invocând democrația.*

*La birou, câțiva colegi
Vorbesc despre starea țării,
Că partidu-adoptă legi
În contra dezintegrării.*

*Și în încordarea mare,
Cum stăteam noi pregătiți
Pentru arma la spinare,
Pentru luptă instruiți,*

*O întreb pe directoare:
-De ce trebuie să mergem
Să umblăm pe strada mare?
Ce dușmani vrem să învingem?*

*Și deodată, de o dată
Se aude-n difuzor:
„Țara e eliberată,
Am scăpat de dictator!”*

*M-am mirat și-am întrebat:
- Cine, mă, vorbește, cine?
Ați umblat la aparat
Și ați dat la voci străine?*

*Măi și sare directoarea,
Parcă lovită de streche:
„Iu hu hu, dracul să-l ia!”,
Ca un gest fără pereche.*

*Și apoi ce-a mai urmat,
Nu-i greu de întruchipat,
Pe pereți s-a cățărat
Și pe dictator l-a spart.*

*Doamne, ce mică e lumea
Și ce mulți nebuni în ea!
Ce spunea ea, directoarea
Și acuma ce mai vrea?*

*După cam vreo două zile,
Timp în care-am păzit școala,
Contra minților debile,
Iaca, sună secretara:*

*- Spuneți-i la tovulache
Să-l dea jos pe odiosul,
Să-l dea jos pe dilimache,
Să-l dea jos pe ticălosul!*

*Mai apoi veni la școală
Și maltratându-și carnetul
De partid, pe mâini se spală,
Etalându-și iar talentul.*

*Atunci, mâinile acelea
Intrară-n închinăciune.
Nu ți se-ncrețește pielea
Când vezi dracu-n rugăciune?*

*Si a susținut perdanta,
A schimbat felul ardent
Și, a-nceput a cânta
Cu tonul de dezident.*

*S-a trezit, chiar, peste noapte,
Cu iz bioenergetic
Și specialistă-n șoapte,
Ca un stimul cinegetic.*

*Vâna lei, fără odihnă,
Folosindu-se de trucuri,
De la oameni fără tihnă
Care credeau în nimicuri.*

*Ce-a urmat, durere-n cot,
S-a ales un FSN,
Preşedinte fiind Ott,
SOS, fără insemne.*

*Am fost prins şi eu în schemă,
Însă Ott se opinteşte:
- Trebuie să ţinem seamă,
Că nu este omeneşte!*

*Revoluţia înseamnă
Să alungăm comuniştii,
De ei să ne fie teamă,
Că au fost ca securiştii*

*Îl privesc cu multă vrere
Şi-l revăd când, ştiu eu cine,
Pentru-ntârzieri la ore
Îi dădea verdictul „Bine”.*

*M-am opus atunci temeinic
Şi am preluat măsura,
Că nu este un netrebnic,
Pentru a-i închide gura.*

*Iar directorul dispuse
Să-i fac eu aprecierea,
Pentru meritele spuse
Şi, s-a aşternut tăcerea.*

*Am făcut şi pot a spune
Că, pentru valoarea lui,
A meritat „Foarte Bine”
Şi de aia o făcui.*

*Acum, când primeam botezul,
Pentru noul meu destin,
Se învătea titirezul
Şi am fost tratat cretin.*

*Dar m-au apărat colegii,
Că știu ei cine sunt eu,
Că am fost în umbra legii
Și-i păcat de Dumnezeu.*

*Domnul Ott s-a supărat
Și a zis: - Ori eu, ori el!
S-a sculat și a plecat
Și nu s-a scuzat de fel.*

*Mai apoi, iar o ședință
Și iar Ott s-a așezat,
Toți l-au uns cu preferință
Ca lider de sindicat.*

*Iar în ziua următoare
S-a ales conducerea
Și a aflat cu stupoare
Că nu poate candida.*

*Și-avea Ott o vorbă grea:
„Mi-a fătat o mătă-n gură!”
Și atunci așa era,
Supărat peste măsură.*

*Nu pot spune că mă bucur
Pentru răul altuia,
Însă vreau doar să îmi scutur
Vina ce-mi atribuia.*

*A reînceput și școala,
Ibiș face valuri multe,
Că așa avea el boala,
Viața nouă s-o înfrunte.*

*A agitat toată școala,
Să îl schimbe pe director,
Să-și poată el etala
Stilul său dezbinător.*

*Într-o zi, în curtea școlii,
Cine „lobi” îmi făcea?
Ibiș, ce călca în dodii,
Că de mine se temea.*

*Că am fost informator,
Chiar foarte periculos,
De-aia, el, cam temător,
Îmi era prietenos.*

*L-am privit cu multă milă,
Amintind ce-nseamnă tracul,
Care l-am trăit cu silă,
De a fi frate cu dracul.*

*Și i-am recitat poezia,
Ce-o scrisesem la necaz,
Când domina erezia
Și doream un alt macaz.*

*A făcut ochii cam mari,
Dar i se închise gura.
Eu i-am spus: „Degeaba ari,
Nu cunoști agricultura!”*

*A plecat, dar pila-i mare
La CCD l-a plasat
Și de-acolo, iarăși, sare
Într-un post și mai înalt.*

CULTUL PERSONALITĂȚII

1989

*În țara noastră mă-nspăimântă
O ierarhie ce cuvântă!
Doar UNUL e conducătorul,
Alesul, prea iubit părinte,*

*Partidul este următorul,
E avangarda spre-nainte.
Pe locul trei vine poporul,
Ce știe doar să ia aminte,*

*Cum că lozinca schimbă corul
C-o inversare de cuvinte:
Partidul, „Extra” și poporul
Și știe să aplaude „fierbinte” !*

*

*Nici voievozi n-au fost, nici regi,
Care să dea atâtea legi!
Atâtea titluri de autor
N-au stat în vreun conducător!*

*Atâtea funcții mari în stat
N-a mai avut un alt bărbat!
De laude supreme, știu,
N-a stat să fi avut vreun fiu!*

*De poze – omagii sublime,
Toate gazetele sunt pline!*

*Câte palate și-a turnat
Nu a avut vreun împărat,*

*Iar rezervațiile-au yală
În pușca prezidențială,
Cătând prin spiritul „dreptății”
Doar cultul personalității!*

*Respiră azi doar un ecou,
Un titlu de auto-erou!
Cu o familie „sublimă”,
Cu crampele de panto-mimă,*

*A fost vreodată om de stat
Mai învățat, mai încercat?!
Mai are cineva de-adus
Un gând opus, o vorbă-n plus?*

*Vor auzi pereții toți,
Va fi trecut printre netoți,
Împins pe-o cale anodină,
De-o mână aspră anonimă.*

CURTEA ȘCOLII

*Curtea școlii este mare,
Cu grilaje de oțel,
Cu profesori, profesoare
Și directori mici, de fel.*

*Peste tot plutește-n aer
Stresul de disgrație,
Un elev ceva mai fraier
Are-o ocupație,*

*Dar acum a mers la dânsul
Un arab de baștină,
L-a taxat de bani și, plânsul
A produs o mlaștină.*

*Dintre doamne profesoare
Sunt mai multe Carmene,
Mono, bi și tri și, oare,
Cine să le scarmene?*

*A trecut pe-aici o boare,
Ca brigadă de control
Și-a cules, „drept”, ca valoare,
Imagini de protocol.*

*În clădiri, pe culoare,
Mare agitație,
Ora, deseori, apare
Ca o recreație.*

*Toată sâmbăta dezbate
Consiliul Executiv,
Cu programe și rapoarte,
Procesul Educativ.*

*Listele de sarcini, toate,
Se redau intempestiv,
Directorul și le scoate
Din carnetu-i depresiv*

*Și mi le plasează mie,
Ca o ostentație,
Apoi, plin de armonie,
Face respirație.*

*La catedra de Română
Nu e nici-o șotie,
În Cabinet se adună
Doar să se împrăștie.*

*Silea, Bicsi și Romarta,
Profesoare – top – model,
Stăpânesc prea bine, arta,
Fiecare în alt fel.*

*Elevii sunt cum canarii
Și, cu lugubrație,
Teza lor, cu multe carii,
E doar observație.*

*Matematica-n derivă
E predată derivat,
Zero e în ofensivă,
Plusul e privatizat.*

*Câte-un profesor se zbate
Și e nominalizat,
Cu un aer cumsecade,
Altu-n șpagă-i diplomat.*

*La un bacalauriat,
Multă erudiție,
Elevii s-au descurcat
Cu pile și-ambiție.*

*Fizica e de sorginte,
Se bârfește cumpătat,
Un profesor- diriginte
Într-o zi s-a îmbătat.*

*Pe la colțuri, infiltrații
Și procesu-i întinat,
Din pereți privesc savanții
Către planul înclinat.*

*Laboranta se întreabă
De are prestație,
Profesori-s puși la treabă,
Ca o compensație.*

*La chimie se insistă
Pe domnul Mendeleev,
Tabla lui rămâne tristă
În fiecare elev.*

*Profesoarele au raze
Și se zbat cu interes,
Pentru mulți acizi și baze
Și protecție cu stres.*

*Și iubirea le fu mare,
Ca o reclamație,
Că la inspecții sumare
Li s-a dat somație.*

*Chiar și la biologie,
Un mulaj cam inuman
Stă prezent la lecție,
Statuie cu paravan.*

*Georgescu are o lege
Mult blamată de microbi,
Iar umilele-i colege
Dau adeseori în bobi.*

*Cu atâta redundanță,
Elevii se clatină
De teama că din restanță
Se crează datină.*

*Alături de geografie
Nu prea-i agitație,
Hărțile sunt ca să fie
Prinse în dotație.*

*Cadrelor sunt cumincioare
Și semnează statele,
E un semn de întrebare:
„Care-s rezultatele?”*

*De-atâta cartografie
Și de evoluție,
Un elev ar vrea să știe
Ce-i aia poluție.*

*La științe sociale
Minciunile vin de sus,
Romică se umflă-n foale
Cu rachiul filorus.*

*Celelalte profesoare
O țin într-o frecție,
Despre clasa muncitoare,
Ileana-i chiar lecție,*

*Iar Costică se răsfată
Într-o fabulație,
Dându-și arama pe față,
Fără explicație.*

*Pe la limbile moderne
Se dispută-n mod sublim,
Cabinetul să îl farme,
Cine are drept deplin.*

*Două Carmene de pică
Și simandicoase foc,
Pentru ele ora-i mică
Și-ar fi și mai și deloc.*

*Saveta-n franceză are
Mare audiție,
Pescleveii lucrează tare,
Ca o opoziție.*

*Pentru sport asfaltu-i gata
Și în gropi se cade des,
Investiția cu fapta
Nu prezintă interes,*

*Epure-i mai mult pe tușă,
Cu orar de pregătit,
Iacoban, fără mănășă,
Se comportă cam răstit,*

*Dar, deodată, o elevă
A produs senzație,
Că a dat, fără rezervă,
Vânt de echitație.*

*Baza școlii stă pe multe
Discipline tehnice,
Cine stă să mai asculte
Leacuri ortopedice?*

*Că economia-i dură,
La uzină-i mafie,
Cadrelor, peste măsură,
Li se rupe-n praştie.*

*Cabinetele sunt, toate,
Pline de rotaţie,
Se citeşte după carte,
Asta - da prestaţie!*

*Peste tot se cam consumă
Cu antreuri orele,
Fumuri şi cafea cu spumă
Şi se-aşează notele.*

*Tot mai tare se aclamă
Pauzele unse-ades
Cu rachie şi cu slană,
Care stârnesc interes.*

*Cu atâtea multe rosturi,
Fără competiţie,
Absolvenţii găsecsc posturi
Mai mult la miliţie.*

*La ateliere 'ntruna
Maiştri se caină,
Că resurse n-au niciuna
Pentru-o viaţă faină*

*Şi, s-au adunat în curte,
Se aprind ca paiele,
Încercând să se consulte
Care-s fâşăraiele.*

*Un elev, să se scutească,
Face licitaţie,
Maistrul să-şi păcălească
Cu o distilaţie.*

*La cămin, mânați de streche,
Se ascund prin camere
Pedagogi de școală veche,
Care își dau aere*

*Și de-aceea, sus și tare,
Elevii se scarpină,
De igienă și mâncare
Și de tot ce-ntâmpină.*

*O elevă silitoare
Are-o deviație
Cu un pedagog, cu care
Căzu în tentație.*

*Cantina-i, pe săturate,
Treabă de familie,
Se livrează și prin spate,
S-a creat o linie.*

*Don Pedro și-a lui nevastă,
Țin în mâini o rație,
Parcă-ar fi privatizată
Foamea de relație.*

*La școală-n bibliotecă
Parcă-i anticariat,
Se tot speră, poate că ...
Trece timpul variat.*

*Mutată în școala veche,
Cu programu-i derutant,
Lectura-i, după ureche,
Un izvor cam meandrat.*

*Bibliotecara-i dulce
Ca o meditație,
Timpu-n școală și-l petrece
Doar cu divagație.*

*Treburile la secretare
Multe-s...de familie,
Orele suplimentare
Scapă peste linie.*

*O mămică și o fiică
În secrete se susțin,
Telefonul se ridică
Cu un ton cam necreștin.*

*Aici elevul, când vine,
Intră în vibrație
Și, cum e tratat de bine,
Face constipație,*

*Iar la contabilitate
Se agită fesele,
Cafeaua-i de calitate,
Motivând succesele.*

*Ca-n familie se spală
Și ies socotelile,
Iulian are o boală,
Să încurce evele.*

*Uneori se-adună lume
Și e conversație,
Consumație de glume,
Fără moderație.*

*Poarta școlii se deschide
Și poate să lunece,
A trece de ea depinde
Cine vrea s-o-nduplece.*

*Se mai trece câteodată
Cu legitimație,
Trec și țiganii pe poartă
Pentru „cotizație”*

*Dacă Pîntea e de pază,
Noaptea e dihonie,
La furat se ia ca bază
Cât de tare sforăie.*

*Peste toate se așterne
Praful timpului cernut
Și vin vremuri mai moderne,
Ce-am avut și ce-am pierdut.*

*Poate-așa, din întâmplare,
Întâlnesc un șef de post,
Care, din multă „grandoare”,
Uită că elev mi-a fost.*

*Vai de ea, economia,
Are inaniție
Și de-aceea România
E numai tranziție.*

HÂRB

*Dom-le Hârb te hazardezi
Dacă râzi de oale sparte,
De dogit, vezi stele verzi,
Dar aspiți la două țate!*

*Te sfătuiesc plimbă-ți pasul
Pe poteca destinată,
Nu mai suplini cu glasul
Ce n-ai făcut niciodată!*

*Ștergeți de la gură ierburi,
Nu mai face pe nebunul,
Căci de fugi după doi iepuri
N-ai să prinzi niciunul!*

*Vorbe trec zvârlite-n vânt
Și numai faptele-au cuvânt.*

MAMA LUI MIRCEA

*Ora nouă-n noapte,
Orologiul bate,
La TV, pe bune,
Cine poate spune:*

*„Eu sunt bună mamă,
Mircea cel iubit,
Sunt un om de seamă
Că am biruit!*

*Incepând de mâine,
Eu sunt președinte!
O să fie bine!
Tată, ia aminte!*

*Știu că tu, de sus,
Mă iubești nespus.”
Și Mircea sărea,
Soața și-o pupa,*

*-Dragă Mihaela,
Tu, dragostea mea,
Te iubesc nespus!-
Mircea îi spunea.*

*Crinul îl slăvea,
Trupa exulta,
Tort, șampanie,
Pentru-așa campanie.*

*I-a ieșit în cali
Și Gigi Becali,
S-au îmbrățișat,
S-au felicitat,*

*Steaguri fluturau,
Galbene și roșii
Și se bucurau
Babele și moșii.*

*Vanghele „gândea”!,
Hrebenciuc rânjea!,
Iliescu fitilea,
Iar Năstase „număra”!*

*Una peste alta,
A fost mare chef,
Că frumoasă-i soarta
Dacă Mircea-i șef.*

*Așa, plin de zel,
Lui Băse-i spunea,
Cât de mare-i el,
Da-l va respecta.*

*Și mama lui Mircea
Mult se bucura
Și implorând crucea,
Fiul își ruga:*

*-Du-te la culcare,
Pentru țară dormi,
Că de-acum ești mare
Și mâine-ai să porni!*

*Și te va susține
Jumate din țară,
Cu trâmbițe bune,
Surla și famfară.*

*Și-uite-așa se duse
Mircea la culcare,
Cu lauri și vise,
După truda-i mare.*

*Între timp, Videanu,
Bifând paralel,
A schimbat platanu
Și-a ieșit altfel.*

*Pare că procentu'
Nu e ca aseară
Și, cum că Băsescu
Iese cu fanfară.*

*Hrebe greu învie
Pe televizie.
Strigă: „- E hoție!”,
Roșu de furie.*

*Iar spre dimineață,
Mircea se trezește
Și parcă planeta
N-o mai nimerește.*

*-Vezi realitatea,
Zise buna-i mamă,
Și ia bine seamă
Că ți-ai greșit carma!*

*Ți-a zis bunicuța
Că ești prostănac,
Dus cu săniuța
De orice ...„spanac”.*

*Din nou marinarul,
Merge cu șalupa,
Iar tu, cu amarul,
Rămâi dus cu pluta.*

*Se îmbracă Mircea
Și plecă grăbit,
Și-n TV zicea,
Tare învrăjbit:*

*-Dragi copatrioți,
Iar ați fost trădați,
Pedeliști-s hoți
Și, am fost furați.*

*Vom depune acte,
La înalta curte,
Dovedind cu fapte
Furturile multe.*

*Tare a fost poanta,
Zisă chiar de Ponta:
-Astăzi fură ei
Mai mult decât noi!*

*Și-au ieșit cu toții,
Hoții strigand: „hoțiii!”
Umplând camioane –
Hoții grosolane.*

*BEC-ul sesizând,
S-a ajus la Curte,
Să găsească-o punte,
Turul anulând.*

*BEC-ul sa-nroșit,
Numărând grăbit
Voturile nule,
Ca fiind destule,*

*Frauda s-o prindă,
Ca fiind solidă,
Turul să-l repete
Cât mai repede.*

*La numărătoare,
O stupoare mare,
S-a furat ceva,
Însă pro Mircea.*

*BEC-ul a transmis
La Înalta Curte,
Curtea a decis:
-Băse e în frunte!*

*Câte zoiae-au curs,
Mircea n-o să-și spele
Și va fi supus
La multe belele.*

*Măi ce e și viața –
Mai slabă ca ața,
Președinte seara,
Demis dimineața!*

RICCIU

*Ricciu-i colegul meu fidel,
Se crede că-i tip model,
Toți ce-l cunosc îmi spun la fel,
Un soț model, un tip cu țel.
Cu starea mea de inginer,
Ajuns director de liceu,
Muncesc, cu rostu-mi efemer,
S-ating valoarea unui leu.*

*Acasă-ajung blazat, posac,
Cu toate c-am strâns și legat,
Dar mi s-a rupt fundul la sac
Și-am risipit tot ce-am băgat:
Examene, eforturi, știți,
Și anii mei cei mai frumoși,
Părinții mei, cei părăsiți,
Mușcând din timpii tenebroși.*

*De-aceea îl cam iau model
Pe Ricciu, dat printr-un seral,
Ajuns cu știne fel și fel,
Un om cu rostul epocal!
El nu se dă ca mine-n vânt
Și nu se sfarmă pentr-un rost,
Ținând cu dinții de cuvânt.
Cum Ricciu eu nicicând n-am fost!*

*Acasă, cocoș, voi cânta,
Nu ca femeie de serviciu,
Iar la servici voi încânta,
Cu rost de-a deveni ca Ricciu !*

ALI - CRIN

*Lui Ali-i veni ideea
Că pielea nu-l mai încape
Și, s-ar potrivi s-ajungă
Președinte, peste noapte.*

*Uneltind în stânga-n dreapta,
Îndreptând antenele,
A creat a doua USL-a,
Să-și impună schemele.*

*Pofta lui este mai veche,
Când lipsea la parlament
Și se admira-n oglindă,
Ca un june repetent.*

*- Măi oglindă, oglinjoară,
- zicea el independinte,
Nu-i așa că mi se cade
A deveni președinte?*

*- Poate da, dar pân-atunci,
Fă bine de te trezește!
De muncești așa cum faci
Și cu ifose de pește,*

*În alegeri democrate,
Ca speranță poți conta,
Numai pe motanul Felix
Și pe preajunele Ponta.*

*Dacă-mproști în stanga `n dreapta
Cu mizeria din tine,
Vrei s-ajungi în fruntea țării?
Ce ambiție măi Crine!*

*Chiar de-l porcăiești urât
Și-l înjuri și-n al tău somn,
Vrei ca Boc să ți se-nchine
Și să-ți spună ție domn?*

*Vrei să se dea la o parte
Președintele de-acum,
Cu libertatea ce-o ai
De-al obrăznici oricum?*

*De ce nu mergi cu-a ta oaste
La legile pertinente,
Dar votezi, ca toți șpagarii,
Pentru oase succulente?*

*- O, tu nici visezi oglindă,
Cât de liberal pot fi
Și, nu voi să fiu ca Geoană,
Președinte de o zi!*

*Numai așa vom iesi
Din mizerie și chin,
Acordând prioritate
Doar la cei ce mă susțin.*

*- Care liberal se crede,
Cel ce dă dreapta pe stângă,
Cu principii liberale,
Ca istoria să plângă?*

*De ești drept sau stâng, alege,
Crucea să o porți curată,
Fă din numele ce-l porți,
Un renume fără pată!*

*USL-a e socialistă-
Liberal-antena mare?
E un fel de stânga-dreapta
Și-a lui Felix disperare,*

*Sau poate securitatea,
Care ne veghează încă,
A rămas la cârma țării,
Neclintită ca o stâncă?*

*Dacă te privești în mine,
Să zâmbești, nu cred că poți.
De ce ai intrat în jocul
Unui clan de mafioți?*

*Ce orgolii te animă
Să pui mâna pe putere?
Poate ești marionetă,
Împinsă de hahalere.*

*De ce faci promisiuni,
Că vezi Doamne-i altă viață,
De-i deveni președinte?
Pe cine protestezi în față?*

*Prea-i furată astă țară,
Sau vândută pe nimic!
Prea mult fură demnitarii
Și PIB-ui așa de mic!*

*Europa este mare,
Iar români-s mititei,
Se dau lupte planetare,
Anii vor fi tot mai grei.*

*Pacea este la răscruce,
Se zărește-un nou război,
Conspirații mondiale
Urmăresc progromuri noi.*

*Tu, vrei să devii om mare,
Să-i fii țării de folos,
Sau slujind tot interlopii,
Să prinzi cel mai mare os?*

*Dacă pletele junești
Ți le-ai mai scurtat cumva,
Încearcă și să gândești
Că țara-i și țara ta!*

PLUGUȘORUL 1999
INSPECTORATULUI ȘCOLAR SUCEAVA

*Aha, aha,
Am pornit cu colindatul
Să trezim inspectoratul,
De la bine, la mai bine,
Spre reforma care vine.
Trăiască tot personalul
Și să dea Domnul semnalul
Pentr-un trai mai sănătos,
Fără muncă de prisos!
Hai să tragem plugușorul,
Să incităm „Monitorul”!*

*Aha, aha,
Să trăiți domn general,
Să fiți tot mai colosal
Și, să nu-l aveți ca naș
Pe „Înaltul” Marchitaș!
Dea Domnul ca Prefectura
Să-nceteze tevatura,
Domnii care v-au săpat
Să termine de „mâncat”
Hai să tragem plugușorul,
Să incităm „Monitorul”!*

Aha, aha,
Domnii generali mai mici,
Vă dorim cu toți aici,
Sănătate și succese
Și curricule alese,
Aveți cadre, aveți vectori,
O fabrică de directori,
Salon pentru reclamații
Și ghișeu de informații.
Domnului adjunct Costan
Îi urăm ca-n noul an
Să dezvolte și mai tare
Stoicismele liberale.
Domnului adjunct Ciocan
Îi dorim ca-n noul an
Să nu mai slăvească-n van
Partidul daco-roman.
Ne ajute Dumnezeu,
Să ținem minte mereu,
Că „C.C-ul” ne susține
Și la greu, dar și la bine!
Hai să tragem plugușorul,
Să incităm „Monitorul”!

Aha, aha,
Într-un birou la parter
E un zgomot ca de gater,
Patru domni și un jurist,
Într-un cadru deloc trist.
Badea Ghiță-i minte trează,
Totul perfecționează,
Toți profesori-s gradați
Chiar de-s necalificați.
Lord Filuță tot încearcă
Să-și țină sabia-n teacă,
Că-n sector ceva nu-i bine,
Ar lupta, dar se abține.
Domnul Simi are spor
Ca un mare senior,
Alergând cu pas...domol

*La audiențe-n hol.
Domnul Liviu, barbă deasă,
Demi-inspector de clasă,
Cearcă pe calculator
Să scaneze solo-cor.
Stând cu capul între coate,
Boțic sforăie cât poate,
Visând, cum că a purces,
Să mai piardă un proces.
Le dorim tuturor bine
Pentru anul care vine,
Să prindă multe succese
Pentru proprii interese.
Hai să tragem plugușorul,
Să incităm „Monitorul”!*

*Aha, aha,
Telefon 110,
Timpul prea ușor îți trece,
Ai în jur atâtea dame
Deștepte și diafane
Și un doctor pentru hărți
Și-un Fanfan ce calcă-n bălți,
Oltenaș frumos și demn,
Președinte de harem,
Care râde foarte tare
De sarmale integrale
Și salamuri derivate,
Specialist în papă șoapte.
O doamnă și-o domnișoară
De limbă universală,
Sunt frumoase, ca figură,
De se limbă plimba-n gură.
Iar o doamnă-n regidivă,
De muncă educativă,
De-i tratată ca un sol,
Se preface-n turnesol.
O domniță se-ntreține
Cu formulele divine,
De e iritată bine,
Cam ionică devine.*

*E și-o doamnă care poate,
Zâmbind mai mult decât toate,
Să sară calu-așa bine,
Că se sare chiar pe sine.
S-a creat și-un post de preț
Pentru vântură județ,
O creanță de expert,
Codul – „vulpea în deșert”.
În sfârșit, dar nu la urmă,
Scoatem și un as din urnă,
Un doctor de hartă tristă
Cu o voce de altistă.
Le urăm și dumnealor,
Tot binele care-l vor,
Și să aibă mereu haz,
Chiar și când mănâncă praz.
Hai să tragem plugușorul,
Să incităm „Monitorul”!*

*Aha, aha,
Pe un holșor îngust,
Într-un cadru cam injust,
Sunt două birouri mici
Unde să tot faci servici.
În unul cântă spre zori
Inspectorii învățători,
Păsărele de grădină:
Puiul, Puica și-o Găină.
În curricule se-ntrec,
Difuzate-n orice cerc
Și, de au sau n-au idei,
Clocesc tot ce au sub ei.
Puiu-i inspector distins,
În politică, cam prins,
Dacă i te bagi în borș,
Cârâie ca un cocoș.
Puica-i tare zâmbitoare,
Curriculă-mbietoare,
Se ține că ar fi fată,
Însă e des-măritată.
Madam Onofrei se ține*

*Ca, curriculumă de bine,
Pentru foarte bine-asudă,
Pentru cum arată, nu dă.
Îi iubim, nu facem caz,
Chiar dacă-i privim cu haz.
Le dorim să aibă parte
De boabe pe săturate!
Hai să mînăm plugușorul,
Să audă „Monitorul”!*

*Aha, aha,
Birouașul de alături,
Neîtrecut în conforturi,
Are doctori de cuvinte
Și-o consultantă de minte,
De-i cauți pe la servicii,
O găsești numai pe Bicsi,
Și, cu ea te lămurești,
Ceilalți unde-i găsești:
Domnul Titi-Câmpulung,
Cuvintele nu-i ajung,
Că pe drepti i-a mâncat strâmbii,
Uneori, cam, bate câmpii,
Orice vorbă-o pritoceste,
Sensul i-l răstălmăcește
Și-o aruncă-n vârful limbii,
Ca să strâmba, strâmba strâmbii.
În substanța eticii,
Umblă moașa predicii,
Cu o limbă ascuțită
Și adeseori evită,
Dar aduce sens normal
Pentru tot ce-i imoral,
Construiește, din nimica,
Statuia lui Mega-Gica.
Cu o voce feminină
Și cu zâmbet de felină,
Nici nu știi ce să mai zici
Să o gratulezi pe Bicsi!
I-așezată ca o floare,
Însă-i așezată tare*

*La calculator și, știm,
Face din nimic Maxim!
Să le dai Doamne de toate,
Idealuri conjugate,
Costume modernizate
Și plăceri nemăsurate!
Hai să mânăm plugușorul,
Să râdă și „Monitorul”!*

*Aha, aha,
Trecem la etajul doi,
Fără plug și fără boi,
Numai inspectori de soi,
C-așa-i datina la noi,
Inspectorii de salon,
Dintre care un baron,
Înălțimi minoritare
Și două seducătoare.
Scoate basme din nimic,
Sebi Preda- nou bunic
Și joacă de- a baba oarba
Cu istoria și barba.
Aura e o comoară
De limbă minoritară,
Prietenă c-o directoare
De cadre alimentare.
Madam Sofian răsare
Ca veche seducătoare,
Preșcolari-n mână ține
Ca pe iubirea de sine.
Madam Ududec e mare,
Sită nouă, inspectoare,
Dar, zâmbește cu-nțeles,
Ce-a dorit și ce-a cules.
Dă-le doamne numai bine,
Să nu le fie rușine,
Pentru toate câte dau
Și salariul care-l iau.
Trageți mâța măi flăcăi,
Plugușorul nu-i cu noi
Și, călcați-i și piciorul*

Să zgârie Monitorul.

*Aha, aha,
Biroul nostru-i model,
E biroul cel mai cel,
Aici tot omul, când vine,
Râde fără de rușine.
Vreo cinci domni au mult habar,
Intelectuali cu har,
Un inginer, loc nu are
Și de-aceea stă-n picioare.
Badea Colea, cu el țân,
Ca, c-un creator divin,
Ca inspector l-aș opta
Până pe la vârsta opta..
Vali-i biolog cinstit
Și inspector erudit,
Râde și-i sentimental
Ca vulpea la cașcaval.
Pan Halip a reclamat
Timpul, că-i handicapat,
Maxim e ca un amnar,
De toate are habar:
Și de curriculum-vitae
În cazuri deosebite,
E băiat de comitet
Cu shut down pe internet
Și înșiră, ca în salbe,
Bani negri și zile albe.
Binecuvântat, cuminte,
Preacucernicul părinte
Își dă duhul din plămâni
Ca sluga la doi stăpâni.
Ne e de el așa milă
Că are mașini și vilă
Și suge lapte de soi
Ca mielul la două oi.
Iar cu mine e mai greu,
N-are rost să stați mereu
Să-mi găsiți vreun atribut,
Nu am minte și...atât!*

Aha, aha,
Multă amabilitate
E la contabilitate,
Se fac cărțile de zor,
Numai pe calculator,
Rezultate, cât se poate,
Conturi soluționate,
Cu pila și cu bufetul,
Ca să salveze bugetul.
Domn Vasile-i înțelept,
Se-nclină ca omul drept,
Afacerea să îi meargă
Și când șefii îl aleargă.
Domnul Sandu are spor
Ca valoros croitor,
Ca un căluț în acvariu,
Ca dragostea de salariu.
Trei doamne se tot consumă
Între un produs și-o sumă,
Verificând cheltuiala,
Să le intre socoteala.
Să trăiască, să-nflorească
Viața asta românească,
Să trăiască și dreptatea,
Dar și contabilitatea.

Aha, aha,
Vai, vai, vai, câtă derută,
Uimirea ne este mută,
Sirene-n salarizare,
Trei mai mici și una mare.
Hai să le stimăm intens,
Căci sunt dulci ca un consens,
Ca iubirea în detaliu,
Ca creșterea de salariu.
Le urăm numai de bine,
Iar la anul care vine
Să se bucure mai tare
Când ne dau salariul mare.
Să trăiți, să fiți iubiți,

*Viața să v-o împliniți,
Doar cu bancuri și cu glume,
Nu știu cine vi le-o spune!*

*Aha, aha,
Azi la secretariat
Nu mai e secret de stat,
Doamna Nuța, cu bontonul,
Uimește doar telefonul.
Cu doruri nemăsurate
Și-mpliniri neterminate,
Două Carmene tastează
Și din când în când oftează.
Una, cui să dea nu știe,
Alta mămic-o să fie,
Viața-i plină de ardoare,
Iar ele-s dorite tare.*

*Aha, aha,
La Xerox e un băiat
Foarte tare căutat,
Că, pentru copii le are
A la doctor în clonare.
E și o săliță care
Miroase-a calculatoare,
Cu fete de cabinet
Pierdute pe internet.
Să trăiți, să fiți iubiți,
Să fiți continuu fierbiți,
S-aveți parte de lumină
Și de câte-o limuzină,
Să uimim cu plugușorul
Pentru-a crăpa „Monitorul”!*

*Aha, aha,
Domnul Fanu dă ecouri
Că are vreo trei birouri
Și se întreabă: „-De ce,
... Nu e capac la WC,
Iar la femei de servici,
Salariile sunt cam mici,*

*Încât scutură perdaful
Ca să se aleagă praful!”
Portari-s atenți de zor,
Numai la televizor,
De-aia intră Monitorul
Și hoțul și cerșetorul.
Să trăiți buni gospodari,
Să aveți salarii mari,
Sănătoși mereu să fiți,
Respectul să vi-l găsiți!
Trageți măi cu plugușorul
Să răsunе Monitorul!
Hăăăăăi, hăi!*

CRIN ȘI BĂSE

*-Tu ești Băse? - Da măi Crine!
-Fă bine să mi te-nchini,
Că de nu pun alianța
Să te-mproște cu venin!*

*-Ce alianta măi Crine,
A lui Felix – împărat?
Dacă uneltești cu trânsul,
Te consider un ratat!*

*-Cum, când lumea mă cunoaște,
Că sunt bun de președinte
Ca un liberal ce naște
O pleiadă de ..cuvinte,*

*Ascultă măi...președinte,
Îmi înfrunți al meu soroc:
Aliați cu mine-n frunte
Să se-mpiedice de-un Boc?*

*-De un Boc, da, da, măi Crine
Însă Boc-ul ce-l numești,
Nu-i un Boc de rând,
El este Boc-ul Țării Românești!*

*Și nu ți-aș dori vreodată
A ajunge să-l cunoști,
Căci va cosi deîndată*

Alianța ta de...foști!

*-O tu nici visezi, măi Băse,
Câte uneltiri îți coc,
Să te prind un pic de fose
Și să-l mazilesc pe Boc!*

*Au trecut vremile-acelea,
De alegeri prea cretine,
Când pe Geoană l-ai sfidat
Și când m-ai sfidat pe mine!*

*Am făcut, da, alianță
Pesede – pele – pece,
Da-s intrat un pic în ceață,
Că nu știu nici eu de ce.*

*Dar, mai știi, eu sper că Ponta,
Ca premier va ajunge,
Iar pe mine, alianța,
Președinte mă va unge.*

*Lui Voiculescu-i de dat
Șefia de la senat.
Cu-așa sânge democrat,
Vei fi iute arestat!*

*-Orișicât ai vrea măi Crine,
Cu rușine să mă-nproști,
Boacănele sunt la tine
Și n-aș vrea să mă cunoști!*

*Ce-ai făcut tu pentru țară,
Doar risipă de cuvinte,
Cu care îți faci gargară?
Ce viitor președinte!*

*-Ce spui tu, măi marinare?
Ești pe uscat, nu pe mare.
Vruși reforme seculare,
Război cu mafia mare?*

*Zici la posturi de TV,
Că-s corupte și că... ce?
Că au în spate tratate,
Mogulii nerușinate,*

*Care instigă poporul,
Fitilind televizorul,
Cu știrile regizate
Și cu furie lătrate?*

*-Măi Crine, pe legea mea,
Nu ai deraiat, cumva?
Care e doctrina ta?
„Votez cu stânga în dreapta!”?*

*-Că votez, știu eu prea bine,
Mă aliez cu oricine,
Cu ambiția din mine,
Să te lichidez pe tine!*

*Si schimber-limbistul zise
Multe vorbe interzise,
Pentru bunul simț domnesc,
Ca mârланul românesc.*

*Și-uite-așa bălăcăreala,
A umplut tranziția,
Ca un fel de alan-dala.
Asta este România!*

ȘUȘOTELI EPIGRAMATE

Unui amic alcolic și rapidist

*Pe cât te știu entuziast,
Strigând în gura mare „GOOOL!”
Te-ar ferici de ți-ar aduce
Rapid, o cupă ... de alcool!*

Demnitarilor noștri

Varianta I

*Multe minuni voi ați promis
Până ciolanele le-ați prins.
Să vă alegem ne-ați sedat
Și-acum mâncăm ce am votat.*

Varianta II

*Câte minciuni ați tot lătrat
Că ne-ați convins de v-am votat!
Și dacă oase-ați apucat
De ce mâncați numai.....rahat?*

Unui amic stomatolog

*Atâtea carii ai tratat,
Atâtea guri ai scos din boală!
Te-aș întreba: - N-ai asistat
Și la vreo naștere orală?*

Primul ministru

Varianta I

*Boc e om de complezență,
Că-a făcut chiar cearcăne,
Dar prin ordonanțe de urgență
Face numai boacăne!*

Varianta II

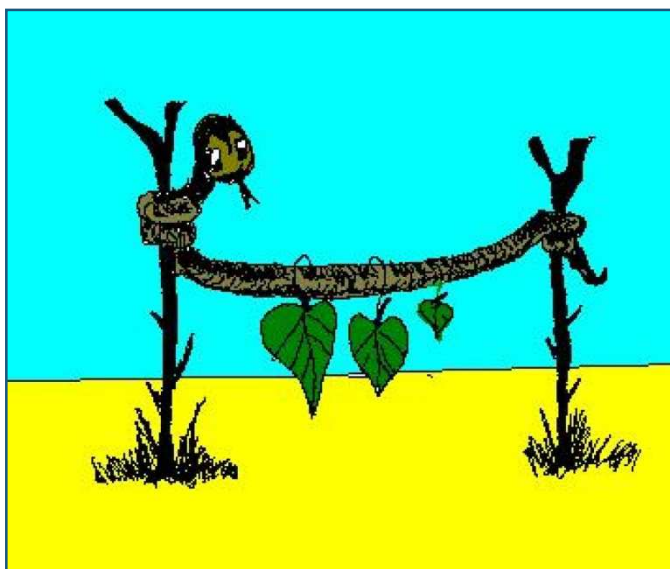
*Boc cu pumnu-n masă-a dat
Demnitarii să se miște
Cu transport comun de stat
Sau călărind.....parașute.*

Amicului meu GVP (George Viorel Pena)

*Amice dragă ești un VIP
Și te semnezi cu GVP.
Dacă semnai fals CNP
Te-ai fi plimbat numai cu JEEP.*

ABSTRACT

Șarpele casei

Limbajul poetic. Magia verbului. Cuvânt și context

Imagine abstractă, dar și concretă a realității, instrument de comunicare între oameni, cuvântul devine –după cum s-a putut observa – **putere, miracol**, de-abia sub pana poetului. El

este cel care îi dă viață, după chipul și asemănarea sufletului său, căci ce altceva poate fi poetul decât un demiurg creator?

Poetul poate fi creator de cuvinte noi, dar ceea ce inventează el este mai cu seamă un sens nou. Mai precis, poetul schimbă înțelesul unui cuvânt existent sau creează un înțeles nou, printr-o combinație neobișnuită de cuvinte.

În poezie, cuvântul tinde nu să copieze lucrurile, ci să scoată din ele, ca dintr-un silex lovit, tonuri imprevizibile și făgăduieli, culori, semnificația latentă pe care o purtau în ele și care face, din realitățile aparent cele mai banale, materialul unei alte realități. Poetul fiind – cum spunea Blaga – nu un mânuitor al cuvintelor, ci un **mântuitor al cuvintelor**, pe care le scoate din sfera lor naturală, spre a le conferi o forță mitică și demiurgică, el creează din cuvintele cele mai banale o altă lume, supreală, dar și reală totodată, atât de convingătoare, încât ne identificăm cu ea, ne orientăm după ea, bucurându-ne sau suferind pentru ea.

Limbajul poetic se naște în urma unui îndelungat proces de elaborare conștientă și subconștientă totodată, în scopul de a da putere cuvântului, de a-l aduce în starea lui originară, în acea zonă de început, când poezia și limbajul erau sinonimice, când gândirea era mit și limbajul era poetic, în scopul de a obține posibilități, mijloace noi de sugestie verbală (Cf. Ion Biberi, op. cit., p. 133). În efortul său, poetul pornește de la limbajul comun, dând cuvintelor noi sensuri, precum și armonie; sintaxa suferă inversiuni, dislocări.

Raportul funcțional-dinamic între gândire și limbajul comun, ajungând la o anumită neconcordanță, deopotrivă prin caracterul convențional al cuvântului, prin lipsa de expresivitate și aderență la fondul emotiv al vieții interioare, ca și prin lipsa de armonie, de muzicalitate a expresiei devenită cu timpul abstractă, tocmai prin folosirea ei curentă, deschide, în schimb, largi perspective limbajului poetic, născut din cel uzual, dar folosind valori muzicale, sugestive, magice și, cu deosebire, formule verbale arhaice. În cele ce urmează, vom încerca să arătăm felul cum poetul Ion Gheorghe valorifică artistic fondul arhaic al limbii române.

Cuvântul, ca simplu semn fără altă valoare decât aceea de a evoca obiectul, sub pana poetului devine o realitate concretă, colorată de vocale, însuflețită de consoane. Operația aceasta nu e însă cu puțință decât printr-o iluminare specială a cuvântului în context, în vers. Cuvântul izolat n-are semnificație poetică, nu poate dobândi niciodată o valoare nouă; contextul e acela care-l îndreaptă spre una sau spre alta din semnificații. Sensul cuvântului depinde de grupul în care acesta este întrebuințat, de versul în care-i folosit (Sursa)

LUNATEC

*Biet poet contemporan,
Cu talent, bine cotate,
Lupți să mai câștigi un ban,
Storcându-ți țeasta. În van!*

*Capul tău, cu frunte lată,
Va rămâne-acum de basm,
Cu ceva ce-a fost odată,
Proletar cu ochiu-n spasm!*

*Știu, ai încercat să țeși,
Cu limbaj opac, peltic,
Dar ai abdicat și vezi
Ai dat versul pe nimic!*

*Nu cere lumii îndurare
Că te-a tratat cu nepăsare!*

UMBLĂ VORBA

1982

*Umblă vorba printre noi
C-am fuma țigări din foi,
Ne-nșelăm și nu vedem,
Ne paște sapă de lemn!*

*Dar eu zic ce zic, când tac,
Ceasul bate doar: tac, tac,
Luna-i prinsă numa-n ceață,
Ața-i tare ca o viață.*

*Rostu-i rost, cum postu-i post,
Mare-i omul semi-fost,
Între viermi nu-i nici-un prost,
La comandă totu-i cost!*

*Cântă cucul sus în nuc,
Cântă și puiul de cuc,
Iară soața cucului
Dă cântare nucului!*

*Cântă cucul în stejar,
Puiul crede că e star,
Soața cucului e doar,
Doar o mierlă fără har!*

O PASĂRE ALBASTRĂ

*O pasăre albastră
Se pierde în neant,
Căci pâcla o alungă
Cu guturai stressant.*

*Bat tobe-n turnuri hâde,
Ieșite dintr-o urnă,
Cum bate ceasul – gâde
La clipa cea din urmă.*

*Departe-n neființă,
Cea pasăre albastră
E împăiata ceață,
Întunecime vastă.*

*Cresc raci pe oseminte,
Aplaudați de-o turmă,
Pentru regești veșminte
Se caută o urmă.*

*Priviți, de-aveți lumină,
La pasărea albastră,
Apusul ce-o așteaptă
Prin rana din fereastră!*

*Priviți la carnea-i vie
Ce i-o oferă soarta!
Privirea-i vrea să fie
Precum când nouă-i poarta.*

*Cu pasărea albastră
Zbor galbene și roșii,
Așa cum le uniră
Prin lupta lor strămoșii,*

*Dar cerul se despică,
Pătruns în orice Sfânt
Crescut în marea frică
La faptă și cuvânt.*

TABLOUL DE LA PATUL MEU

1985

*Tabloul de la patul meu
Mi-aduce, seara, la culcare,
Un pui de somn cu alizeu
Și un impuls pentru visare.*

*Peste-o coamă carpatină,
Din giulgiul de ceață moale,
Departe în perspectivă
Se ridică mândrul soare!*

*Printre raze de etern,
Peste clipocit de zare,
Se trezește barca vieții
Într-un fapt de zori – răsare,*

*Iar pădurea-i amuțită,
Cu-al său farmec clorofilic,
Îngânat de-oglinda apei
Cu-al soarelui ombilic!*

*M-ascund după pleoape-un pic,
Parcă patu-mi e o barcă,
Vino, îngerul meu mic,
Să plutim în vis oleacă!*

*În zorii zilei de mâine
Te vei duce-n treaba ta,
Iară eu, pentru-a mea pâine,
M-oi zbate cât voi putea.*

*Știu, cândva vei obosi
Și-ai să pleci definitiv
Când barca-mi va șubrezi
Și-oi fi plus de efectiv.*

*Dar, tu, acum bine știi
Cât de tine am nevoie,
Pe-oceanul ăsta de urgii,
Mai e nevoie și de Noe!*

PENIȚA

*Când vine noaptea, mă aștern
Cu visurile mele,
Și gândurile mi le chem
Din patimile grele.*

*Atunci, cu tocul mă împac
Tratându-l omenește,
Din amintiri leg cap la cap
Poveste cu poveste.*

*Și când se lasă somn de plumb
Pe pleoapa-mi obosită,
Penița tocului meu blând
Rămâne rechizită!*

SOMN

*O tacere visătoare,
Moarte scurtă – repetată,
O plutire-n noi, cu care
Zburăm spre „a fost odată”.*

*O sorbire din nectarul
Curativ, al asteniei,
O etapă-n drumul sacru
Către gura veșniciei.*

*Dacă nu vrea tinerețea
Să rămână-n trupul nostru,
Moartea cere pentru ea
Chip îmbătrânit a monstru.*

*Moartea, însă, uneori,
Cu-a ei foame nemiloasă,
Soarbe suflete de flori,
Crudă, în eter le varsă!*

PROVERBUL ACȚIUNII
1988

SINGURA SOLUȚIE
PROPRIA EVOLUȚIE

*O femeie bine
În viață-ntâlnești,
Ea-ți zâmbeste ție,
Cum să nu-i zâmbești?*

*Proverbul vechi spune,
Ca să nu te arzi:
„Nu lăsa pe mâine
Ce poți face azi!”*

*Probleme-n serviciu
Mereu întâlnești,
Ți se-ntâmplă adesea
Să mai și greșești,*

*Proverbul devine,
Fie ce o fi:
„Mai lasă pe mâine
Că și mâine-i zi!”*

*Vacanța de vară
Vrei să o trăiești
C-o blondă la mare
Pe care-o iubești?*

*Să iei bine seama
Că vor trece anii:
„Ce faci astăzi singur,
Mâine fac doar banii!”*

*Atâtea contrarii
Se strecoară-n legi,
Că nu știi pe care
Să le înțelegeți,*

*Nu lăsa pe mâine
Ce poți face azi:
„Lasă pe-altă dată,
Vorba e... s-o scalzi!”*

*Unii vor să scoată
Jar cu mâna ta,
Folosindu-ți mâna,
Câștigă ceva.*

*Proverbul se cere
A se enunța :
„Amână întruna,
Până s-o uita!”*

ABSTRACT

*Când spun Hristos,
Spun crez și rugă,
Spun necredință și mister,
Înjur, înalț o piramidă,
O cruce sau un adăpost,
Nu mă jenez și nu am teamă
Că voi rămâne fără post.*

*Prin lacrimă eu zic durere
Și bucurie, lașitate
Și romantism, înduioșare
Și multă, multă densitate,
Virtute într-un joc anost,
Nu mă jenez și nu am teamă
Că voi rămâne fără post.*

*De pălărie când vorbesc,
Protecție sau scut de preț
Și ploconire și virtute,
Umbrelă pentru cap isteț
Și muscă și un mare fost,
Nu mă jenez și nu am teamă
Că voi rămâne fără post.*

*Dacă spun țară, eu zic mamă,
Soție și copii și frați,*

*Eroi în lupte secerați,
O sfoară, o centură mare,
O limbă și străbunul rost,
Nu mă jenez și nu am teamă
Că voi rămâne fără post.*

*Iar, curcubeul e un pod,
Din întuneric spre lumină,
Sau tricolor, e și un cod
De distribuție senină,
E o tranziție cu cost,
Nu mă jenez și nu am teamă
Că voi rămâne fără post.*

SINGURĂTATE

1988

*Apăsătoare trezire-n întuneric
A orbului care-a văzut cândva,
Mistuitoare spaimă de ceva,
Acel „ceva” ce seamănă „nimic”.*

*Abisul putred rău mirositor
Al răniî procurate de pe front,
Gangrena becului măturător,
Însemn de șarpe și de cler afront.*

*Când brațul cu un spasm obositor,
În lacrimi de durere-nclină steagul,
Când scalpul-și plânge, înduioșător,
Podoabele din sus și jos de el.*

*Când anotimpurile vieții
Devin mai reci și-ntunecate
Și, când ai parte-n orice noapte
Să rămâi singur cu pereții,*

*Cu remușcări și lungi suspine,
Pentru trecutele-ți greșeli,
De gânduri negre nu te speli
Prin plâns amar și-nchinăciune.*

*Singurătatea trebuie schimbată,
Cu rouă de speranță-alimentată!*

EXECRAȚIE

*Undeva, pe trotuar,
O țigancă se scărpina
Și striga: - Ia micu, ia micu!
Pleosc cu mâna în borcan,
Pleosc cu micul pe grătar.
Vai și-amar, vai și-amar!
Muștele se adunau,
Trecătorii cumpărau
Și mâncau, cu poftă,
Ce poftă!*

*Un drogat, la Metrou,
Se golea, se golea,
„-Stai așa, stai așa!”
Poliția îl soma,
Un trecător se mira,
Se mira :„-Chiar așa,
Chiar așa?!”
Doar polițist să nu fii
Într-o piață de orgii.*

*Și atunci, hei, atunci
Devin parcă mai grotesc,
Pe trotuoar cam filez
Și..... silabe infestate debordez!*

ILUZII

Fără iluzie, nu există nimic, e straniu să afli taina realității în irealitate. (Emil Cioran)

Iluzia bălții: „Nici cerul nu-i mult mai mare.” (Mariana Fulger)

O chirurgie a iluziilor ne-ar lăsa cu privirile decolorate. (Vasile Ghica)

În cazul mediocrilor și iluziile sunt pitice. (Vasile Ghica)

Iluziile sunt necesare, dar ca sarea în bucate, nu ca mărgăritarele în orez. (Vasile Ghica)

Iluziile necamuflate pot deveni ținte. (Vasile Ghica)

- *Iluzia fericirii ne-a facut ceva mai sprinteni. (Vasile Ghica)*
- *Unele religii îți creează iluzia că oricând poți să te tragi de curea cu infinitul. (Vasile Ghica)*
- *Suntem singura specie care nu poate trăi fara iluzii. (Vasile Ghica)*
- *Nu știu ce-i deziluzia, am avut parte numai de iluzii. Valeriu Butulescu*
- *Iluziile noastre nu sunt decât tot atâtea infirmități atotputernice, de care ne agățăm fără speranță. Iulian Boldea*
- *Iluzia care ne exaltă ne este mult mai dragă decât zece mii de adevăruri. Aleksandr Sergheevici Puskin*
- *Iluziile ce ne facem sunt totdeauna mai senine decât realitatea, pentru că, rezultate din chiar trebuința noastră, ele trebuie să fie pe deplin adecvate cu ea, ceea ce realitatea nu este niciodată. Ioan Slavici*
- *O iluzie care nu convinge e o minciună evidentă. Jack London*

- *Nimeni nu abdică dacă nu este înfrânt de Iluzia Vieții. Este cineva? Sorin Cerin*
- *Iluzia și visul sunt la temelia sufletului nostru. Mihail Sadoveanu*
- *Când sunt bine alese, cuvintele au o putere atât de mare în ele, încât o descriere îți trezește adesea imagini mai însuflețite decât însăși vederea lucrului zugrăvit. Joseph Addison*
- *Păstrează-ți iluziile, după ce ți s-au spulberat mai poți să existi, dar nu să trăiești. Mark Twain*
- *Iluziile dragostei pot fi mai plăcute, dar cine nu știe de asemenea că sunt mai puțin durabile. Pierre Choderlos de Laclos*
- *Cât de searbăd și lipsit de gust ne pare orice lucru netrecut prin firul depănat al amăgirii. Jonathan Swift*
- *Și dacă perla de mare preț, pentru a cărei dobândire un om renunță la toate bunurile, se dovedește până la urmă a fi falsă, ce contează, câtă vreme cel ce o are nu știe. Andre Gide*
- *Tot omul e ros de un vierme și obsedat de un el însuși inexistent, de ceea ce ar fi dorit el să fie. Tudor Arghezi*
- *Când sunt bine alese, cuvintele au o putere atât de mare în ele, încât o descriere îți trezește adesea imagini mai însuflețite decât însăși vederea lucrului zugrăvit. Joseph Addison*
- *Tinerețea e ispitită de mediocritatea sentimentală și cerebrală, de iluzia unei fericiri comode. Mircea Eliade*
- *Iluzia este materialul didactic pe care Dumnezeu ni l-a dat pentru a învăța ce este adevărul. Ioan Gyuri Pascu*
- *Unica mediocritate injustificabilă e mediocritatea iluziilor. Octavian Paler*
- *Așteptarea ne dă iluzia că facem ceva așteptând, când, de fapt, nu facem altceva decât să murim suportabil, puțin câte puțin. Octavian Paler*

UNIVERSUL FEMEIE

*Era o dimineată de după înviere,
Mi-a apărut ca prin vis Sfânta Maria.
Avea un pocal cu lapte și miere
Și mi-a spus: „ - Așa este căsătoria.”*

*Mi-a apărut în cale și juna Rodica,
Cu o privire jucăușă – întrebătoare,
Plutea și glumea că n-o pot ridica,
Cu mâna-mi serioasă – impunătoare.*

*Era ca un fluviu, ca o trecătoare,
Curgea printre munți înalți de visare,
Era ea femeia cu dulcea-i chemare,
Sămânță de tandem și perpetuare.*

*Mi-aduc aminte, cineva a spus,
Că esența vieții este ea, femeia.
„Nu umiliți femeia!, cere Cel de Sus,
Pentru lumina vieții, femeia este cheia.*

*În ea cântă iubirea, cântă apropierea,
Și e ca un râu de lumină-ncepută
Își rabdă în sine destinul, durerea,
Chiar și când primăvara-i pierdută.”*

*În ce am spus mai sus, doar una e ideea:
„Pentru a păstra omul, să iubim femeia!”*

ȘI NORII NEGRI AU PLECAT

*Azi norii-ncep să se destrame
Și, după ei vizăm seninul,
În locul cuielor din palme,
Să vină pâinea și cu vinul!*

*Fântâna ochilor din minte
Izvoară e de leacuri sfinte,
Hai printre oameni iar să trecem
Și teama dulce s-o culegem!*

*Și să renaștem vechi cuvinte
Și-o inimă ce nu ne minte!
Vino, mi-e pieptul parfumat
Și, norii negri au plecat!*

*În vorbe simple, pot să spun
Că după tine sunt nebun.*

POATE CĂ DA, POATE CĂ NU

*Poate că lumea va mai fi
Și fără noi, ci cu și cu
Și, drumuri mari vor răsări,
Cum am dori și eu și tu.*

*Copacii, mândre amintiri,
Aieva, iar, vor respira,
Iar resemnatele iubiri
La altă viață vor spera.*

*Dorul - umbră foșnitoare,
Ne legene etern pământul,
Așa cum ochiul tău, din soare,
Îmi luminează, azi, cuvântul.*

*Veni-vor doruri mai aprinse,
Pătrundă prin ferestre luna,
Hiperion cu-aripi întinse
Poetic fi-va totdeauna*

*Și, ascultând sonata lunii,
Adie printe ramuri vântul,
Îi vor cânta în strune junii,
Sfîțind străbunilor mormântul.*

*Iubito, hai, nu mai pleca,
Iubirea dintre noi, o, stea
Și, cerul va îngenunchea,
Pe trupul tău, pe fruntea mea!*

*Nu vor mai fi acide ploi,
Și gaura din cer, cândva....
Planeta - anorganic sloi,
Război în plus și pace ba.*

*Poate apusu-i doar un cerc,
Nu va vesti apocalipsa
Și, Domnul va veni din Cer,
Să reîntoarcă iar clepsidra.*

*Ce fi-va poate după noi?
Ce se va ști de fața mea?
Suntem de minte tare goi
Și, lacrima, ce mai plângea!*

Poate că da, poate că nu.

N-A FOST SĂ FII A MEA IUBITĂ

*Era o noapte luminoasă,
Când luna, blândă, se ivi,
Iar tu erai așa frumoasă!,
Nici nu-ndrăzneam a te privi,*

*Căci, cu o rază sclipitoare,
Mi-ai dat fiorul unui dor
Și, mă-ntrebam: voi putea oare
Să-ți dăruiesc al meu amor?*

*Așa iubirea-mi te visase,
O zână dulce din povești,
Cu nurii copti, rotunde coapse,
Și pregătită să iubești.*

*Iar ochii mei nu au putut
Să soarbă raza ta de stea
Și, ce păcat că n-ai văzut
O lacrimă care plângea!*

*Poate atunci intrai în horă
Să sorbi cu dulcele-ți sărut
Un suflet care te adoră
Și-o lacrimă ce te-a iubit.*

*Uscate-s lacrimile, deci,
Iar sufletele noastre – sloi,
Duc amintirile din noi
Spre troienirile de veci.*

*De ce na-m fost mai curajos?
De ce n-ai fost mai fericită?
Aș fi dorit, dar ce păcat,
N-a fost să fii a mea, iubită!*

PE ALEI

*Pe alei treceau castanii,
Ochii timpului, cu anii,
Antrenați de nerăbdare,
De iubire și candoare.*

*Eu treceam pe lângă tine
Cu pași mici, de rugăciune,
Te vedeam ca pe-o icoană
Gânditoare, diafană!*

*Ochii mei și-ai tăi, deodată,
Oglindire-naripată,
Ne-au făcut să fim iubire
Și tandrețe și trăire.*

*Sorbeam zilele din flori,
Le făceam aburi de nori,
Și plutind printre minute
Visam visele-implinite.*

*Am urcat alături dealul
Nemuririi și, cavalul
Soarelui, cu umbra-i verde,
Se-nfioară și ne pierde.*

*Pe alei plutesc castanii,
Plutesc zilele și anii
Și, se-aprind, ca niște stele,
Ale lor lumânările.*

*Vino-n foșnetul de frunze
Și-n sărutul de pe buze!
Soarele, cu umbra-i verde,
Se preface că ne pierde.*

*Ce alei duci tu cu tine!
Și ... trec fragede prin mine!*

TE-AI DUS

*Te-ai dus cu singura văpaie
Ce-a strălucit în visul meu,
Lăsând prăpastie adâncă
Și-un rost bătut de Dumnezeu!*

*Mi-am umplut anii cu podoabe,
Și-oricât le-aș strânge de duios,
Se risipesc în fluviul, care
Mă trage să plutesc în jos.*

*Voi scrie încă zece versuri,
Voi scrie, poate, două mii,
O să m-ameninț c-o uitare,
Pe trecerea dintre cei vii.*

*Când nu mai ai o stea curată,
Si nu mai ai cer norocos,
Nu poți trăi în semiumbra
Unui Luceafăr „inimos”.*

*Mă leg doar florilor prieten,
Mă strig în gustul de pelin,
În păsări zbor plutit de crin,
Iar șerpilor mă dau venin!*

*Și chiar în toate vreau să fiu
Cu ce le e utilitar,
Pe un criteriu ecologic
Să fiu și lumii necesar!*

*Dar, poate sunt un nor stingher
Și, nu mă regăsesc decât
În lacrimile de pe cer,
Uitarea-i cel mai simplu scut.*

*Am să mă port în disperare,
Să mă dizolv vapori de lut,
Eternă binecuvântare
Pentru ce-am vrut și n-am putut!*

*Te-ai dus cu singura văpaie
Ce-a strălucit în visul meu,
Lăsând prăpastie adâncă
Și-un rost bătut de Dumnezeu!*

FRĂMÂNTĂRI

*Dacă-am visat azi noapte
Un zbor stricat energic,
Azi visul se transformă
În negru adevăr,
Un șoc mi se privește,
O curbă histerezis,
Să mă prefac cornutic
Și înălbit în păr.*

*Un moș visai azi noapte,
Albit și străveziu:
E gândul meu haotic
Și nesupus – netrebnic,
Și-un om cu mască aspră,
Cu vaiete, nu știu
Cum de-a pătruns în visu-mi,
De obicei mai vrednic.*

*Mi-e inima o rană
Încornorată, fiartă,
Și o droghez să tacă
Cu nu și nu și nu,
Că pasul următor
E greu și nu mă iartă
Iar tu te ștergi viată,
Cu tu și tu și tu.*

*Oh, noaptea asta doare!
De ce mi-e dat să fiu
Un munte fără mare,
Un munte de pustiu?
Mă simt o piatră-oricare
Purtată de un râu,
Sau poate-o disperare
Căzută în desfrâu!*

*Oricum, vom șterge-odată
Această existență
De crâncenă dorire
Pentru a fi și-a fi,
Ne vom întoarce, sigur,
La starea permanentă,
Stricând din legătură
Pe și, și și, și și.*

*Eu știu că viața-mi este
Datoare cu o moarte,
Dar am făcut din ea
Tot ce-am putut, curat,
Încerc din mine urma
Reeducării sparte,
Urmarea ce-am lăsat-o
Pe-un viitor marcat.*

*Lumini să stea aprinse
În noaptea asta tristă,
Cum candelile-n altare
Și candelile la morți!
Voi, gânduri negre, strângeți,
Cu lacrima-n batistă,
Singurătatea aspră
Și-ale durerii porți!*

*De ce, de ce, de ce
Sunt eu! meu contrariu?
Unde e steaua care
Mă pierde în ocean?*

*În conștiință semăn
A un banal acvariu,
Degeaba mă tot caut
Cu un imens ocean.*

*Veni-va împăcarea
Cu a vieții frână
Și, cu șicana morții
Ne vom lupta curând,
Din tot ce ne rămâne,
Doar poate o fărâmbă
O vor purta urmașii
În suflet și în gând.*

*Și totuși sunt lumina
Pe care-o chem orbește,
Și totuși sunt speranța
De-a regăsi un nimb,
Căci fără-acestea soarta-mi
Se-adună arăbește
Cu-o lacrimă și-un zâmbet
De ultim anotimp!*

RĂCEALĂ

*Când gustul e placid, în loc de iubit
Găsești doar reproșuri și pasul silit,
Găsești graiul rece și spini pe cărări,
Și viața e umbră, un cer plin de nori,*

*Și viața-i cartelă cu reci sentimente,
La liber – necazuri, izbânzi repetente,
La liber e stresul, nimic nu-ți revine,
Din dorul de bine, nimic pentru tine.*

*Din dorul de-aproape, din dorul de viață,
Primești îndrumarea să fii doar de față,
Primești îndrumarea să fii veșnic treaz
Cu-atenții multiple, cu muncă și haz,*

*Cu-atenții multiple, umil, îndoit,
Ferească-te Sfântul de omul sucit!
Ferească-te Sfântul de cel ce-nsoțești,
Când sufletu-i șubred în ochi îl privești,*

*Când sufletu-i șubred se-aruncă în părți,
Cum glumele slabe nescrise în cărți,
Cum glumele slabe ieșind din sabot,
Simți-te-vei singur, chiar singur de tot.*

*Simți-te-vei singur, răceală de sloi,
Râvnind, ca la poker, un biet „pe de doi”!*

AȘ VREA

*Aș vrea să fie iar atunci,
Cu mintea mea de-acum,
Să-ți adresez cuvinte dulci
Și ochi-mi să-ți supun!*

*Eu căutam atunci o floare,
Tu căutai un adevăr
Și ne-am găsit într-o chemare
Mușcând din gordianul măr.*

*Azi floarea nu mai este floare,
Minciună-i tristul adevăr,
Iar timpul este o eroare,
Un infinit neîndurător.*

*Aș vrea să fii iar zână blândă,
Eu să fiu un diamant,
Nemurirea să cuprindă
Cuplul nostru elegant!*

*Strălucirea ta, prin mine,
Însutită să devină!
Eu voi străluci mai bine,
Tu vei fi mereu divină.*

*Să fii marea mea albastră,
Eu să fiu oceanul tău,
Și prin fericirea noastră
Să-L slăvim pe Dumnezeu!*

*Să fii iarăși răbdătoare,
Cu dulceață în cuvânt,
Să fii luna lucitoare,
Iar eu Soarele cel Sfânt!*

*Ți-aș cânta cum trubadurii
Și voi prinde cu avânt
Să-ți sărut talazul gurii
Și în versu-mi să te cânt!*

POEZIILE SATULUI

**Satul - univers al valorilor supreme,
tezaurizate în conștiința neamului**
Motto:

„Suntem și vom fi totdeauna neam de țărani. De aceea, destinul nostru ca neam, ca putere culturală, atârnă de cantitatea de aur curat ce se află în sufletul țăranului – creatorul și păstrătorul culturii populare, centru generator, binecuvântat și rodnic” (Lucian Blaga).

Satul, pe parcursul mai multor secole, ne apare ca un univers în sine, același în timp și spațiu. Nici o lege din afară, atâta timp cât a fost considerat drept unicul rezervor spiritual al societății, nu i-a putut afecta destinul (cu excepția erei comuniste), pentru că și le avea pe ale sale: obiceiuri, tradiții, orientări clare, logice, verificate de vreme și capabile să dea răspuns în stil propriu gândirii tradiționale, oricărui aspect al existenței. Satul este situat în centrul lumii și se revarsă în mit; este integrat într-un destin cosmic, dincolo de al cărui orizont nu mai există nimic.

Din punct de vedere sociocultural, prin caracterul său de model general valabil și prin capacitatea sa de conservare a etnicului, satul a constituit deci baza etnogenezei neamului și devenise încă de pe timpul Daciei Traiene forma de organizare administrativă și de existență socio-culturală.

Vatra, casa, portul, o serie de profesii, ramuri, îndeosebi agricultura și păstoritul, sunt categorii ale satului și, mie, ca suflet de copil, de om îmi sunt nespuse de dragi.

Artistul popular, poetul, omul de artă, în general, a plasat satul în centrul creației sale, a evidențiat în el gradul de solidaritate etnică, socială, religioasă, estetică; i-a acordat creditul de posibilă afirmare în planuri superioare ale existenței sale. Satul mai trăiește și la modul prezent, cu toate necazurile și bucuriile sale imediate, fără nicio intenție de idealizare, de proză de alinare. Satul rămâne în prezent părăsit, cu miile sale de probleme, inclusiv cele spirituale.

Vindecarea de răni lăuntrice e posibilă prin întoarcerea la vârsta eternă a satului: „Copilo, pune-ți mâinele pe genunchii mei./ Eu cred că veșnicia s-a născut la sat./ Aici orice gând e mai încet, - și inima-ți zvâcnește mai rar,/ ca și cum nu ți-ar bate în piept,/ ci adânc în pământ undeva./ Aici se vindecă setea de mântuire/ și dacă ți-ai sângerat picioarele/ te așezi pe un podmol de lut.// Uite, e seară./ Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,/ ca un miros sfios de iarbă tăiată,/ ca o cădere de fum din streșini de paie,/ ca un joc de iezi pe morminte înalte” (Lucian Blaga, Sufletul satului).

Undele pe care le transmite satul, zbuciumă operele lui Ion Creangă, Mihail Sadoveanu, Liviu Rebreanu, Marin Preda, Octavian Goga, George Coșbuc, Ion Druță etc. Sunt doar câteva exemple, căci dacă e să le luăm în parte fiecare text liric, epic sau dramatic din creația unui scriitor, fiecare ar avea o entitate cu viața satului.

Mereu va fi un spațiu al datinilor, al tradițiilor populare, al unui miros de aer ciobănesc. Ei, țărani au sprijinit eficient unitatea culturală și națională, participând nemijlocit la intensificarea raporturilor de orice natură între românii din Transilvania și cei din Țara Românească și Moldova.

Memorie luminoasă se află în centrul satului, în irisul străbătut de gloanțele istoriei care constrâng aroma unui delir: vraja unui nou început. De-ar fi, Doamne, în puterea mea, să șterg rănilor și nopțile, pentru al putea regăsi, să simt cum se leagănă pământul, abia născut, sub picioare. Unde-s oare ochii satului? Aș vrea să le vorbesc, chiar dacă sunt cocârjat și bolnav. Mă aflu într-o criza mistică. Probabil că am prea multe păcate. Pierd controlul, nu mai rezist. Oare vine apocalipsa?! O, nu, să nu lăsăm satul să se risipească!

UNDEVA, PRIN ROMÂNIA

*Undeva, prin România, se află un sătuc,
Cu starea și trecutul lui, care apare mic,
Dar în Monografia sa e prezentat un suflet,
Suflet ce nu-i mic deloc, ci e ca un răsunet*

*A tot ce se numește sat, de suflu românesc,
Tot ce sătenii români pe lume prețuiesc.
Așa e astăzi scris, pe mapamond, Dâmbroca,
Mesajul său are ca mit - Monografia sa.*

*Istoric, habitat, eroi și școală cea creștină,
Cât și credința-n viitor și-a Proniei lumină,
Sunt prinse-n astă carte fapte și lumea le admiră
Și românașii noștri, toți, de farmec se uimără.*

*Căci are multă demnitate, trecutul și-l slăvește,
Prezentul și-l prezintă clar, așa cum se trăiește
Și, invitând ca viitorul s-o ia pe calea dreaptă,
Că poate tineretul, astăzi, citind, se redeșteaptă,*

*Iar, eu, când scriu aceste rime, mă regăsesc în ea
Și-mi revăd trecutul țării, părinții, copilăria.
Asta vă spun autorii: domnul Iordache Mircea
Și PC Constantin Alecse, cu toată admirația!*

VENIȚI NEPOȚI!

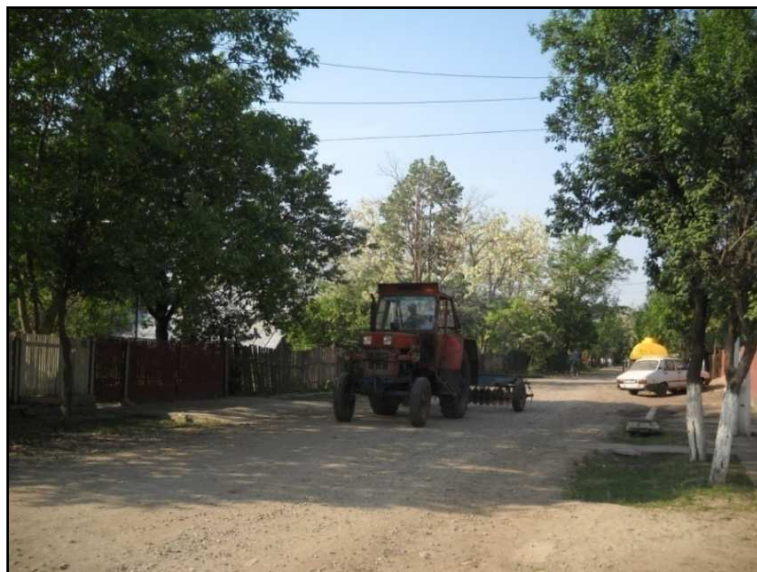

*Veniți nepoți, câteodată,
Cu noi să mai vorbiți
Și, despre ce mai e prin sat
Să ne mai povestiți!*

*Și despre urme ce-am lăsat,
Ca oameni voi să fiți,
Să v-amintiți de ce v-am dat,
Să nu ne părăsiți!*

*Puțin ne trebuie aici,
Să ne păstrați în gând,
Și an de an să ne sădiți
O floare pe mormânt!*

ODĂ SATULUI MEU

*Dâmbroca, dulce al meu gând
Crescut pe un platou de dâmb,
Tu, îmi ești mamă, tată, frați,
Bunii, străbunii mei uitați!*

*Mulți ce-au trecut pe al tău plai,
Poate s-au înălțat la Rai,
Tu ai rămas și vei rămâne
Vatră de vis și rugăciune.*

*Vatră de sârg și de cântare,
De brațe tari și primitoare,
De-a viitorului Săgeată,
De soartă binecuvântată.*

*De șesuri largi și roditoare,
De-ale Buzăului izvoare.
Ești simfonie și opinci
Pe paralela patrușcinci!*

*Dar mai presus de toate ești
O simfonie de povești
Și, cum ești azi, vei fi mereu
Credință întru Dumnezeu.*

*De la Stăncești la Bordușani
Ai aripi – câmpuri, ai tăi ani,
De la Bobocu pân' la tine
Sunt holde mari și zări de bine,*

*Iar de la tine-n Tăbărăști
E valea plină de povești,
Ce scaldă mereu trupul tău
Cu apa râului Buzău.*

*Istoria ți-a fost scăldată
De-o conștiință fără pată
Și, ai pus piatră peste piatră
Să fii întruna renovată.*

*Boierii care te-au pețit
Poate n-au fost oameni răi,
Dar s-au tot dus spre infinit,
Alungați de vremuri „noi”.*

*Pe Dâmbroca și-alte sate,
Dârlea a avut cetate
Și, n-am auzit rostiri
De biruri, de prigoniri.*

*S-a zis că, chiaburii-s răi,
Dar, știu, Neculai Tănase
Era bun și toți ai săi
Avea hărnicia-n oase.*

*Satul meu ai fost bărbat,
În războaie implicat
Și, câte n-ai suportat
Să-i fii graniței lăcat.*

*La Plevna, la Mărășești
Și la Prut, ca și la Nistru,
Multe fapte vitejești,
Fiii tăi și-au dat chiar ortu`.*

*În războiul dus la est
Mulți ai tăi au fost trădați
Și, în lagărul rusesc
Au fost foarte ferecați.*

*Să-i cinstim ca pe eroi
Că din câți au fost plecați
S-au întors doar unu – doi
Și-s dispăruți ceilalți.*

*Când războiul fu pierdut,
Peste tine ruși-au dat
Multe bombe cam rebut
Și, atuncea, ai cântat:*

*„Câte bombe, tu, ai dat,
Rusule, prostule,
La Dâmbroca peste sat,
Rusule, prostule,
Niciuna n-a explodat,
Rusule, prostule!”*

*În patrușșapte-patrușopt
A fost o secetă cumplită,
Cu trenul foamei peste tot,
Cu tifos, râie, scorbut, „sită”.*

*Și cum românul șuguiește,
Tratând orice necaz cu-n crez,
A glăsuț pe românește,
Frecându-se peste gătlej:*

*„ Nea Alecu, nea Alecu,
Tunde oaia și berbecu
Și berbecu fără` de lână,
Taie gâtul la găină,*

*Și găina fără cioc,
Taie gâtul la boboc.....*

.....”

*„ Stan al Floarei, copt de soare,
O, e, e, u, e, u, e,
Cu căciula după floare,
O, e, e, u, e, u, e,*

.....”

*În veac de tristă-amintire,
Pleava ieși la iveală
Cu oameni fără cetire,
Specialiști în prigoneală.*

*Ce frumos îți era câmpul,
Nea Tănase cu batoza!
La stat tot creștea uiumul,
Ție-ți rămânea doar „poza”.*

*Apoi, satule-n derivă,
Te-au băgat în colectivă.
Știu că nu ți-a fost ușor
Să cedezi al tău ogor.*

*Câțiva fii plini de curaj,
Înfruntând orânduirea,
Fost-au supuși prin forțaj,
De și-au pierdut moștenirea.*

*Se plângea și se glumea,
La vreun mort când se veghea:
„Colectiv ți-a trebuit,
Stai în ladă-nghemuit!”*

*Se muncea din zori în noapte,
Dar statul lua din toate
Cu mâinile pân` la coate,
Sătenii, răbdări curate.*

*Și tot așa an de an
Tot priveai la camioane
Burdușite tot mai zdravăn
Cu sudorile-ți umane.*

*Până când, dar până când?
Cu furci, coase și tilinga
Ai ieșit în drum strigând
Să nu-ți fure mămăliga.*

*Reprimarea a fost cruntă,
În camioane -'mbarcați,
Au sosit oșteni, vreo sută,
Să-i împuște pe-ai lor frați.*

*S-a tras și au fost răniți,
Dar de teama dictaturii
Stăteau ascunși și-oblojiți,
De părinți, prin fânul șurii.*

*Noaptea ceea fu adâncă
Și, cum buha cântă-n noapte,
Securiști-au stat la pândă
Vânând dorul de dreptate.*

*Ici și colo s-a trădat,
Fost-au și cozi pe la spate,
Însă Tori s-a predat
Să-și salveze al său frate.*

*Nu a prins atunci ecou
Gestul ăla-n miez de noapte.
Cinstit fie ca erou,
Căci a plătit cu-a sa moarte!*

*Povestea ta e complexă,
Dar prea puțini te-au cântat,
Căci ai stat mereu anexă
Și, de istorici uitat.*

*Acum vrem să ai dreptate,
Fiii tăi să-ți țină parte
Și, să ieși din colb, din noapte,
Luminându-te c-o carte.*

*Peste toate câte-am spus,
Biserica ți-a fost casă,
Și tu, pios, te-ai supus
În rugăciune aleasă.*

*Popa Starton te-a venerat,
Cu plecăciuni pioase,
Prin slujbele-i de neuitat
Și sfaturi luminoase.*

*Popa Ghencea, tot, ținea
În vremuri de restriște,
Slujbe cu care privea
Credința-n românește.*

*Padre Stanciu, tot la fel,
Următ-a calea slavei,
Că, Dumnezeu a vrut și EL
O Dâmbrocă-a ispravei.*

*Și dascăli buni te-au înălțat,
Prin mii de rugăciuni,
Să fii de Domnul ascultat,
Cu ai tăi oameni buni.*

*Ce spirit viu aveai cândva
În Mitu al lui Pleașcă
Și în Chiriță al lui Onea,
Cu vocea lor cerească!*

*Iară Traian al lui Urse,
Cu zel s-a dedicat
Rugăciunilor Sus puse,
Pentru tine al meu sat.*

*Întors din lagărul rusesc,
Din prea dungate straie,
Ți-a dăruit un glas ceresc
Iordache Nicolae.*

*Petrea și Neculai Bârsan,
Enoriași de frunte,
Au slujit al stranei scaun,
Cu crezul lor fierbinte.*

*Și azi prelații se spetesc
Să aducă 'nțelepciune,
Că Dumnezeu e românesc,
De-I facem rugăciune.*

*La cimitirele din sat,
Purtând credință-adâncă,
Trec babele la tămâiat,
Ca morți-n Rai s-ajungă.*

*Școala din sat este și-a fost
Platformă de credință,
Cultura ei a dat un rost
Pentru a ta ființă.*

*Trecut-au pe la școala ta,
Care-a crescut cu vremea,
Mulți dascăli demni a te-nălța
Ce și-au sfințit menirea.*

*Și bun și rău, dar a fost bun,
Un dascăl ca Suditu,
Modest și harnic, un român,
Cam prieten cu sughițu.*

*Și așa zisul Fiare Vechi,
Sau Ioan Nicolau,
A instruit ochi și urechi,
De bine să zic, vreau.*

*Iară familia Preda,
Frontal, s-a dedicat
Prin felul de-a preda,
Model pentru-al ei sat.*

*Familia Enuş a fost,
În slujba ta, o şcoală,
Şcoală cu înaltu-i rost
În arta integrală.*

*Şi astăzi slujbaşii şcolii,
Cu toată penuria,
Îi îndrumă pe ai tăi fii
Ce-i viaţa şi-omenia.*

*Şi au erupt, din trupul tău,
Valori -mândria ţării,
Dar sufletul le-a fost mereu
În inima Dâmbrocii.*

*Ioan Coman, mare prelat,
Cu chipul lui savant,
A dat credinţei univers,
Cinstindu-te imens.*

*Şi fiu-ţi Constantin Alecse,
Înalt şi Prea Cucernic,
În lume te cinsteşte,
Cu crezul său puternic.*

*Radu Voinescu, scriitor,
Ştie să te slăvească,
Făcându-te nemuritor,
Cu lira lui măiastră.*

*Atena Bratosin Stoian,
Cu glasul dulce-al ei,
Te-nalţă-n slavă meloman
Prin „Hora la Bordei”.*

*Mă iartă satule, părinte,
Că multor altor nume
Nu le găsesc aici cuvinte
Cât merită-a le spune!*

*Copiii tăi știu cel mai bine
Ce-nseamnă agricultura,
Și-n meșteșuguri intestine
Își poartă anvergura.*

*În port și grai toți se mândresc
Cu stima strămoșească,
Tradițiile se-nfrățesc
Cu hora românească.*

*Să nu uităm ce-au însemnat,
Ciopec și cu Bocioacă,
Horele ce-au încântat,
Colț cu Neculai Coadă.*

*Doamne, ce frumos zicea,
Din cobza lui, Bocioacă,
Și cât de iute putea,
În țambal, Ciopec, să bată!*

*Apoi , jocul s-a mutat
La colțul la Bordei,
Neagu Ciopec a încântat
Cu-acordeonul lui.*

*Și colbul ce se ridica,
Avea și el un farmec,
Că sârbele le-nvăluia
Cu jocul lui tematic.*

*Atâția oameni gospodari
S-au străduit a ține
Să aibă case bune, mari
Și să le meargă bine!*

*E greu a nu omite nume,
Că-n vremuri s-au schimbat.
Cine rostul lor îl ține,
De-au venit sau au plecat?*

*Dar de Neculai Tănase,
De ai lui Bombonaru,
De-ai lui Saris Fanache,
Doar laude cu caru`!*

*În ginți mari, organizate,
Cu nume și porecle,
Casele tale, mai toate,
Sunt trainice, cochete.*

*Și de țigani numai de bine
Că fost-au integrați,
Cu respect față de lume,
Ca harnici și talentați.*

*Iar pentru boli, ai fost tratat
De babe – doftoroaie
Și de sanitarul devotat,
Iordache Nicolae.*

*Dar să nu uităm de sporturi
Și de jocuri, o mulțime,
Timpul liber și-avea rosturi
De la bine, la mai bine!*

*Fotbalul ținea afișu'
Pe toloaca de la Biju.
De la mingile de cârpă,
Pân' la fotbal de elită.*

*Mai tineri sau mai trecuți,
Unii jucau, chiar, desculți.
Petrică Bratosin avea
Să ajungă, chiar, în A.*

*Și în jocuri pe la colțuri
Oamenii se adunau,
Bătrâni, tineri, de pe uliți,
Ce gălăgioși erau!*

*Baltage, table și poarca,
Șahul, cărțile și glința,
Se juca chiar și de-a oarba
Și seara și dimineața.*

*Iar femeile, mai toate,
Pe marginea șanțului,
Bârfeau vrute și nevrute
Despre lumea satului.*

*Privindu-te , pot să spun
Că ai mulți fii maturi,
Dar cum cândva, ai și acum
Junime în călduri.*

*Desigur, în legenda ta,
Nu-nseamnă totul ban
Ci și ardoarea unora
Ca Stan al lui Bârsan.*

*Dâmbroca, dulce al meu gând
Crescut pe un platou de dâmb,
Tu, îmi ești mamă, tată, frați,
Bunii, străbunii mei uitați!*

*Vatră de sârg și de cântare,
De brațe tari și primitoare,
De-a viitorului Săgeată,
De soartă binecuvântată.*

*De șesuri largi și roditoare,
De-ale Buzăului izvoare.
Ești simfonie și opinci
Pe paralela patrușcinci!*

*Dar mai presus de toate, ești
O simfonie de povești
Și, cum ești azi, vei fi mereu
Credință întru Dumnezeu.*

*Eu te slăvesc satul meu drag,
Cu-ntreaga mea ființă,
Că îmi ești casă și-mi ești prag
Și-a Domnului Credință!*

*Mă rog la bunul Dumnezeu
Să binecuvânteze
Prezentul, viitorul tău,
Și-n crez să te boteze!*

PLUGUȘORUL DE DÂMBROCA

*Aho, aho, stimați confrăți
Lângă mine v-adunați
Și cuvântul mi-ascultați,
Ascultați urarea mea,
Venită de la Dâmbroca,
Că am înhămat doi cai,
Am luat toba-buhai
Și un bici cu pleasnă mare,
Să se-audă-n depărtare!
Biciu-i împletit în zece
Pentru vremea care trece
Și-i gătit cum se cuvine
Pentru vremea care vine,
Are coadă de salcâm,
Să pocnim din el acum!*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

*A plecat Sfântul Vasile,
Să vadă în aste zile
Cum mai este vremea-n sat,
Ce-a mai rămas de arat,
Și-a găsit că treaba-i bună,
Greierii cântă din strună,
Căci la arat, vorba aia,
Nu se poate plagia.
Sfântul Vasile – Blajinul,
Schimbă din temei destinul
Și-aduce vremuri mai bune,
Nu cu furturi și cu crâșme.
Cele bune să se-adune,
Relele să le-ngropăm,
la Domnul să ne rugăm!*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai,
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

*Aho,aho, cu tot alaiul
Stârniți măi flăcăi buhaiul
Și porniți-l, cu tot baiul,
Prin comună, pe la case
Și la primarul Tănase,
Să facă tot ce-a promis,
Când primar a fost admis:
Că va face treabă bună
La satele din comună,
Treburi de salubritate
Și la drumuri asfaltare,
Și-a promis primaru-n vară,
Să aveți gaze-n cămară.
Veți avea centrale-n case
Și visele mai frumoase,
Cu frigul pătruns în oase,
Cu gaze de.... „aghioase”*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai,
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

*La biserica din sat,
Mulți oameni s-au adunat
Ca să facă boltă nouă,
Dar unii se fac că plouă.
S-au strâns bani destul de mulți,
Dar au devenit mărunți
Și, n-ajung să reclădească
Biserica s-o sfințească.
Hai să-l urăm pe părinte,
Să-i spunem să ia aminte
Că oamenii văd în el
Pe părintele model,
Care să îi păstorească
Pe Domnul să îl slăvească,
Cu harul sfânt să-L slujească!*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, aho, mare scofală
Trageți măi și pe la școală,
Că trecutul se rășcoală
Și ne spune verde-n față:
„Acum nu se mai învață!”
Așa după cum se-arată
Educația-i privată,
Privată de tot ce-i bine*

*Și lipsită de rușine.
Cancelaria e plină
De candelă cu lumină,
Să se-nchine lumea toată
Că educația-i moartă.
Școala nu mai e acuz
Ca pe vremea lui Enuș*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăi, hăi!*

*Punctul sanitar din sat,
Merită și el urat,
Două doamne.... frumusețe,
Dar un pic cam „în răznețe”.
Programul este de..glumă,
Două zile-n săptămână,
De parcă bolile, toate,
Pot să fie programate,
Și nici nu este prea clară
Educația sanitară.
Igiena, pare să fie,
O treabă de primărie.
La punct, de curând,
Se știe e și-o mică farmacie
Și o fată cu ochii dulci
Cu care cam greu comunică.*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăi, hăi!*

*Haideți, c-avem de urat
Și fermierii din sat,
C-au muncit și nu au stat,
La hodină și la sfat,
Să ceară pomeni la stat!
Au creat locuri de muncă
Pe ogoare și prin luncă,
Și-n ajutor au sărit
Când satul s-a-nzăpezit.
Să-i urăm cu bucurie,
Pe meseriași, să știe,
De e Frizu sau e Viu',
Să iasă-n prag cu rachiu'
Și-apoi, cu curaj, votăm,
Pe bătrâni să îi urăm,
Că ei își știu satul lor,
De-i necăjit, sau i-e dor,
Și ar fi cu mare spor
Un SFAT al bătrânilor.*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, aho, cu glas isteț
Haideți cu urări de preț
Și la cei de la județ
Căci se zbat și se consumă,
Cu promisiuni de gumă!
Valea râului Buzău
Uitată-i de Dumnezeu,
La oraș, ca și la țară,
Curățenia-i murdară,
Buruieni sunt peste tot,
Pe prefect îl doare-n cot,
Se umflă de tot facture,
Ca șpaga-i și prefectura,*

*Primari și consilieri au
Uitat ce-au promis ieri
Și-s căpușe get-beget
Pe al statului buget.*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai,
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, aho și hăi, hăi, hăi
Să urcăm dealuri și văi
S-ajungem la cei mai cei,
Demnitarii permanenți,
Somnoroși și repetenți,
Care, cu mare temei,
Se clonează între ei!
Parlamentu-i mic de tot,
Cinci sute opt zeci și opt(!)
Guvernul este abia
Mai mare ca-n Anglia(!)
Justiția este dreaptă,
Tot amână și așteaptă
Unde e banul mai bun,
Cine este mai stăpân.
Vai de vremile de-acum,
Vai de mama lui, român!*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăi, hăi!*

*Ahoo, Aho, să nu uitați,
Reveniți în sat măi frați*

*La ai satului bărbați,
Și la harnice femei,
Să urăm de bine, mări!
Nu sunt degete la mână,
Nu sunt zile într-o lună,
Câți ar merita din plin
Cu urări să îi slăvim.
Nelu, Stan, Titi, Mitică,
Măndiță, Gheorghe, Florică,
Enache, nană Marie,
Numai bine să vă fie!
Sunt destui, a căror mâini,
Doar taie frunze la câini,
Sau mai merg pe la furat
Și la crâșmele din sat,
La pomeni sunt de aflat,
Dar ăștia nu-s de urat.*

REFREN

*Trageți bice mări flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată mări flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, aho, pocnind din pleaznă
Trageți mări plugul în brazdă,
Că satul rămâne gazdă
Și pentru cei ce-au plecat
Depart de al lor sat,
C-au muncit de s-au spetit,
Încât satul și-au cinstit.
Mari prelați, mari ingineri,
Economisti, profesori
Și multe alte profesii
Au format bune impresii,
În țară, peste hotare
Și-n redute militare.
Că dorul mult îi apasă,
Iarba verde de acasă!*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai,
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

*Ahoo, aho, ne-ați plătit
De urat noi am gătit,
Sper că nu v-am plictisit.
Acum mergem, măi flăcăi,
Să ne urăm între noi,
Nu c-o vorbă ce-am greșit,
C-un cuvânt ce am jignit,
Ci cu un pahar de vin,
De merităm să-l primim.
De nu primim, suntem chit,
Că plecăm cum am venit.
Punem mână de la mână,
Ne urăm o săptămână
Și de-abia la Bobotează
Să avem iar mintea trează,*

REFREN

*Trageți bice măi flăcăi
Și sunați din clopoței!
Trageți coada la buhai
Să mugească mai dihai!
Și-ncă o dată măi flăcăi!
Hăăăăăi, hăi!*

ODĂ ȚĂRANULUI

*Ai trudit o viață-ntreagă
Cu cinste și cu mândrie,
Cine, azi, să te-nțeleagă,
Sau să-ți ridice statuie?!*

*Când credeai că ai dreptate
Să-ți păstrezi pământul sfânt,
Te-au lipsit de libertate,
Te-au lăsat fără cuvânt.*

*De la părinți ai păstrat
Cinstea, crezul, hărnicia
Și tradiții ce ți-au dat,
De la moși-strămoși, mândria.*

*Azi, când vezi ce e prin sat
Și pe-ntristate ogoare,
Stai, așa, debusolat,
Ca rămas cu ochi-n soare.*

*De încerci ceva să spui,
Vreunui tânăr năvăș,
Vei vedea că nu ai cui,
Vei primi un pumn în nas.*

*Pe tine, imens, aş vrea
Să te-nalţ, cu-naltă vorbă
Şi, vibrând din lira mea,
Îţi dedic această odă.*

*În genunchi, privesc în sus,
Doamne, fă aşa să fie
Viitorul mai frumos
Şi ţăranului, statuie!*

NUNTA SATULUI MEU

*S-au adunat, în pâlparea vieții,
Toți consătenii apți de trai și joc,
La nunta care spulberă nămeții,
La nunta care strânge tot satul la un loc.*

*Am mers și eu să-mi legăn amintirea
Și, ochii mei păienjeniți de dor
Au contemplat adânc orânduirea
Din ce au fost sătenii și ce-i dor.*

*Mă doare și pe mine despărțirea
De cel ce-am fost copil în sat odată,
Mă doare gândul că mi-ar fi menirea
De-a deveni o glumă demodată.*

*Unde mai ești salcâmul meu de ieri
Ce mă primeai la tine-n prepeleac,
Iar eu îți dăruiam a mele veri
Și-mi îngânai din frunze al inimii tic – tac?*

*Mă înălțai peste-al câmpiei rod,
De-acolo pepeni galbeni număram,
Terazul pregătea stafidele din pod,
Cântam cât ținea câmpul în brațe cu-al tău ram!*

*Sub noi fântâna-și legăna găleata,
Cu scârțâit mă transpunea-n visare,*

*Ades la umbra ta se legăna Smaranda
Cu fructul copt al ei, de fată mare!*

*Copiii care mă strigau pe nume,
Au ochii încercănați de laba găștei,
Din oamenii care se răcoreau sub tine,
Puțini au mai rămas, cu greul vârstei.*

*Părinții mei s-au dus, de au dat ortul,
Dospit cu multe lacrimi de tristețe.
O, Doamne! De ce-ai mai creat totul
Ca pe o simplă lume de comete?*

*Cu ochii aș mai vrea să pipăi câmpul,
Cu verdele lui, cald, de tinerețe.
Of, Doamne, Doamne, cum te joci cu timpul,
Făcând din veacuri clipe de tristețe!*

VATRA NOASTRĂ, DÂMBROCA

*Frumusețea acestor meleaguri
Nu se caută-n codri de brazi,
Nici în mări cu mândre talazuri,
Sau în concerte de lire și barzi.
Dar, vedeți, primăvara-i virtute,
E un câmp de un verde-ancestral
Și un sat cu comorile-i multe,
De suflete mari și trecut magistral!*

*Din cer, Dumnezeu îl privește
Cu-anotimpuri ce deschid priviri noi
Și, îi spune ce mult îl iubește,
Prin soare, prin vânturi, prin ploi.
Lăsând la o parte, privind mai domol,
Necazuri, urgii, care-l pasc uneori,
Să-acceptăm că în bine mai e câte-un gol,
Dar, soarele, veșnic, răsare din nori.*

*Faunei, flora îi ține-armonia,
Și-amândouă cu satul sunt înfrățite,
Pe cer se înalță cu tril ciocârlia,
Căci toate-s de Domnul croite!
Creatorul a pus multă trudă
Pe un dâmb, care-i frate cu roca
Și-n botez, însumarea-i rotundă,
Zămisli, vatra noastră, Dâmbroca*

EROII DIN DÂMBROCA

*Eroi au fost, eroi sunt încă
De când e lumea pe pământ,
Dar ca eroii din Dâmbroca,
Puțini au fost, puțini mai sunt.*

*Cu trup și suflet au luptat,
Fiind adevărați eroi,
Cu sângele au îngrășat
Pământul de sub noi.*

*Ei au plecat și lacrimi grele
Câte-a vărsat al nostru sat
Și, câte nopți, cu ochi-n stele,
Urmașii lor au suspinat!*

*Tu, satule, te-ai întrebat:
„Unde mai sunt, de ce-au plecat?
Dorul de casă i-a secat?”
Și-adormi, ades, nemângâiat.*

*Doamne, privește-ne de sus,
Că tare ne e dor de ei
Și, Te rugăm, acum, nespus,
Adu-ni-i înapoi!*

*Eroi au fost, eroi sunt încă,
De când e lumea pe pământ,
Dar ca eroii din Dâmbroca,
Puțini au fost, puțini mai sunt.*

OMAGIU BĂTRÂNILOR SATULUI

Ioana Florea

Rada Enache

Epurescu Callopa

Maria Stolan

Ion Ionescu

Stănilă Niculina

Petre Tache

C-tin Sterian

Ștefanla Chiriță

Veroana Cazan

Maria Voinea

Neculai Baroian

Stanca Onea

Silvia Constantin

Stan Bârsan

Valeri Ungureanu

Smaranda Sares

Vita Catrinoiu

Maria Panait

Luxa Stanciu

*Bătrânii, care nu mai sunt,
Au mers la Domnul, Sus,
Și ne-au lăsat, cu legământ,
Credința în Iisus.*

*Zilele le-au fost canoane
Prinse-n foame și război,
Și-ngenunchind la icoane,
Vărsat-au lacrimi pentru noi.*

*Să-i cinstim de mii de ori,
Să-i slăvim ca pe eroi,
Cu tradiții și-obiceiuri
Să-i păstrăm în noi!*

*Bătrânii de azi sunt iazuri,
Cu tot ce-au strâns în ei,
O mulțime de necazuri,
O mulțime de nevoi.*

*Privesc, triști, către apus,
Văd că nu mai au temei,
Cu ce le-a rămas de spus,
Cu ce-a mai rămas din ei.*

*Dar, spune-o vorbă mare,
Venită din străbuni,
Că, cine bătrâni n-are,
Să-și cumpere, că-s buni!*

*Bătrâni au fost și vor mai fi
Cât este lumea pe pământ,
Iubiți-i, voi, oameni buni,
Prin faptă și prin cuvânt!*

NEPOATE

*Ia de la mine ce-ți ofer –
O seamă de cuvinte,
Să le transformi în giuvaer
De fapte împlinite!*

*Pornind în lumea ta de om,
Să fii mereu cu minte,
Că fericirea nu-i negoț
De gânduri pătimite!*

*Cu un elan nemaivăzut,
Să urci pe scara vieții,
Spre un liman nemărginit,
Destinul frumuseții*

*Și, să culegi de pe liman
Doar crini de fericire,
Perpetuării – talisman,
Ofrandă de iubire!*

*Vlăstare - rod, încrengătura,
Cinstirea să ți-o umple,
Bogată fie-ți bătătura,
Bogată-n rod de tâmpole!*

*Și patria s-o ai în sânge
La teamă sau curaj,
Nicicând nu încerca a plânge,
Ia seama la viraj!*

*Ia seama să nu cauți nod
În papura plăcerii,
Să nu tai creanga când dă rod,
Să nu dai rod durerii!*

*Vecinul îți va fi mai intim
La glumă sau necaz,
Chiar când, toiaș îmbătrânit,
Vei fi lipsit de haz.*

*Suntem legați pentru vecie
Prin suflu și prin puls,
Vecia nu-i o jucărie,
Ori sarcină în plus!*

*Dacă seninul cald al țării
Îl tulbură vreo umbră,
Tu să reții nuanța razei,
Să crești flori de izbândă!*

*Iar pe părinți și pe străbuni
Să-i porți pe-a vieții clipe,
Că-n lumea asta de minuni
Ți-au acordat aripe!*

*Cu vorbe bune să-i mășori,
Pe vremuri de ninsori,
Că-n lumea ta, de vânători,
Te-au învățat să zbori!*

*Și să-i cinstești cu cinstea ta
Pe bunici și părinți,
Pe când de ani n-or mai putea,
Să moară fericiți!*

LA DERDELUȘ

*S-au spart pe sat perne de nori,
Se-așează plapume pe case,
Dealul-i gătit de sărbători
Cu sâni de priviri gingașe.*

*Un boț se sfarmă-n derdeluș,
Cade, se scoală, iar pornește,
Cățelul lui, stropit cu tuș,
Râde întruna, cățelește.*

*Vântul se joacă cu fulare
Și cu petalele de-omăt,
Mângâie scumpe obrăjoare,
Roșindu-le cu nas cu tot.*

*Pornește-un tren de săniuțe,
Conduse de un rotofei,
Dar la un hop, țipete multe
Și râsete de clopoței.*

*Se scoală, se răstoarnă iarăși,
Se duc de-a dura, lunecuș
Și, iarăși săniile-și cară,
Ies aburi de pe derdeluș.*

*În vârful tâmpiei de zăpadă,
Stă Moș Crăciun, alb și cu har,
Tăciunii lui spre uliți cată,
Tocmind la toți copiii dar.*

*Copacii stau, străjeri de pază,
Pe case fumul se deznoadă,
Purceii-n ritual de vază,
Guiță-n fiecă ogradă.*

*Frumoasă e copilăria,
În joc de fulgi, asigurată,
Și unde-aș găsi bucuria
Să o trăiesc încă o dată!?*

IARNA – 2012

*A fost o iarnă grea, nu ca-n povești,
De s-au sleit luminile-n ferești,
Dâmbroca mea a înghețat de tot,
Ce a simțit, să știu, mi-e greu să pot.*

*Troienele cât casele au fost,
Sătenii-au stat în cel mai negru post,
N-aveau cărări să scoată lemnele
Și, nici să își adape vitele.*

*Iar viscolul hălălăia corupt
Și, câte cabluri de curent n-a rupt!
Copacii se jeleau pe limba lor
Fiindcă de vânt și ger simțeau că mor!.*

*Salvările nu ajungeau în sat,
Cu zile, oameni buni au decedat
Și, câte o femeie s-a forțat
Să nască, asistată de bărbat.*

*S-a terminat ultima lumânare,
Dar se aude-n noapte o suflare -
În frig și-n întunericul deplin
S-a mai născut pe lume-un penguin.*

*Cățelul și pisica asistau,
Cu capul strâmb către tavan priveau,*

*Poate acolo, într-un ungher ascuns,
A licărit lumina lui Iisus.*

*Și-a coborât un Duh, lumină multă,
Spunând: „O luptă-i viața, deci te luptă!”
Și satul de speranță-și amintea,
Fiindcă speranța moare ultima.*

CÂNTECE DÂMBROCENE

Atena Bratosin Stoian

DÂMBROCA, SATUL N'EU DRAG

Intrarea in satul Dâmbroca, comuna Săgeata

*Dâmbroca, satul n'eu drag,
Mă întorc la tini-n prag,
Șă-i mai văz pă bunii n'ei,
Că i-am lăsat singurei,*

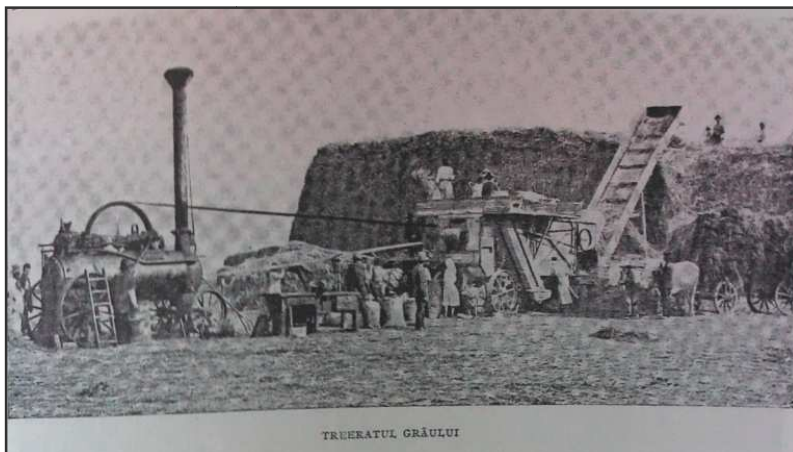
*Dar s-au stins hisili n'eli,
Buni-s oali șă ulceli.
Bunicuțul mă ținea
Pă genunchi șă în'i cânta.*

*Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu,
Vei hi rouă șă lun'ină
Ș-a bunicului grădină*

*Di la tini-n Tăbărăști,
Valea-i plină di povești,
Șă îți scaldă dorul tău
Apa râului Buzău.*

*Bunicul șă măicuța
M-au învățat a cânta
Am sorghit cânticul lor
Șă-ți cânt satule di dor.*

ROMANȚA DÂMBROCII

*Satul n'eu drag hin la tini în prag
Sâ-n'i revăz clipili de-altâ datâ,
Când copchilâ eram șâ bunici-i aveam
Șâ tare eram alintatâ.*

*Măicuța șâ ea cu drag mă prihea
Șâ prihirea-i era n'inunatâ,
Ca în puf mă ținea, ce frumos mă-nvăța,
Cu iubirea-i adevăratâ*

*Plutire de his, n'ic paradis
Un his era ..copchilăria*

*.....
La bunicul vineau negustori șâ cântau
Șâ hinul sâ bea cu bîrdaca,
Iar eu ascultam șâ sâ cânt învățam,
Sâ cânt pentru tini, Dâmbroca.*

*Șâ măicuței i-am spus când un dor m-a cuprins
Șâ-n oglindă-am văzut câ-s frumoasă,
Șâ la hora din sat am cântat ș-am jucat,
Mulți flăcăi mă hisau di n'ireasă.*

*Ce fetiță eram, ce cosiți aveam,
O zână era , fericirea*

*.....
Apoi știi ce-a urmat, câ din tini-am plecat
În lumi sâ-n'i fac rostul hieții,*

*Șâ nu am uitat di hora din sat,
Bunicii, părinții, băieții.*

*Șâ când m-am măritat, undeva, în alt sat
Șâ bădița e dulci ca n'ierea,
Dar nu am uitat di undi-am plecat.
Șâ Domnul n'i-a dat înhierea.*

*Plutire în zbor, dor șâ amor
Un vals era, tinerețea*

*.....
În seara aceasta, deschide fereastra
Câ trupu-n'i di vânt e antena,
Câ vreau șâ îți cânt șâ șâ știi câ oricând
Te poartă în suflet Atena*

*Iughiți consăteni, gospodari dâmbroceni
Vă-nghiați cu pocali de-o oca
Chiuți șâ ciocniți șâ strigați fericiți:
„Trăiască, trăiască Dâmbroca!”*

*Veniți șâ cântăm, veniți șâ valsăm,
Câ valsul acesta-i Dâmbroca!.*

HORA CA LA DÂMBROCA

*Poa` sâ sâ ridici praful ca un nor,
Joacă-mâ neicuță, joacă-mâ cu dor.
Hai neicuță, haidi, haidi, nu mai sta,
Hai sâ jucăm hora ca la Dâmbroca,*

*La horâ s-adună toată lumea bunâ
Câ e sărbătoare-n sat,
Este veselie, este bucurie
Șâ-s feti di măritat.*

*Nu căta în lături, ci în ochii n'ei,
Neică pentru tîni în ochi am scânteii!
Ce ghini în'i pare când cu neica joc
În ochi șâ-n chicioare n'i s-aprindi foc!*

*La horâ s-adună toată lumea bunâ
Câ e sărbătoare-n sat,
Este veselie, este bucurie
Șâ-s feti di măritat.*

*Ghini zici Neagu din acordeon
Ghiavoli are-n dești cam un n'ilion..
Joacă-mâ neicuță, joacă mai cu spor
Câ di nu joci ghini ti calc pă chicior*

*La horâ s-adună toată lumea bună
Câ e sărbătoare-n sat,
Este veselie, este bucurie
Șâ-s feti di măritat.*

*Ș-am sâ trag cu ochiul, ioti la mă-ta,
Sâ văz di m-o placi a hi norâ-sa..
Ioti câ năframa din cap n'i-o sărit,
Cred câ-n toamna asta o sâ mă mărit.*

*La horâ s-adună toată lumea bună
Câ e sărbătoare-n sat,
Este veselie, este bucurie
Șâ-s feti di măritat.*

*Babele șâ ele dau din cap ritmat
Șâ vreo săptămână or bârhi pân sat.
Hora sâ încingi, feti și flăcăi,
Asta este hora la colț la Bordei!*

*La horâ s-adună toată lumea bună
Câ e sărbătoare-n sat,
Este veselie, este bucurie
Șâ-s feti di măritat.*

DOR DI SAT

*Foaie verdi-a bobului,
Dâmbroca mea ce-n'i mai spui?
C-am plecat di mult di-acasă
Șâ dorul tare m-apasâ.*

*Refren
Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu.*

*Spune-n'i câ îți este ghini
Șâ câ-ți este dor di n'ini,
Câ șâ azi sătenii tăi
Joacă hora la Bordei!*

*Refren
Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu.*

*Spune-n'i când sâ coace hia,
Di-ți mai cântâ ciocârlia,
Șâ di ți-ai hixat antena
S-auzi cum cântâ Atena?*

*Refren
Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu.*

*Doamne, fă-mă rândunea,
Sâ zbor pă ulița mea,
Sâ plutesc pă sat în zbor
Cu sufletul plin di dor.*

*Refren
Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu.*

*Câ am doar un sat pă lumi,
Care n'i-a dat grai șâ numi,
N'i-a dat creștiri aleasâ
Șâ în el mă simț acasă.*

*Refren
Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu.*

*Satule-ți urez di ghini,
Sâ-nflorești mereu în lumi
Șâ cât oi hi pă pământ
Cu dragoste am sâ-ți cânt!*

*Refren
Dâmbroca vei hi mereu
Floarea sufletului n'eu.*

DI DRAGOSTI

*Măi Ioane, Ioneli, leagă calul di zăbreli
Șa dă-i fân cu floriceli, șa hino-n brațili n'eli!*

Refren (strigătură)

Toamna asta mă mărit cu Ionel al lui Chibrit

*Câ de când n-ai mai hinit, di dorul tău m-am tochit,
Când cu ochiul n'i-ai făcut, eu tare te-am îndrăgit.*

Refren (strigătură)

*Maica, taica, nu-s acasă, sunt plecați din zori la coasă,
Au uitat că sânt frumoasă șa vreau să dehiu n'ireasă.*

Refren (strigătură)

*Maică, vreau să mă mărit cu Ionel al lui Chibrit
Că-i un flăcău chibzuit, tocma bun pentru iubit.*

Refren (strigătură)

COSTICĂ

*Costică e bun băiat, Costică, Costică,
Cum sâ scoală-i șâ plecat, Costică, Costică,
La arat șâ semănat, Costică, Costică,
Dar sâ-ntoarce seara beat, Costică, Costică.*

*Mă Costică nu mai bea, Costică, Costică
Câ te-o râde rău lumea, Costică, Costică
Șâ ți-o pune-un nume nou, Costică, Costică:
„Costică - Buzău, Buzău”, Costică, Costică.*

*Costică-a luat o roabă, Costică, Costică
Șâ-a plecat la Cosoroabă, Costică, Costică
Când s-a 'ntors am observat, Costică, Costică,
Câ șâ roaba s-a 'mbătat. Costică, Costică.*

*Costică-al n'eu m-a certat, Costică, Costică,
Supărat câ m-a luat, Costică, Costică,
Oaia de-i era fimeie, Costică, Costică,
L-ar hi înghiat sâ beie, Costică, Costică.*

*A rămas doar di povesti, Costică, Costică,
Câ Costică nu mai este, Costică, Costică,
Pentru el nu-i niciun bai, Costică, Costică,
Sâ găsești hin șâ-n rai. Costică, Costică*

DE FAMILIE

Tăticu, mămica și fratele Nicușor

Familia a fost și este un subiect de discuție din multe puncte de vedere.

Pentru unii valoare, pentru alții „instituție”, familia încă este în centrul societății noastre și evoluează odată cu timpul.

Am găsit o serie de 40 de citate despre familie care îți arată cum a evoluat viziunea unor oameni de seamă asupra acesteia de-a lungul timpului, dar și anumite aspecte general valabile:

. Medicamentele și sfaturile familiei sunt două lucruri mai plăcute de oferit decât de primit. Anonim

- 2. Creștinul se presupune să-și iubească aproapele, iar de vreme ce nevasta lui îi este cel mai „aproape”, ea ar trebui să însemne dragostea lui cea mai profundă. – Martin Luther*
- 3. Căsnicia este arta conviețuirii compatibile a doi oameni incompatibili.*
- 4. Căsnicia este un permanent test al caracterului.*
- 5. Căsnicia nu ne face nici mai buni, nici mai răi, ci doar intensifică la bine și la rău ceea ce deja se găsește în noi. – Sydney J. Harris*
- 6. Familia este cea mai elementară formă de organizare. Fiind prima comunitate de care se atașează un individ cât și prima autoritate sub care acesta învață să trăiască, familia este cea care stabilește valorile cele mai fundamentale ale unei societăți. – Charles Colson*
- 7. Nici o altă structură nu poate înlocui familia. Fără ea, copiii noștri sunt lipsiți de orice temelie morală. Fără ea, ei devin niste analfabeți morali a căror unică lege este eu-l.- Charles Colson*
- 8. Cele mai mari privilegii pe care Dumnezeu le-a conferit vieții omenești, calitatea de tată, mamă și copil, pot de fapt deveni cele mai mari blesteme dacă Iisus Hristos nu este capul acelei*

instituții unde noi suntem recunoscuți ca atare. – Oswald Chambers

9. *Familia este un factor important și de răspundere al educației. Părinții o conduc și răspund de ea în fața societății, a fericirii lor și a vieții copiilor. – A. S. MAKARENKO*

10. *Cu toate că fiecare familie constituie un colectiv al cărui membri au drepturi egale, totuși părinții se deosebesc de copii prin faptul că primii conduc familia, pe când ceilalți primesc educația în familie. – A. S. MAKARENKO*

11. *Femeia, mai mult decât oricine, îl educă pe copil către omenie. Tatăl este creierul, dar femeia este inima omenirii. – S. SMILES*

12. *Cel mai important element al muncii noastre este familia. Noi sperăm să creăm o legătură indisolubilă în cadrul familiilor. Familia reprezintă piatra de temelie a întregii noastre afaceri. – Walt Disney*

13. *Părinții au mai mare grija de fericirea copiilor, decât copiii însisi, căci ei nu se lasă orbiti de patimi sau imbolduri necugetate și orânduiesc totul cu mai multă înțelepciune, astfel încât, cu timpul, și copiii să se declare mulțumiți. – Carlo GOLDONI*

14. *Obligația capului de familie nu constă numai în aceea de a avea pline hambarul casei și pivnița, ci mult mai mult; el trebuie să ia aminte la tot, să vadă și să observe cu cine se întovărășesc ai săi, să vegheze obiceiurile dinăuntru și din afara casei, fiecare deprindere nesănătoasă a oricăruia din membrii familiei să o îndrepte prin îndemnuri raționale, nicidecum silnice, să dea sfaturi bune acolo unde trebuie, iar nu să ordone; de asemeni să fie la nevoie și sever, neînduplecat și aspru chiar, dar întotdeauna să aibă în gând numai dorința de a face bine, asigurând pacea și liniștea întregii sale familii. – Leone Battista Alberti*

15. *Nu pătimim atât de rău din partea străinilor cât din partea alor noștri. – BABRIOS*

16. *Frații care trăiesc în bună armonie sunt mai tari decât orice fortăreață. – ANTISTHENES*

17. *E lege să dai parinților onoruri ca și zeilor. – MENANDRU*

18. *Copiilor trebuie să le lăsăm o frumoasă moștenire de conștiință mai degrabă decât de aur. – PLATON*

19. *Asa cum îți tratezi parintii, o să te trateze și pe tine copiii tai. THALES*

20. *Cea dintâi si cea mai de căpetenie virtute este de a înapoia ceea ce datorezi persoanelor din care-ti tragi nașterea. Nimic nu ne poate scuti de o așa de dreaptă și sfântă datorie. Un fiu nerecunoscător n-ar putea fi decât un om necinstit.- Abatele Prevost*
21. *Feciorii cei buni adaugă și cresc numele părinților lor și-l fac fără de moarte; iar feciorii cei răi ocărăsc și sting numele parintilor buni. – Miron Costin*
22. *A nu-și iubi părinții înseamnă rea-voință; a și-i uita sau chiar a se rușina de ei este o nebunie. – SENECA*
23. *Poartă-te cu părinții tăi, precum ai dori să se poarte și copiii tăi cu tine. – SOCRATE*
24. *Răzvrătirea împotriva tatălui și a mamei este un păcat pentru suflet și o nenorocire pentru familie. –PLATON*
25. *O căsnicie reușită constă întotdeauna dintr-un triumghi: bărbatul, femeia și Dumnezeu. – Cecil Myers*
26. *Cu orice preț, căsătorește-te. Dacă îți găsești o soție buna vei deveni foarte fericit. Dar dacă îți vei găsi una rea, atunci vei deveni un filozof. – Socrates*
27. *Familia este școala în care ești deopotrivă profesor și elev. Ioan Gyuri Pascu (Sursa)*

TATA MARE

*Ce știi de tata mare,
Așa cum îl rețin?
Era un moș cuminte
Și oropsit de ani,*

*Striga, amenințând,
Cu amaru-i de pelin
Și, arunca-n agud
Cu un băț după Oani.*

*Cel mai mult timp și-l petrecea
Cu somn și liturghie,
Când era treaz îmi povestea
De-a țării vitejie.*

*Mâncau în tinda casei vechi,
Bunica și bunicul,
C-un hlăpăit pân`-la urechi,
Parcă-i mana calicul!*

*Am fost și martor ocular
La ceartă și bătaie
Într-un décor spectacular
Pe patul din odaie!*

*Bunicul, protejat de-o sita,
Turna ocări cu jale,
Bunica, foarte îndârjită,
Îi căra făcălețe-n șale.*

*Radio – șanțu-l asculta,
Mereu, interesat
Și, întreba toți călătorii
Care treceau prin sat,*

*De n-au văzut sau auzit
De vin prizonieri
Și, Neculai, baiatul lui,
Sosește joi sau vineri.*

*Dezamăgit de așteptări,
La Domnul se ruga,
Dormea, se frământa,
Și cu răbdări se-amăgea*

DESHUMARE

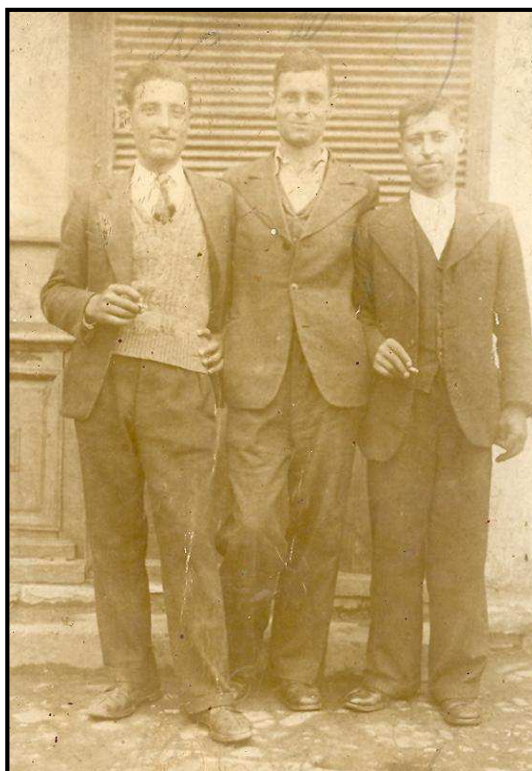
*Noaptea era de-o albă
Și caldă catifea,
Luna mă-nvăluia
În mantia-i de vis
În băătura casei,
Pe patul – canapea,
La pieptul mamei, dulce,
Cuprins de paradis.*

*Deodată, tresărit,
Dar nu trezit de tot,
Simt cum bunicul pare
O umbră ocolită
Sprijinită pe-o plantă,
Pe-o palmă și un cot,
Sugrumată de-o criză
De enterocolită.*

*Văzul, auzul, gustul,
Mi-au prins miros urât,
Un nod de lacrimi acre
Mi s-a oprit în gât.
A doua zi bunicul
Atâta mai putea
Să spună : „-Didi, taică,
De clopot nu uita!”*

*S-a dus de mult bunicul,
Contrastu-și bagă coada
Și, noaptea albă – caldă,
Devine iarăși sură,
Stafia lui bunicul
Colindă iar ograda,
Vrând a-și vedea urmașii
Cu sufletul la gură.*

ÎNTOARCEREA TATEI DIN RĂZBOI

*Tăticu(Neculai Iordache, primul din stânga),
cu Paul și Traian Glineschi.*

*Crăciunul umplea casa
Cu griji, în iarna blândă,
C-o să mai vină tata
N-aveam gândul la pândă.*

*Oani zmucea „Jiganca”,
Năstrușnica de vacă,
Frecând în coarne-i lanțul,
Spre puț, să îi dea apă!*

*Olica și cu mine
Tremuram lângă plită,
Și clocoteau în sine
Sarmalele-a ispită!*

*Abia sunase-n sat
Clopotnița de-amiază,
Părintele-n altar
Cred că-și lăsase crucea,*

*Și-n curtea casei noastre
Se-aprinse foc de vrajă,
Cu veștile aduse
De nea Vasile Ciucea.*

*„- Sări țăță Veto, sări,
Sare și strigă mama,
Că Neculai trăiește
Și o să vină-acuma!”*

*De-așa entuziasm
Era să fim dați gata,
Când prin grădina mare
Venea, legănat, tata!*

DRAGI PĂRINȚI

*Când vă eram aproape,
Aproape vă simțeam,
Uitam de dor, de toate,
De mine, chiar, uitam.*

*Și dacă azi, departe,
Stau cocoțat pe-un ram
Și am de altoi parte
Și nu știu ce nu am.....*

*Ba știu, aprinsă-n mine,
Arzând fără lumină,
Mă mistuie uitarea
De dor de rădăcină!*

*Când vă revăd îmi pare
Că nu prea mai am haz
Să mă simțiți aproape
La bine sau necaz,*

*Că nu mai găsesc ritmul
Și-mi scârțâie, chiar, rima,
E-o lume a-nstrăinării
Ce n-o pot exprima.*

*Vâltoarea astei lumi
Îmi plimbă frunza vieții,
Depart e tulpina,
Aprope sunt nămeții!*

*Din când în când o seară
Mă prinde tremurând
Cu un condei în mână
Într-un suspin curgând.*

*Un măr de mătrăgună
Mă-ndeamnă a-l culege,
Căci talgerul vieții
Se-nclină, cu-a lui lege.*

*Doar visele , adesea,
Mi-aduc licoarea sfântă
Și, re trăiesc în mine
Că-n mine-o harfă cântă!*

A PLECAT, S-A DUS!

Mămica, Sanda Iordache, la 40 de ani

*Vorbește mama prin somn
Cu iubirea-i oarbă
Și ne cheamă cu blând ton,
În vis să ne soarbă:*

*- Unde ești tu, Ionele,
Unde ești Olica?
Dragul mamei, Nicușor,
Vino la mămica!*

*Tu, Gicuță, ce-ai plecat
Atât de departe?
Cine-mi va sta căpătâi
Când voi fi pe moarte?*

*- Pentru ce ne-a fost ursit,
Măicuța mea scumpă,
Să ne-mprăștiem în lume,
Sămânță pierdută?*

*Cine ne-o fi sorocit,
Când te necăjeam,
Să ne-mprăștiem prin lume,
Să uităm de neam?*

*Mai ții minte, 'n rugăciune
Aveai dorul dus
Neculai să ți se-ntoarcă
Din imperiul rus?*

*Dumnezeu te-a ascultat
Și v-au dat ani buni,
Singuri, cu ce-aveați de spus
Și în rugăciuni!*

*Astăzi stăm aici cu toții,
Ne înecăm în plâns,
Văzând cum sufletul mamei
A plecat, s-a dus!*

*Îl rugăm pe Dumnezeu,
Pe Domnul Iisus,
Sufletul măicuței noastre
Să-l primească Sus,*

*Iar pe noi, când vom muri,
Cum a vrea Cel Sfânt,
Să fim veșnic lângă mama
În Cer și-n Pământ!*

*Astăzi stăm aici cu toții,
Ne înecăm în plâns,
Văzând cum sufletul mamei
A plecat, s-a dus!*

LA MOARTEA MAMEI

Mămica, Andu, Nicoleta, tăticu și Dan

*Mămică ,
Tu nu mai vezi lună, nici soare,
Eu n-am să te mai văd nicicând
Și, aerul cu tine moare,
Cu chipul tău duios și sfânt!*

*Mi-aduc aminte-o mângâiere,
Copil, la sânu-ți cald, de mamă,
Iar azi, în tremur de durere,
Mă lași cu glasul-mi ce te cheamă!*

*Rămâi, o, dulce amintire,
Și visul meu cel mai curat,
Icoană caldă de iubire
Și dorul meu nemăsurat!*

*Eram mai optimist odată,
Acum, deodată sunt bătrân
Și, nu mai văd noaptea- nstelată,
Iar Soarele-I un zvon străin.*

*Se-nchide veacul și mileniul!
Sugând o falsă acadea,
În stresul ce-l promulgă timpul,
Asist la 'nmormântarea mea!*

*Și, cât durerea mă apasă,
Pe cine, azi, să mai invoc?
Strig „MAMĂ!”, însă, cui îi pasă
Că nu mă mai auzi deloc?*

*Rămâi, o, sfântă amintire
Și visul meu cel mai curat,
Icoană caldă de iubire
Și dorul meu nemăsurat!*

MĂMICĂ

*Să-ți spun că azi e ziua ta?
Târziu, tu nu mai ești
Și, ce-aș putea a-ți adresa,
regrete și povești?*

*Poate că tu, acolo sus,
Mai ai și alți copii,
Și că te iubesc nespus,
C-așa sunt îngerii.*

*Mămica mea, aș vrea să știi
Că pe pământ e trist,
E plină lumea de urgii,
Plină de anticrist.*

*Fântâna casei a secat,
Ferestrele-s străine,
În casă holul s-a surpat
De-atâta dor de tine.*

*Să-ți spun că tare îmi e dor
Și-ades să plâng îmi vine,
Mă rog la Domnul, de-am să mor,
Să fiu mereu cu tine!*

*Tăticu nostru unde este,
În care colț de rai?
E lângă tine, mă privește?
De ce e fără grai?*

*Dar Oani, el, ce mai grăiește?
Tăticu l-a iertat?
Aș vrea să știu că îl iubește
Și nu e supărat*

*Măcar ascultă-mă un pic
Și dă-mi un semn c-auzi,
De voi, eu nu mai știu nimic,
Că sunteți muți și surzi.*

*De casa noastră părintească
Ce mult ne-am depărtat
Și, nu mai vrea să ne primească,
Ca semn că ne-a uitat.*

*De Nicușor să fii ferice,
Că-i mare-n port și stat
Și-i mândru de-ale lui fiice,
Că și le-a măritat.*

*Mie, ades, îmi cade greu,
Olica-i în nevoi,
Căci prea ușor plânge, mereu,
Când i-amintesc de voi.*

*Iar despre mine, de-am să mor,
Sunt fericit de-acum:
Copii-s la casele lor,
Eu, amintiri adun.*

*Prin sat mai trec din când în când
Și-o carte vreau să scriu,
Da-mi vine așa de greu și plâng
De jale și pustiu.*

*De oamenii din sat, să știți,
Se moare în neștire
Și cînte-n sat rar mai găsiți,
E-altfel de fericire*

*Parc-un alint primesc și-un crez,
Cu calități alese,
Din al Americii văzduh,
Prin fiul lui Alexe.*

*Nu-l știi? Costel, cel refuzat
De vremea comunistă!
Astăzi e protopop titrat,
Dar de-al său sat nu uită!*

*Și împreună-am căutat,
Cu dragoste, trăire,
Să facem carte pentru sat,
Evhologhiu-n nemurire.*

*Și peste toate, bine pică,
Că tare ne susține
Baiatul lui Florica Mică,
Un mare om de bine.*

*Și de Atena, pot să-ți spun,
E mare-n port și grai,
Și s-a lipit de noi acum
Prin cântec și prin strai.*

*Vai, nici de ea nu știți nimic!
Bunicul Bratosin,
I-a fost de Domnul dăruit,
În cântec - heruvim.*

*Să știți, tabloul cea sfînt,
Erați pe-al nunții prag,
Îl voi restaura curînd,
Icoană vreau să-mi fac!*

*Și-am să mă rog la Dumnezeu,
Cu gândul la părinți,
Ca lumea asta, ce-o văd eu,
Să aibă năzuinți!*

*Și să parcurgă, în credință,
Drum dat de Cel de Sus,
Cu pași prudenți și cu căință,
Cu sufletul supus!*

MĂMICA MEA, MĂMICĂ

*Mămica mea, mămică,
Cum mă strângeai la sân,
Eu te mai visez încă,
Deși sunt cam bătrân!*

*Copilăria toată,
Mămică, mi-ai vegheat
De boli, câteodată,
Și cât ai lăcrimat!*

*Și ne-aduceai mâncare
De la boier, cu poala,
Căci sărăcia mare
Era soră cu boala.*

*Tăticu-n depărtare,
Prizonier la ruși,
Trei iezi cereau mâncare
Și ochi-ți erau plânși.*

*Tăticu s-a întors
Și-am revenit la viață,
Din seceta ne-a scos,
Ne-a preschimbât la față.*

*Trecut-au anii iute,
Mai bine sau mai rău,
Tu te mândreai la lume
Că sunt băiatul tău.*

*Dar am plecat departe
Să-mi văd de rostul meu,
Mămică, zi și noapte,
M-ai așteptat mereu!*

*Și când veneam pe-acasă,
În poartă m-așteptai,
Iar când plecam în grabă,
Zâmbeai și lăcrimai*

*Și mă-ntrebai în șoaptă:
„Gicuță, când mai vii?
Eu te aștept la poartă.
Ai grijă de copii!*

*Eu nu prea mai văd, maică,
Și taicătu-i la pat,
În suflet am o rană.
Nu plânge, fii bărbat!”*

*Și au trecut iar anii.
Mămică, unde sunt?
Acasă sunt șnapanii,
Iar tu ești în mormânt!*

*Mă dumiresc când trec
Și văd ulița noastră,
Cum oameni-și petrec
Durerea lor albastră.*

*Privesc un gard și-s mândru
Că văd un mare nume,
E al tatălui nostru,
Mult regretat de lume.*

*Prin fața casei noastre
Mai scârțâie doar poarta,
Iar pentru a ta moarte
Plânge și azi fereastra.*

*Fă Doamne cum e bine
Să dau un nou temei
Mormântului ce-i ține
Pe părinții mei.*

*Ce mult îi prețuiesc,
Vreau să se știe-n sat,
Că-i voi jeli întruna,
C-așa îmi este dat.*

*Azi este o zi mare,
Mămică-i ziua ta,
Dar mă auzi tu oare,
Vreau să-ți urez ceva!*

*Măicuță îți urez
Ca bunul Dumnezeu
S-accepte al tău crez,
Să fii în Rai mereu!*

*Iar eu când am să mor,
S-ajung la pieptul tău
Și să mă strângi cu dor,
Cum te-am visat mereu!*

*De-a pururea aproape,
Să simt că îți e bine!
Când scriu aceste rime
Mi-e tare dor de tine!*

TĂTICUL MEU

*Tăticule, trecut-au anii
Când erai sprinten și pe val,
Atunci luptat-ai cu dușmanii
Și-ai suferit fenomenal!*

*Tu, ai vrut pace și dreptate,
Familia să ți-o sfințești,
Dar vremurile-au fost cuplate
Cu multe rele omenеști.*

*Că ai crezut în libertate,
Peste pământul tău stăpân,
Cu țara în integritate
Pentru poporul sfânt român,*

*Plecat-ai la război cu zor
S-alungi dușmanii de pe glie,
Și ai sorbit curaj major
Din lacrima de apă vie!*

*Dar valul ciumei mondiale
Ca un tsunami s-a iscat
Și, interese infernale
Te-au umilit, te-au judecat,*

*În lanțuri grele și lăcate
Te-au chinuit, te-au temnițat
Iar țara-nfrântă, peste poate,
Cu anticristul s-a legat!*

*Venit-au vremuri mai tacite,
Dar ce tăcere e aceea,
Când s-au impus neazuri multe
Și-un drept a le elogia?*

*Tăticule, tu ai tăcut,
Pentru Dâmbroca ai luptat,
Și ai făcut tot ce-ai putut
Să fie sănătos, curat!*

*De-aceea ești mult respectat
Ca sanitar conștiincios,
Dar și ca dascăl luminat
Ți-ai conturat profil frumos.*

*De-aceea astăzi, dâmbrocenii,
Suferă că ai plecat
Și au marcat numele străzii
Cu al tău nume respectat.*

*Ce luminoasă e emblema
Cu numele-ți pe patru scânduri,
Parcă pe scrin ți-ar etala
Lumini aprinse-n multe gânduri,*

*Iar după gard apar frumoase,
Frumoase flori de liliac!
Lumină adu-ne Hristoase!
Mi-e dor de el și plâng și tac.*

SFAT PĂRINTESC

Fiul Dan, nora Camelia și fiul Andu

*Fiule, aș vrea să știu
De mai ești același fiu,
Poți tu oare să-mi explici,
Ca durerea să-mi replici?*

*Te visez ades copil
Cu neconturat profil,
Cu un râs nevinovat
Și gânduri fără păcat.*

*Timpul a trecut tiptil,
Transformându-te abil,
Strecurând vreo bănuială
Și trageri la socoteală.*

*Nu mai este cu respect,
Orice sfat este suspect,
Părinții îs demni de silă,
Nu mai este loc de milă,*

*Investiția prin tine,
Cu eforturi și suspine,
E tradusă cu stupoare.
Tu, te-ai făcut singur mare!?*

*Cu expresii costelive,
Și cu vorbe negative,
Pentru ce ți-au dat părinții,
De parcă te-ar durea dinții.*

*Ți-aduc aminte într-o doară,
Pentru-a nu știu câta oară,
Că părinții mai greșesc,
Dar, copiii și-i iubesc.*

*De ești întrebat de tine,
De ți-e rău sau îți e bine,
Ești cu nervii în șocare,
Așteptând sponsorizare.*

*De-ai greșit de-atâtea ori,
Te-au ținut de subsuori,
Da-i o lege a tuturor,
Că toți merg la casa lor*

*Și-atunci părinții ce vor?
Să nu ceara ajutor,
Și la modul circumspect,
Așteaptă puțin respect.*

*De un timp, nedefinit,
Am uitat că ne-am iubit,
De dragostea dintre frați
Nu e bine să uitați!*

*Sângele a clocotit,
Ambiția s-a mărit
Și atunci nu poți să taci,
Sângele apă să-l faci.*

*Timpul trece ca pe roți,
Vei avea și tu nepoți
Și deși-i iubești pe toți,
Vei vedea că nu mai poți*

*Și atunci, tu vei cânta
Până te vei satura:
„Măi copiii mei iubiți,
Aveți grijă de părinți!”*

Cu drag ... tata

ODĂ TOTULUI MEU

*Oamenii cred că cel mai rău lucru
este de a pierde o persoană
care te iubeste .
Cel mai rău este să te pierzi pe tine
în timp ce ții prea mult la cineva , ...
Si uităm că si noi suntem
importanti .*

Odă totului meu!

Încă de mici copii
batem din picior și
cerem să ni se facă
voia...

„Vreau jucăria aia...
vreau o notă mai
mare....vreau o
slujbă mai
bănoasă... vreau o
soție care să mă

facă fericit și colegi care să-mi ceară mereu părerea... vreau să
fie vremea așa cum îmi convine mie, vreau ca traficul să fie
lejer și vreau un guvern care să mă slujească!.”

Totul se nvrte in jurul meu!

Așa ne-a spus toată lumea, nu-i așa? Și noi am crezut. Am
crezut că celebrarea propriei persoane ne va face fericiți... Însă
mentalitatea aceasta a dus la haos - cămine în care domnește
dezordinea, afaceri marcate de stres, relații reci.

Ce se întâmplă atunci când viața dulce pe care ne-am imaginat-
o se acrește? Când jucăriile noastre scumpe se strică, atunci
când nu mai e nevoie de munca noastră sau când trupul nostru
începe să se vlăguiască? Ce facem dacă după toate eforturile de
a purta de grijă persoanei pe care am pus-o pe primul loc,
rămânem cu un sentiment de neîmplinire, iar toate promisiunile
unei vieți palpitate se dovedesc deșarte?

Este o mare minciună pe care o acceptăm, aceea care spune că
totul se învârte în jurul „meu”. Trebuie să privim mai sus, căci
nu am fost creați astfel. Trebuie ca fiecare să ne căutăm locul și
să ne jucăm rolul.

Ar trebui ca fiecare persoană să-și facă prioritate din a-L căuta
pe Dumnezeu, și nu din a ajunge la performanță. Ne-am privi
familia altfel. Ne-am vedea slujba altfel. Ne-am trata trupul

altfel. Am reacționa altfel la problemele cu care ne confruntăm. Ne-am găsi locul în univers... în sfârșit. Și am fi schimbați...

Totul meu.

*El mi-a conturat ușor, ușor lumea, mi-a pătruns printre gânduri, mi-a atins fiecare părticică a feței, m-a cuprins în brațe atunci când am simțit cel mai mult nevoia, mi-a ascultat fiecare cuvânt, indiferent că era important sau nu, mi-a dat sfaturi, m-a încurajat, m-a protejat, a făcut din mine **totul lui**, m-a privit fix în ochi și mi-a spus acel **te iubesc** care spus de el suna cel mai frumos, m-a făcut să cred în el, el crede în mine, chiar dacă eu în diferite momente mă simt cel mai neputincios om, mi-a explicat cu multă răbdare de fiecare dată când am greșit încercând să mă facă să văd ce trebuie. Știu că indiferent unde merg, sunt în inima și gândul lui, mi-a topit gheața din suflet și m-a făcut să văd viața în culori, mi-a făcut cel mai frumos loc în inima lui, pe care nimeni, niciodată nu o să-l ocupe și m-a făcut să am încredere în asta, mi-a oferit fiecare zâmbet, mi-a oferit pe rând motive să zâmbesc, dar oricum..când vine vorba de el și un simplu mesaj mă face să zâmbesc, mi-a oferit câte un sărut pentru fiecare secundă existentă și încă urmează, mi-a oprit respirația cu acele declarații din noapte, mi-a oferit minute, ore de stat în telefon, în timp ce eu nu știam să mă opresc din vorbit. Știu că este acolo pentru mine **întotdeauna, oricând!***

Pentru toate astea, chiar dacă nu sunt toate, eu am ales să-l iubesc, să rămân lângă el, să-i ofer măcar pe jumătate din tot ce îmi oferă el. Dar cum să reușesc? Omul despre care spun este minunat, este mai mult decât poate cineva să-și imagineze măcar. Este al meu! Nu trece secunda în care eu nu mă gândesc la el, am parfumul lui imprimat pe piele, de fiecare dată când închid ochii îl văd, îl simt. E în inima mea și acolo rămâne. Doar el reușește să-mi facă inima să bată cu putere, fără el nu văd vreun sens.

*Mi-am descoperit aici **totul meu** și pentru nimic în lume nu am să renunț!*

SUFLET DE COPIL

*M-am născut pe-un plai vis,
La umbra unui nuc,
Tata la naștere-a zis
Că-s colonel mic!*

*Am făcut ochi într-o zi,
Tata mai bea lapte,
Și-mi cânta, zâmbindu-mi,
Cu dragoste-n șoapte.*

*Plecă tata la război
Lăsând totu-acasă
Trei copii prinși de nevoi
Și-o soață duioasă.*

*Au rămas și doi bătrâni,
Prinși de dor și ei,
Așteptând, ca oameni buni,
Milă de la Zei.*

*Șapte ani a stat străin,
Nimic nu a scris,
Venea câte-un zvon hain,
Cum, cu el s-a zis.*

*O văd casa ce-o aveam,
Reclădită-n gând,
Vând cămașa ce o am,
Dar pe ea n-o vând!*

*În curte o iarbă verde
Revărsa plăceri
Și, un dud cum nu se vede
Astăzi, nicăieri.*

*Sub dud o masă vorbea
Cu trei scăunele,
Acolo stă mama mea,
În visurile mele!*

*Se vedea și spre oboare
(Câmp cât vezi cu ochii),
Aveam o grădină mare
Și un nuc cât plopilor!*

*Înspre drum casa era
Cu o prispă lungă
Și, o galerie-avea.
Cine s-o mai plângă?*

*Mai avea pe lângă ea
Corcoduși și meri
Și un prun care dădea
Rod, la două veri.*

*Într-o zi mama a dat
Drumul, la vițel
Și, zburda ca un băiat,
Sărăcuț de el!*

*Eu credeam că orizontul
Termină pământul
Și, plângea în mine ortul,
Că-nghite plăpândul!*

*Mai țin minte altă zi,
Cam pe la conac,
Vroiam s-ating, orice-ar fi,
Cerul, din copac!*

*Eram tare mititel,
Isteț, dar timid,
Păr negru – tot un inel,
Ochi negri sclipind!*

*Părul era pân-la brâu,
Codin Crețu glumea,
Văzându-mi pletele – râu,
„- Ce faci măi Crețule!”, zicea.*

*Pe la cinci ani descopeream
Că am soră mai mare,
Când cu lichior mă-nveseleam
La fereastră-n picioare.*

*Ea mi-a făcut chiar și traga
Din stuful de pe grajd,
Iar eu am sorbit doaga
Până-am putut să cad.*

*Nu știu cum de-am ajuns
Să sprijin gardu-n drum,
Cum n-am luat, pe-ascuns,
O sfoară și-un săpun!?*

*Dar pleoapele-mi cădeau,
Vedeam o altă lume
Și, oamenii râdeau,
Văzându-mă pe mine.*

*Trezit seara târziu,
Înfășurat pe pat,
M-am regăsit că-s viu
Și tare rușinat!*

*Mi-a fost o bună lecție
Pentru întreaga viață,
Și astăzi cea beție
Îmi stă oglindă-n față.*

*La șase ani m-am fript
Cu un acid pe burtă,
Ce mamei i-a servit
Pe-o carie absurdă.*

*Mi-a ținut lumânarea
Și m-a împărtășit popa
Și a vărsat mămica
La lacrimi, cu cofa.*

*Îmi strânse din oboare
Și mi-a făcut un leac
Din floare de cicoare,
Arsurii de veleat.*

ODĂ TOTULUI MEU

*Privindu-mă din creștet până jos,
Pe porțiuni de somă și de germen,
Simt osul fiert în sânge norocos,
Ursita unui rost crescut la termen.*

*N-am să mă plâng vreodată cine-am fost,
N-am să mă plâng nici cine sunt acum,
N-am cui mă plâng și nu are rost,
Odă totului meu de-a fi pământ!*

*În țeasta mea se coc acum iubiri,
Mâhniri, revolte și tămăduiri,
Iar sita minții rațiuni îmi cerne
Pentru sărutul liniștii eterne.*

*În cercul ăstui veac în mistuire,
Sub fruntea mea mai lungă an de an,
Îmi cade greu a lumii „instruire”,
De parcă antichristul bate-n geam.*

*Și tot aici am eu-l meu intim,
Respectul meu de sacru și cuvânt,
Mai pot să cred că-s veșnic heruvim
Și că respir prin minte Aer Sfânt.*

*Iubiții mei, necunoscuți nepoți,
Vă scriu, din pofta vârstei cânt,
Neștiutori prin lume trecem, toți,
Comete din pământ către pământ.*

*Nu ne prea doare preavizul sumbru,
Ne preocupă straniul adevăr
Al vieții cotidiene cu-al ei timbru
Răsunător. Ce gust revoltător!*

*Cervicele-mi proteze de lacustre,
Învăluite-n mialgii solemne,
Ascund o existență-n paranteze
Și-ncearcă vremii să îi facă semne!*

CUMPĂNA

*Cu o cămașă lungă și gol pe dedesubt,
Încălzeam, eu, plita și soba, din privire,
Iar coperișul casei hălălăia corupt,
De viscol, îngânat cu lupi-n hăulire!*

*Creștea troianu-n adăpost de casă
Și, mama căuta să îl străpungă
Cu lacrimi, implora zăpada deasă,
Durerea zilei să nu fie lungă.*

*Căta ceva în asfințit de zare,
Bolborosea cuvinte-n crez ceresc,
S-audă tata, să se țină tare,
Că Zei-s buni și poate îl feresc.*

*Eu și Olica lăcrimam în gând,
Pentru cuvinte nu aveam putere,
Foamea în noi se-nghesuia arzând
De dorul unui blid cu mângâiere.*

*Doar Oani, fratele mai mare,
Copil de trupă undeva departe,
Mai trimetea o veste oarecare,
Că militar e bine, cât se poate.*

*Am tresărit la stare de nevoi,
Când da „tăunul” să dezbine casa,
Noroc cu un flăcău de-al lui Pușcoi
Care a smuls din mâna morții coasa.*

*Înfofolit în șalul mamei, cald,
Am ațipit și m-am trezit visând,
Mâncând o turtă de rumeniu – alb
Și terciu-n mămăligă da-n clocot, apetind.*

*Pe semne Carul Mare a coborât o rază,
Prin mâna omeneasc-a familiei Pușcoi,
Creând o nouă punte în pustiu, spre oază,
Ținând cumpăna vieți-n troianul de nevoi*

PENSIONARE

2001

*Iubiții mei, vă părăsesc,
Vedeți că mă pensionează,
Cum cucul o să păsăresc
Și, n-o să vă mai deranjez!*

*În anii de pensionare,
N-aș vrea să sufăr de nesomn
Că mă-ntâlnesc cu orișicare
Și n-am obrazul fin, de domn.*

*Cu-atâta muncă la catedră,
Directorat, inspectorat,
Reproșuri, tensiuni și febră,
Un suflet deteriorat,*

*Iată scadența milostivă,
Un moșneguț bătut de ani,
C-o pensie diminutivă
Și-atenție de patru bani!*

*Iubiții mei vă părăsesc,
Vedeți că mă pensionează!
Cum cucul o să păsăresc
Și n-o să vă mai deranjez!*

VIAȚA MEA CA O FANTOMĂ

*Viața mea, ca o fantomă,
Frunză purtată de vânt,
Îmi va rămâne dilemă,
Cît mai este, cît mai sunt.*

*Iluzie pusă-n formă,
Făcând tranzit pe pământ,
Cu lumina ei diformă
În transparentu-i veșmânt.*

*O privesc ca-ntr-o oglindă,
De dragul ei mă aprind.
Doamne, fă să o cuprindă
Al meu suflet, al meu gând!*

*S-o pot prinde într-o carte,
De-a fost bună, de-a fost rea,
Cât avui și mai am parte,
S-o slăvesc, că-i viața mea!*

*Să-i prezint clipele grele,
Că n-am trăit-o de formă,
Să vă ferescă de rele,
Viața mea, ca o fantomă!*

VENIȚI SĂ VĂ DAU PASTILA DE VIS

*Am început să visez
Cu ochii deschiși, ca un urecheat.
Visele mi-aduc insemne și crez,
Doi îngeri plutind în neant.*

*Unul mă inspiră tacit
Cu rugăciuni care mă fac fericit,
Celălalt este Pasărea Paradis,
Luminându-mă cu pastile de vis.*

*Uneori, visele-mi sunt vedenii,
Parcă aș fi bibelou și mă sparg,
Iar cioburile-mi se prefac în smerenii,
Vase care despică oceanul, în larg.*

*Veniți să vă dau pastila de vis,
Să fiți botezați cu iubire,
Să priviți viitorul, fără sens interzis,
Rădăcini să aveți și trăire!*

*Pluti-veți pe tărâmurile de dor
Pentru tot ce a fost și va fi
Pentru aerul sfânt prins în zbor,
Cu tot ce-ați știut și veți ști.*

*Aici am creat pentru vis farmacie,
Pentru tot omul de bună credință.
Veniți să primiți pastila cea vie,
Pastila de vis, pastila dorinț*

CU CAPUL ÎN NORI

*Visător, zburător, cu capul în nori
Mă dizolv într-un naos de vise
Cu capul în nori, aiurez deseori,
Acolo, sus, grijile sunt interzise.*

*N-am griji pentru vreme și lume,
Mai bine să râd de tot ce-i urât,
De fapt nu mai contează ce vine,
Prin gravitație mă țin de pământ.*

*Mi-am pus anduranța pe rime,
Vizând mai puțin sau mai mult
Iubirea, durerea din mine,
Credința ce-o am, și să cânt.*

*Apoi, fi-voi pală de vânt,
Și norul alungat de-o rafală,
Cu soarta-mi agățată de gât,
Roti-mă-voi la orizontală!*

*Iar sufletul va prinde, în zbor
La cer să suie cu rugă și flori
Pentru neam, țară și tricolor
Și cartea vieții „Cu capul în nori”*

NU AM ȘTIUT DE AL VIEȚII APUS.

*Nu am știut de al vieții apus,
Mă va prinde, cumva, și pe mine?
Parcă mai ieri eram tânăr frumos,
Iar, acum, asfințitul îmi vine?*

*El mă prinde încet, mișelește,
În oglindă, când mă privesc,
Parcă-n țeastă „ceva” mă lovește,
Mă accept și, trist, mă iubesc.*

*A morții sămânță, încet încolțește,
În lume văd milă și greață,
Ades câte-un junghi mă privește,
Cu cârceii din suflet, din față.*

*Mi-ar plăcea să mai am și dorințe,
Dar sunt cam obosit și sunt trist
Că nu mai corespund la cerințe,
Degeaba mă zbat să rezist.*

*Dacă mă simt ca la „zoo” expus,
Cum să mai caut curajul din mine,
Din lume, dintre semenii exclus?
Mă întreb cine sunt. Spuneți, cine?*

*Mă încurajez, mereu, să n-am frică,
Odată și odată tot fi-va să mor,
Dar geaba că, unii ușor pot să zică,
Mie nu îmi cade bine al morții fior.*

*Dacă mi-e frică, adesea, de moarte?
Cine altfel vrea să zică, sigur e ipocrit,
Fiorul vieții e mai scump decât toate
Deci merită a fi venerat și trăit.*

*Aștept o nouă șansă apusului vieții,
Ca singurătatea să nu mă dispere,
Bătrânețea, ferită de umbra tristeții,
Și să-mi caut alte frumoase repere.*

*Dă Doamne să am bătrânețea în doi,
Decât la azil, stând pe bănci învechite,
Ca moartea să nu mă prindă-n convoi,
Cum spre abator, convoiul de vite.*

*Mă contemplu cu viața întru Iisus
Și pus-am în versuri Apocalipsa
Repugn misticii, de jos până sus.
Iubirea Domnului doresc a gusta.*

*Conștiinței îi spun să se-ndrepte,
Că-i firesc s-acceptăm judecata,
Căci trupul spre groapă pornește,
Iar sufletul și-așteaptă răsplata.*

*Doar Domnul e puterea supremă,
Și cu un cântar etalon, garantat
Va da un verdict, ca în viața eternă
Sufletul să ajungă în rai sau în iad.*

*Oameni, ce, tineri fiind, revoltați,
Îi faceți pe bătrâni să se supere
De vorba din bătrâni, ascultați:
„Cine n-are bătrâni să și-i cumpere!”*

*Doar așa le păstrați seva vieții,
De la ei aveți mult de învățat,
Veți privi în ochi soarele dimineții,
Primind de la ei sensul vieții curat.*

*Știu, viitorul îmi sună a sentință,
Dar, Doamne, Te rog, să nu-l știu,
La Tine mă închin, cu credință,
Primește-mă, să fiu al tău fiu! AMIN*

CUPRINS

CUVÂNT ÎNAINTE	5
CUVÂNTUL AUTORULUI	9
PROPUNERI DE IMNURI	11
<i>Trei culori</i>	13
<i>Ridică-te române</i>	17
PRO PACE	21
<i>Să fie lumină</i>	24
<i>Destinul</i>	25
<i>S.O.S. pentru viață</i>	27
<i>Dezamorsați baloanele de spumă</i>	29
<i>Zvastică</i>	31
<i>Epolet</i>	33
<i>Metamorfoze</i>	35
<i>De-aș putea</i>	36
PRO ECO	37
<i>Amurg</i>	39
<i>Cădere din alb</i>	41
<i>Cancer</i>	43
<i>Lacrima planetei</i>	45
<i>Posaca ceață</i>	46
<i>Vis de abis</i>	47
<i>Vis de toamnă</i>	49
<i>Nunta căprioarei</i>	51
<i>Polei – poleială</i>	55
<i>Capra cu patru picioare</i>	57
<i>Ecologie</i>	58
<i>Reproșul oii</i>	59
<i>Accident nuclear</i>	60
PROTESTE	61
<i>Bună ziua tuturor!</i>	63
<i>Carambol</i>	67
<i>Șeptel</i>	70
<i>Demagogie</i>	71
<i>Tranziția</i>	73
<i>Curcubeu sperjur</i>	75
<i>Evoluția vremii</i>	76
<i>Lovitura de teatru</i>	77
<i>Lozinci de ieri și de azi</i>	78
<i>Ședință</i>	81
<i>Răscruci</i>	82
<i>Rugăciune electoral</i>	83
<i>Plugușor 1985</i>	84
<i>S-au retras îngerii în cer</i>	85
<i>Ce-i pacea</i>	87

<i>Ia privește</i>	88
<i>Ana – Liza</i>	89
<i>Măgarul</i>	92
<i>Erezia</i>	93
DEDICAȚII	95
<i>Tinere absolvent</i>	96
<i>Fântâna cu apă vie</i>	97
<i>Raza credinței creștine</i>	99
<i>Portretul unui miez</i>	102
<i>Odă unui șogun</i>	103
<i>A fost cândva</i>	105
<i>Haideți iar la bătlie</i>	106
<i>Templul meu de rugăciune</i>	107
<i>Ziua tatălui</i>	115
<i>Cine e omul acesta</i>	119
<i>Revederea studentescă</i>	123
<i>Prudențe</i>	125
OMAGII	127
<i>O lacrimă amară</i>	129
<i>Memento – blitz</i>	131
<i>Bădiță Eminescu îți sacriu</i>	139
ADMIRAȚII – OSANALE	143
<i>Femeia</i>	145
<i>Mândrie</i>	146
<i>Să ne bucurăm</i>	147
<i>Amintirile mă copleșesc</i>	149
<i>Odă iașului</i>	151
<i>Odă femeii</i>	155
<i>Dor de Țara Vrancei</i>	157
URĂTURI și COLINDE	161
<i>Colind pentru prieteni</i>	165
<i>Măicuță de ziua ta</i>	167
<i>Colind de vârstă a treia</i>	169
<i>Iată, vine primăvar!</i>	176
<i>Trecut-au anii – La mulți ani!</i>	177
<i>Plugușorul pensionarilor</i>	179
<i>Mărțișor pentru prieteni</i>	185
<i>Mama</i>	187
<i>Plugușoruil – 2015</i>	189
PAMFLETE	193
<i>Umblă vorba</i>	194
<i>Inspector</i>	195
<i>Comunismul – 322</i>	197
<i>Generale securest</i>	199
<i>Revoluția - 1989</i>	201
<i>Cultul personalității</i>	215

<i>Curtea școlii</i>	217
<i>Hârb</i>	226
<i>Mama lui Mircea</i>	227
<i>Ricciu</i>	232
<i>Ali – Crin</i>	233
<i>Plugușorul 1999</i>	237
<i>Crin și Băse</i>	247
ABSTRACT	251
<i>Lunatec</i>	253
<i>Umblă vorba</i>	254
<i>O pasăre albastră</i>	255
<i>Tabloul de la patul meu</i>	257
<i>Penița</i>	259
<i>Somn</i>	260
<i>Proverbul acțiunii</i>	261
<i>Abstract</i>	263
<i>Singurătate</i>	265
<i>Execrație</i>	266
ILUZII	267
<i>Universal femeie</i>	269
<i>Și norii negri au plecat</i>	270
<i>Poate că da, poate că nu</i>	271
<i>N-a fost să fii a mea iubită</i>	273
<i>Pe alei</i>	275
<i>Te-ai dus</i>	277
<i>Frământări</i>	279
<i>Răceală</i>	282
<i>Aș vrea</i>	283
POEZIILE SATULUI	285
<i>Undeva, prin România</i>	287
<i>Veniți nepoți!</i>	288
<i>Odă satului meu</i>	289
<i>Plugușorul de Dâmbroca</i>	301
<i>Odă țăranului</i>	309
<i>Nunta satului meu</i>	311
<i>Vatra noastră, Dâmbroca</i>	313
<i>Eroii din Dâmbroca</i>	314
<i>Omagiu bătrânilor satului</i>	315
<i>Nepoate</i>	316
<i>La derdeluș</i>	319
<i>Iarna 2012</i>	321
CÂNTECE DÂMBROCENE	323
<i>Dâmbroca, satul n'eu drag</i>	324
<i>Romanța Dâmbocii</i>	325
<i>Hora ca la Dâmbroca</i>	327
<i>Dor di sat</i>	329

<i>Di dragosti</i>	331
<i>Costică</i>	332
DE FAMILIE	333
<i>Tata mare</i>	337
<i>Deshumare</i>	339
<i>Întoarcerea tatei din război</i>	341
<i>Dragi părinți</i>	343
<i>A plecat, s-a dus!</i>	345
<i>La moartea mamei</i>	347
<i>Mămică</i>	349
<i>Mămica mea, mămică</i>	353
<i>Tăticul meu</i>	357
<i>Sfat părintesc</i>	359
ODĂ TOTULUI MEU	363
<i>Suflet de copil</i>	365
<i>Odă totului meu</i>	369
<i>Cumpăna</i>	371
<i>Pensionare</i>	373
<i>Viața mea, ca o fantomă</i>	374
<i>Veniți să vă dau pastila de vis</i>	375
<i>Cu capul în nori</i>	376
<i>Nu am știut de al vieții apus</i>	377